

GROOVE

Nummer 5 • 2005 Sveriges största musiktidning

Tioårsjubileum!
1995–2005

Foo Fighters

The Hellacopters

The Tears

Billy Corgan

Prominent

• The Tears • Kanye West • Di Leva • Mustasch • Jay-Jay Johansson •
Prenumeranter får
Unik CD

Test: 3G-musik • Junip • Maria Taylor • Magrugada • Ghinzu • Mustasch
Eskju Divine • Dibaba • The Paper Faces • The Mary Onettes • Gerock

Maria Taylor	sidan 5
Fyra frågor till Mustasch	sidan 5
Franska –	sidan 5
Prominent	sidan 6
xx	sidan 6
Ghinzu	sidan 7
Favvoplattor	sidan 7
Magrugada	sidan 8
Junip	sidan 8
Dibaba	sidan 10
Eskju Divine	sidan 10
Gerock	sidan 10
The Mary Onettes	sidan 11
The Paper Faces	sidan 11
Test: 3G-musik	sidan 13
The Hellacopters	sidan 14
Foo Fighters	sidan 16
The Tears	sidan 18
Billy Corgan	sidan 21
Albumrecensioner	sidan 23
Egenproducerat	sidan 24
DVD-recensioner	sidan 28
Groove CD 5 • 2005	sidan 31

Sommaren 2005

Festivalperioden, och sommaren med den, är äntligen här! Solen skinner och livet leker. Tälten reses och ölen släpas över leriga åkrar. I år hittar du Groove i festivalstämning på Hultsfred- och Arvikafestivalerna, men själv ska jag även till Roskilde för första gången på många år; Snoop, Kaada, Femi Kuti, The Mars Volta, Roots Manuva, The Game, Turbonegro, Duran Duran och Foo Fighters lockar alltför mycket.

Som vana Grooveläsare märkt bytte vi till förra numret papperskvalitet till förmån för ett lite glansigare utseende, men detta var bara ett steg i vårt förbättringsarbete. Numera kommer vi ut tio gånger om året istället för nio och vi funderar på om det nästa år är möjligt att göra ett nummer i månaden.

Många av dessa tankar föddes ur faktumet att vi fyller tio år i år. Det kändes som det var dags att växla upp ännu en gång. Kan knappt tro att vi redan hållit på i ett decennium, vart tar tiden vägen... Håll ögonen öppna efter info kring hur vi alla kan hylla Groove och festa tillsammans i september.

Vår prenumerantinloggning på hemsidan är nu även i effekt. Där kan man logga in och vinna fina saker, i framtiden kommer även exklusiva artiklar att finnas tillgängliga där.

Men nog om detta, nu ska jag packa och åka till New York – men vi ses i festivaldimman i sommar!!!

Gary Andersson
chefred@groove.se

Utöka din skivsamling!

Du kan vinna
signerade album + t-shirt med

The Hellacopters

Vi har också album med

Ghinzu

The Tears

Mustasch

Billy Corgan

Maria Taylor

Gå in på www.groove.se
för mer informaton.

Groove 10 topp

enligt *Torbjörn Hallgren*, th@groove.se

- Satariel – Hydra** (album)
33 års lidande och det visade sig vara värt att leva.
- Mustasch – Powerhouse** (album)
Power music. Summer music.
- Audioslave – Be Yourself** (låt)
Den gör mig glad, jag vill köra ner händerna i glassbyttor och springa naken genom väggar.
- Zakk Wylde** (människa)
Han är mer rock än elgitarren, mer skägg än tomten och långt mycket mer intressantare än sin arbetsgivare Ozzy Osbourne.
- System of a Down** (band)
Äntligen! Dom är här igen, något ojämna men det krävs dalar för att skönja toppar. Längtar redan efter nästa album.
- Last Days** (film)
Gus Van Sants film *Elephant* är oförglömlig. Hans uppföljare, löst baserad på Kurt Cobains sista tid på jorden, är i samma anda.
- Ektomorf – Instinct** (album)
Ektomorf gick från Sepultura-kopia till eget sound. Senaste albumet är makalöst.
- Dave Mustaine** (människa)
Han var ärlig och öppen i filmen *Some Kind of Monster*, har kommit tillbaka efter skadan och snickrat ihop sitt bästa album. Kul!
- Korn gave Head to God** (gamal nyhetsbomb)
Största respekt till Brian Head Welch som vågade hoppa av ett av världens bästa band för att han mådde kasst. Att skapa sitt eget öde är modigt. Korn reder ut krisen, kommande *Souvenir of Sadness* gör säkert ingen besviken.
- Blabbermouth.net** (media)
Bästa nyhetssajten när det gäller metall.

Omslag
Thomas Rabsch

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser **Per Lundberg G.B.**,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Gary Andersson, chefred@groove.se
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Praktikant **Isac Nordgren**

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck **STC**

ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Martin Adolfsson
Mats Almegård
Dan Andersson
Gary Andersson
Daniel Axelsson
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Jonas Elgemark
Mattias Elgemark
Andreas Eriksson
Fredrik Eriksson
Moa Eriksson
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren
Annica Henriksson

Johan Joelsson
Viktor Johansson
Robert Lagerström
Per Lundberg G.B.
Thomas Nilson
Daniel Severinsson
Ulf Sigvardsson
Niklas Simonsson
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Moa Stridde
Henrik Strömberg
Christian Thunarf
Patrik Wirén

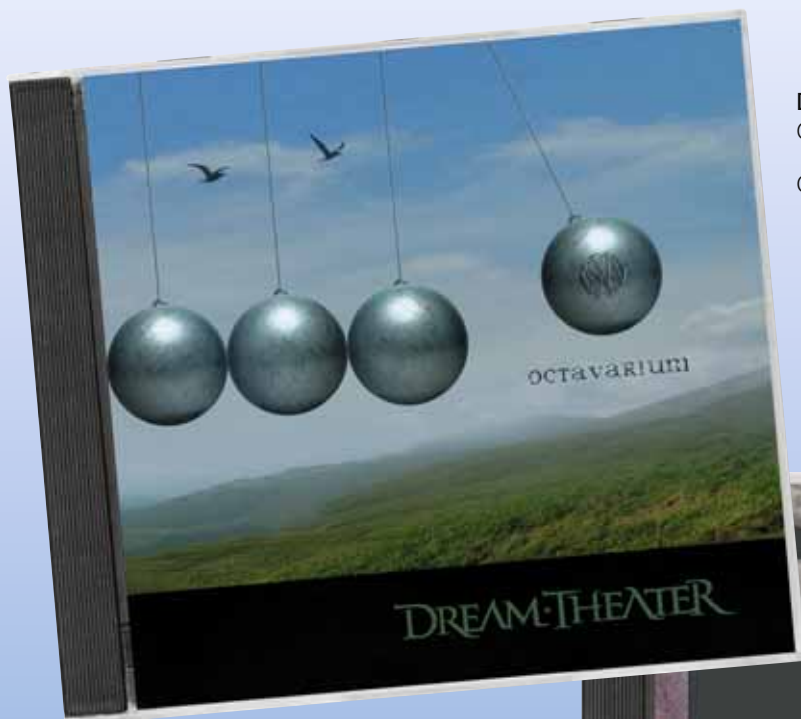
Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

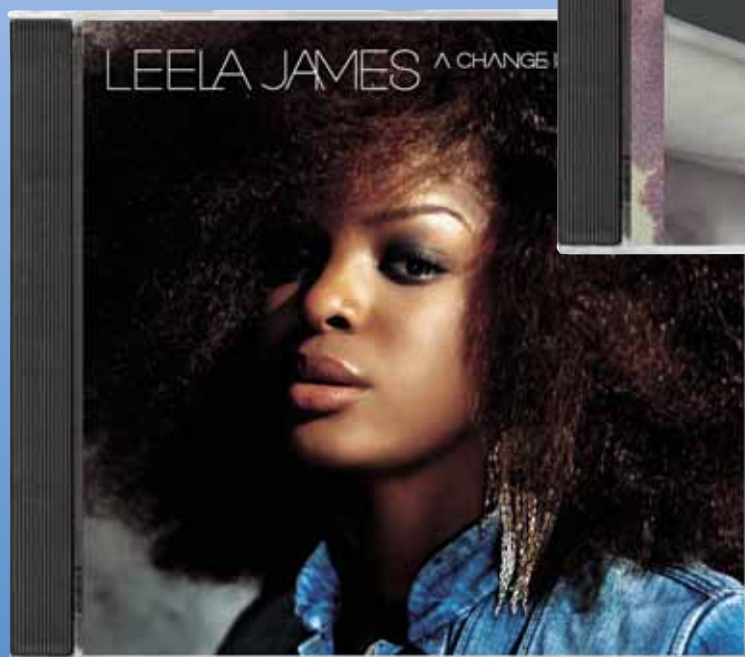
WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Dream Theater
Octavarium.
CD **175:-**

Billy Corgan
The Future Embrace.
CD **175:-** Släpps 22 juni

Leela James
A Change Is Gonna Come. CD **145:-** Släpps 22 juni

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 6/7 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

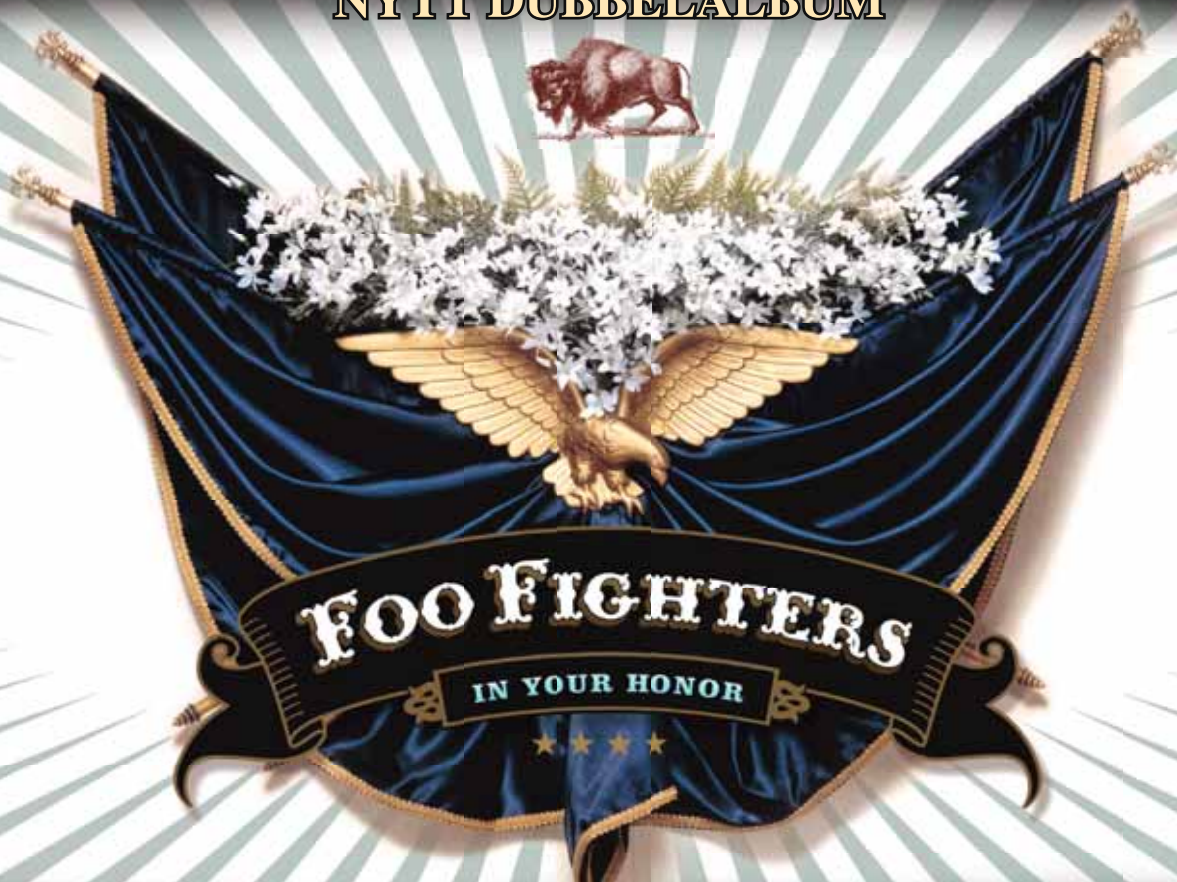
Ett hus, tusen möjligheter

Jamiroquai
dynamite

Ny CD den 22 juni

NYTT DUBBELALBUM

ginza.se

FÖR OSS SOM GILLAR FILM OCH MUSIK

SONY MUSIC ENTERTAINMENT

Maria Taylor

Symmetriska klockslag

Efter tre fullängdare tillsammans med Orenda Fink i duon Azure Ray är det slutligen dags för Maria Taylor att testa vingarna på egen hand, om än med uppbackning av familjemedlemmar. När hon debuterar som soloartist med *11:11* är det delvis en chans att få tillbringa mer tid med sina nära och kära.

– Tanken var att göra en platta och sedan ta med familjen ut på vägarna, berättar hon med vänlig röst. Jag har också funderat på att flytta tillbaks till Alabama från Omaha, Nebraska, för att komma närmare min familj som jag saknat mycket.

Brorsan Macey trakterar basen medan syrran Kate har tagit plats bakom sin keyboard. Bandet kompletteras av nära vännerna Denver Dalley (gitarr) och Burt Thomas (trummor). Staterna avverkades redan innan skivan släpptes och svenskarna fick sin chans att bevittna gänget under festivalen Popaganda i slutet av maj. Sångerskan räknar med

att återvända till våra breddgrader efter ännu en vända hemma i USA.

– Azure Ray turnerade jättemycket på *Hold On Love* och efter det bestämde vi oss för att ta en paus. Uppehållet resulterade i att jag inte lämnade mitt hus på sju månader så jag är verkligen sugen på att röra på mig igen.

Enda problemet med att befinna sig så mycket på vägarna är att det inte fungerar att skriva nytt material. Det krävs en viss isolering för att ackordsföljderna ska hamna rätt, för att de små berättelserna ur hennes liv ska komma fram.

– Ibland när jag har varit ute med kompisar skriver jag när jag kommit hem, lite lätt berusad. Vid vissa tillfällen hjälper alkohol mig att säga det jag vill ha sagt. Det varierar. Men jag måste vara ensam, det kan inte finnas någon annan i samma rum, berättar Maria.

Var kom titeln *11:11* ifrån?

– Ända sedan jag var liten har jag alltid önskat mig någonting när jag sett

klockan visa 11:11. Det är helt galet hur ofta jag tittat på klockan vid just den tidpunkten dom senaste åren, i princip varje dag faktiskt. Jag kände att det fanns något särskilt med dom siffrorna och jag bestämde mig för att det var en bra titel på skivan.

Min syster var likadan när hon var liten. Det alltid en stor händelse när klockan visade fyra identiska siffror.

– Verkligen?

Ja.

– Wow. Jag kan inte förstå hur det kan hända varje dag, att just precis vid det tillfället då jag kollar på klockan så visar den elva minuter över elva. I går spelade vi in en video till *A Song Beneath a Song* här i New York. Precis när vi skulle sticka så kollade jag på klockan och den visade 11:11. Helt otroligt! Gud, det måste vara ett bra tecken.

Patrik Wirén

3 frågor till...

Ralf Gyllenhammar, sångare och gitarrist i **Mustasch** som är aktuella med nya albumet **Powerhouse**.

Låter skivan som ni vill?

– Jag kan bara tala för mig själv, jag gillar inte mossigt sjuttiofjördesljud. Jag har sagt miljoner gånger i studio att när The Who spelade in på sextiofjördes så använde dom inte utrustning från trettio- och fyrtiofjördes utan det modernaste som fanns. Varför ska vi då spela in med fyrtiofjördes gammal utrustning?

– Sen har jag ju utvecklats som låtskrivare.

Jag gillar när det är hårt men samtidigt så gillar jag melodier. Jag gillar låtar, jag är en Beatles-kille. Första låten på nya skivan *Haunted by Myself* är jag jättenöjd med. Där har du mitt låtskrivande i ett nötskal. Ett hårt riff men ändå akord att sjunga på, harmonier och inte bara ett stänkande riff rakt igenom.

Ni turnerade nyligen med Motörhead, det måste varit ganska hårt?

– Ja, vi var helt knäckta och desillusionerade när vi kom hem. Vi trodde att vi var hårdingar men så jävla hårda var vi tydligen inte. Jag var helt slut och då fortsatte dom en månad till. Fast dom hade väl lite bekvämare bussar.

– Annars var det bra. Phil, gitarristen, berättade att det brukar regna plastmuggar över dom flesta av deras förband. Jag fick två muggar på mig i Tyskland men då gav jag dom fingret och sa åt dom att passa sig på tyska så då lade dom av.

Ni tackar pantbelåningen i Göteborg på skivan.

– Det har varit lite knapert. Hade man varit från USA istället så han man fått behålla lite av pengarna man tjänar. Man har näsan precis över vattenytan men jag håller ändå på med nåt jag kan, jag håller på med det jag är född till.

Isac Nordgren

krönika

Franska – för fjolligt för grabbarna

Jag fick ett mail för ett tag sedan från en kille som frågade när jag skulle sluta skriva om fransk sextiofjördesmusik och Serge Gainsbourg. Svaret är: Aldrig. Ingen skulle komma på att fråga en skribent när han eller hon ska sluta skriva om engelsk pop-musik eller amerikansk hiphop.

Fransk musik (främst från sextiofjördes, men även nyare) är min passion. Det är en för många oupptäckt skattkista full med fantastiska artister som förtjänar att upptäckas även i det anglofila och amerikaniserade Sverige. Hur många i Sverige har hört talas om Dalida, Gillian Hills, Sheila, Anna Karina, Marie Laforet, Chantall Kelly, Jane Birkin och France Gall? En del av er, men inte så många skulle jag gissa.

Trots detta är det inga supersmala indie-artister jag räknat upp. Dalida har sålt långt över hundra miljoner plattor och France

Gall som vann schlagerfestivalen 1965 med sin *Poupée de cire poupée de son* har sedan dess släppt skivor så gott som non stop. I Frankrike och flera andra europeiska länder är detta megastora artister. När jag var i Amsterdam för ett tag sedan hade skivbutikerna stora hyllor fyllda enbart med franska artister. Jag kände mig som ett barn i en godisbutik!

Men i Sverige verkar en del, och då oftast killar, bli provocerade av fransk musik. Kan det bero på att de flesta franska artister är kvinnor? Samtliga jag räknat upp tidigare (med undantag för Herr Gainsbourg) är ett gäng coola brudar. Yé-yé-scenen består i motsats till britpoppen och hiphopen framförallt av dessa tuffa och snygga tjejer.

En annan orsak till att en del killar inte gillar fransk musik kan vara att det franska språket förknippas med något feminint.

När jag gick i högstadiet valde nästan alla killar tyska i skolan medan så gott som alla tjejer valde franska. Att vara kille och plugga franska ansågs helt enkelt fjolligt. Min pojkvän som precis som jag är inne på yé-yé ångrar idag bittert att han valde tyska i skolan eftersom han nu inte förstår texterna till musiken han älskar. Men att man inte förstår allt behöver faktiskt inte göra någonting. Musiken klarar sig ändå.

För er som fortfarande tvekar ber jag kolla upp Gillian Hills underbara *Tut tut tut tut* och Brigitte Bardots ascoola *Harley Davidson*. Ni kommer inte att kunna motstå det.

Ett annat mail jag fick häromdagen var från en tjej som undrade hur man fick tag i den här typen av musik och dessvärre måste jag erkänna att det är ganska svårt. Mitt tips är att leta på skivbörser, kolla på Ebay, gå med i www.blandband.nu (där du

kan byta till dig musik) eller åk utomlands. I Paris, Amsterdam och Berlin kan du hitta massvis med yé-yé.

Men en del fransk sextiofjördesmusik finns så klart också i vanliga skivaffärer. Om du blir sugen på att upptäcka den franska dekadensen är ett tips att satsa på en samling med Serge Gainsbourg eller Brigitte Bardot. Sen kommer du att vara fast. Je promets.

Moa Eriksson
moa@groove.se

Andlig resa för oroliga själar

– Skriv nu att Honestly är bäst!

Och visst fan kan jag göra det. Castelo och Colossos skrattar ändå bara åt artist-kompisens försök att smygga sig in i en artikel om Prominent. Fokus riskerar ändå inte att försvinna från Sveriges tajtaste soulduo.

Göteborg badar i solsken när malmöitiska Prominent gästar med fullt band. Releasespelningen är den första på en hektisk turnéperiod som kommer att fortsätta sommaren ut. Och bandet verkar taggat när de äntrar Nefs scen.

Nya plattan heter *42 Grams*. Fullpackad med Kanye West-gung och glittrande skönsång. Sannerligen en självfull platta.

– Jag är väldigt soulinfluerad, trots att jag rappar. Man kan säga att jag är en soulsångare som inte kan sjunga, skrattar producenten och rapparen Colossos. Tur att du har med dig en kille som kan det då!

– Javisst!

Castelo ler och höjer på ena ögonbrynet bakom solglasögonen. Jag tolkar det som att han är tämligen medveten om att han besitter Sveriges fetaste soulröst. Jag tittar frågande på honom och han svarar med att tilta kepsen åt sidan.

Det är lätt att se att duon känner sig nöjda, och varför skulle de smygga med att de redan på sin andra platta lämnar alla i genren bakom sig. Med så många svettiga låtar med vägg-till-vägg-tajta

beats och självklara vokala triumfkort är framgångssagan påbörjad.

Och kreativiteten har flödat fritt under en komprimerad. *42 Grams* tog bara tre månader att göra, jämfört med debutens två år. Och nytt material finns redan i överflöd.

– Vi hoppas kunna få till nåt i februari nästa år igen.

Känner ni så här med facit att första plattan *Long Time Coming* kunde blivit lika bra som *42 Grams*?

– I efterhand finns det alltid nåt man vill förändra, svarar Castelo. Det gör det på nya plattan också.

– Men det är ju naturligt att växa som artist, att bli äldre och bättre på det man gör, menar Colossos.

Har ni fler skivor i er som band?

– Ja, det har vi definitivt, svarar Colossos med eftertryck.

– Några till i alla fall, fyller Castelo i.

Johannes Giotas

Att Sverige är för litet för Prominents noddvänliga moderna funk är uppenbart. Svänget är universellt och klubbvärmen i musiken passar lika bra i Miami som i Asien.

– Det har alltid varit tanken att vår musik ska kunna funka utomlands, säger Castelo.

Men lite oväntat försvann en del av bandet i förtid när före detta medlemmen Piñero hoppade av och stack till Rio. Men det har inte påverkat Prominent.

– Nej, vi jobbar precis som vanligt. Det

har alltid varit jag och Colossos som varit dom kreativa, menar Castelo.

Business as usual alltså.

Och så var det namnet på plattan, var kom det ifrån?

– Vi är oroliga själar bägge två.

– Vi har verkligen gjort en andlig resa, säger Colossos. På denna plattan har vi med många fler personliga låtar – vi lägger fram plattan som innehåller våra själar. Därför heter plattan *42 Grams*, vikten av våra två själar.

Gary Andersson

Var sätter man gränsen?

krönika

Precis när övergår man från att vara en musikintresserad person till att bli en snobb? Och framförallt hur kommer det sig?

Det hela började med att jag beklagade mig för en kompis över att årets Hultsfreds-uppställning var tråkig och fantasilös. Jag klagade på att de flesta banden på stora scenen inte har något nytt att komma med. Slipknots senaste platta kom för ett år sedan, Slayer senaste platta för fyra år sedan, Marilyn Mansons för två år sedan och så vidare. Det enda intressanta på stora scenen, sa jag, är NIN för att de har en helt ny platta ute och aldrig har spelat i Sverige förut.

”Men du är ju en snobb”, svarade han då. ”Alla dom banden är ju jättebra”. Men, fortsatte jag att klaga, även om dom är bra är ju just det faktum att dom spelar på Hultsfred så förbannat tråkigt.

Och jag började tänka efter. Jag tyckte att programmet förra året överlag på alla scener var riktigt bra. Men det tyckte ingen annan, publiken svek och festivalen gick back. I år tycker jag programmet är trist och biljetterna säljer som smör. Det är ju helt uppenbart att jag har fel. Och det är inte första gången.

Kanske koncentrerar jag mig på fel saker, kanske skulle jag då, om jag tycker det är så trist, helt enkelt undvika de stora scenerna. Kanske skulle jag istället gå och se Mastodon i Teaterladan, eller geniet Richard Buckner på Stora Dans, och efter sju år i USA har jag faktiskt aldrig sett Silverbullit, eller Kaiser Chiefs, Brendan Benson, danska Mew eller varför inte Vive La Fete. Kanske är det så enkelt att jag är en snobb och får lära mig att med leva det.

Men är det då oundvikligt att man som ett musik-fan förr eller senare måste bli en snobb? Jag tror faktiskt det, och jag tror att vara en snobb är något positivt – av den enkla anledningen att man alltid kräver mer, man är aldrig nöjd. Sen säger jag inte att det alltid är bra, det finns en musiksnobbism inom svenskt musikskrivande som jag direkt avskyr, och som jag måste erkänna ibland hemfaller åt själv. Det är det där med att konserten inte var bra om någon annan såg den eller nåt band som inte är bra för att någon annan känner till dom. Det är så lätt att falla i den där fällan, men ändå något som absolut måste undvikas. En konsert som alla ser är oftast lika bra som den där källarspelningen inför fyra personer i Sandviken.

Och det är väl där skon klämmer? Klagar jag egentligen inte på att Hultsfred publik-

friar, att de så att säga satsar på säkra kort? Är det det som stör mig? I så fall gör dom helt rätt. Skit i såna som mig, boka bra band som folk vill se, boka band som drar publik, och framförallt boka inte band för musikskribenterna! Hur mycket vi än klagar så vet jag att jag i alla fall kommer att se både Slayer, Slipknot och The Hives, och jag kommer att älska det.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Innovativ förvirring

Dragon Ben

Det är inte helt enkelt att få grepp om denna kvintett. Varken musiken på senaste skivan *Blow* eller när det gäller bandmedlemmarnas roller. Det enda som är säkert är att lilla Belgien fortfarande vaskar fram intressanta och innovativa band.

Ghinzu bildades 1999 utan namn och döpte sig efter japanska knivar som demonstrerades av en tv-kock. Knivarna har egenskapen att bli bättre ju oftare de används.

– Det är alltid svårt att välja namn. Vi valde ett löjligt namn som inte betyder något, men den japanska kulturen är väldigt exotisk, säger den ytterst sympatiska sångaren John Stargasm.

Musiken är den största förvirringen när det gäller Ghinzu. Det är omöjligt att placera in dem i ett fack och det är verkligen ingen nackdel. Någonstans i grunden av *Blow* finns vanlig, traditionell rock men den blandas upp av klassiskt piano och egensinniga takter. Det är inte långsökt att tänka på dEUS när låtarna strömmar ur högtalarna och det är inte heller långsökt att se olika filmer framför sig.

– Filmer är väldigt viktiga för vår musik, vi inspireras mer av film än av musik. Vår idé med skivan var att göra den i olika färger, lite som The Who och The Kinks. Vi vill att lyssnarna ska känna sig osynliga när dom lyssnar på vår musik, till exempel om man sätter på sig hörlurarna på gatan ska man få känslan av att ingenting kan hända en.

John skriver alla texter och det finns ganska klara kopplingar till

politik. I låten *Jet Sex – Cockpit Inferno* till exempel, sjunger John "Above the clouds, above them all/we draw the lines with smoke and coke" och i *Mine* sjunger han "Hey President!/Nice country/Nice weather/Nice clouds/You've got a nice army too/And this one could be mine". John förnekar ändå att det finns något speciellt budskap bakom orden.

– Vissa låtar handlar om sex och kärlek, andra handlar om olika livsstilar. Det är bara berättelser, bilder som jag hämtar från fantasin men även från det verkliga livet. Jag skriver alltid texterna precis innan inspelningen, musiken är viktigare.

Hur musiken komponeras beror på vilken stil låten ska ha, är det piano med så skriver John grunden men oftast

kommer låtarna från när bandet repeterar. När det gäller bandmedlemmarnas roller är det också en aning förvirrat. I konvolutet står det att tre av sex spelar gitarr (den sjätte medlemmen Sanderson Poe har slutat), att fyra spelar bas och att två spelar keyboard.

– Vi är så dåliga på att spela instrument, om vi byter så framstår vi som talangfulla samt att det botar vår rastlöshet.

John Stargasm befinner sig på semester i södra Frankrike efter en nyligen avslutad turné. Skivan *Blow* tog tre år att färdigställa och albumet såg egentligen dagens ljus redan förra året. Den 8 juni släpps skivan i Sverige och det visar sig att John besitter oväntade kunskaper.

– Vi var i Stockholm när vi träffade vårt svenska skivbolag, jag känner till IKEA och vi ska spela med The Hives i Schweiz i sommar. Det jag gillar mest med Sverige är egentligen tennisspelarna. Björn Borg, Mats Wilander och Stefan Edberg var jättebra, men min favorit är ändå han som spelade final i Roland Garros trots att han var helt okänd.

Menar du Mikael Pernfors?

– Ja, just det, han var helt suverän!

Andreas Eriksson

Lisa Röze

Några artister och deras favvo-plattor

Henrik Berggren

Broder Daniel

Spacemen 3

Taking Drugs to Make Music to Take Drugs to (Father Yod, 1990)

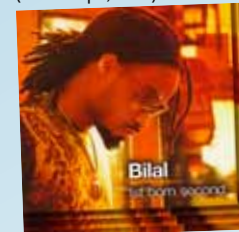

"Jävligt bra låtar gjorda med enkla medel. Jag tror inte att Spacemen 3 har någon trummis överhuvudtaget på den här plattan utan basisten sitter bara och trampar på en baskagge. Dom har en attityd, en hård kritisk hållning, som jag kan identifiera mig med. Deras musik är som någon slags sunkig massa. Sedan är det något intressant pastischartat över bandet. Om man lyssnar på deras skivor så märker man efter ett tag att hälften är covers på låtar som man aldrig tidigare har hört. Och det är typ samma låtar på alla skivor. Dom verkar ha varit ett otroligt improduktivt band. Det kan jag nog också identifiera mig med."

Tweet

Bilal

1st Born Second: (Interscope, 2001)

"För att det är en oerhört bra skiva som jag önskar att jag hade skrivit själv. Mest låten *Sometimes*, den har en sån otrolig känsla och är så äkta. Den talar om en känsla som finns hos alla – att ibland vilja vara någon annan än den man är."

Brendan Benson

David Bowie

Diamond Dogs (RCA, 1974)

"Jag har återvänt till den skivan åtminstone en gång om året i 15 år. Ingen låt är den andra lik, han laborerar med flera olika stilar. Det är svårt att säga varför den är så bra. Den plattan är som en hemsk olycka, man kan bara inte sluta titta."

Magrugada

Norska Madrugada, med trion Frode Jacobsen, bas; Robert Burås, gitarr och sångaren Sivert Høyem i spetsen, är ett stort band både i hemlandet, och Europa – inte minst i Grekland där de i våras låg etta på försäljningslistan.

– Grekland är vår pensionsfond, säger Sivert Høyem.

Men i Sverige, som så ofta med norsk musik, väntar de fortfarande på sitt genombrott. Just nu är de ute på Europaturné, som startade på Sticky Fingers i Göteborg i början av maj.

Madrugada bildades av Frode Jacobsen i Nordnorge för sisådär tio år sedan, men de flyttade så småningom till Oslo. Lugnt och metodiskt – första fullängdaren, *Industrial Silence*, släpptes först 2000 – spelade de till sig allt större framgångar, också internationellt. – Vi ville dra på stadionturné, så vi satsade internationellt direkt, skämtar Frode Jacobsen. Det har varit svårt för norska band att nå utanför Norge, men vi gjorde det redan från början. Vi har haft turen att ha ett mycket bra skivbolag. Vår första platta släpptes direkt i nio länder.

Madrugada hade redan där utvecklat ett eget uttryck: mörk, monotont mäktig rock, med starka melodier och Høyems säregna röst. Inför vårens fjärde platta, *The Deep End*, var bandet ense om att de ville ha ett litet renare, klarare ljud. De skickade en demo till amerikanske producenten George Drakoulis i Los Angeles, som arbetat med namn som Primal Scream, Black Crowes och Ride. – Han har ett sound, en signatur, som vi ville åt, säger Robert Burås. Vi ville öppna upp vår musik och vårt sound ännu mer än tidigare. – Vi var ute efter något enkelt, fortsätter Sivert Høyem. Vi hade jobbat mycket med arrangemangen, det fanns ingenting att dölja.

I den nuvarande turnéuppsättningen av Madrugada ingår göteborgaren Fredrik Viklund (tidigare Elmer och Alimony). Han arbetade med Høyem, på hans soloplatta förra året, och nu åker han med främst som slide-gitarrist. Och han gillar sitt nya sammanhang. – Fantastiskt att få vara med på en sådan här turné. Känns nästan lite märkligt att inte behöva bära och släpa en massa grejer varenda kväll!

Ulf Sigvardson

Madrugada spelar på Arvikafestivalen i sommar.

Junip Skyndar långsamt

Johannes Giotas

José Gonzalez är tillbaka men den här gången är han inte ensam. Tillsammans med Elias Araya och Tobias Winterkorn bildar han bandet Junip, som efter flera år i det tysta släpper EP:n *Black Refuge*.

Junip bildades då barndomsvännerna José och Elias träffade Tobias i de göteborgska hardcorekretsarna 1997. Tre år senare släpptes fyrspårssingeln *Straight Lines* på skivbolaget Kakofoni och bandet medverkade även på några samlingsplattor.

– Samma år började trummisen Elias studera på konstskolan i finska Kokkola och man kunde bara repa tillsammans de få tillfällen då alla medlemmar var samlade i Göteborg.

– Det kändes lite ovant i början nu när vi började spela ihop igen, säger Elias. – Men vi har ett grundspel tillsammans som det är ganska lätt att hitta tillbaka till, tycker Tobias, som spelar klaviatur.

Låtarna på nya EP:n skrevs redan under bandets tidiga år. Inspelningarna på skivan är dock nya versioner av de gamla låtarna med betydligt fler pålägg än tidigare.

– Stilen är samma som tidigare men låtarna är mer polerade nu och har större arrangemang, förklarar José, gitarrist och sångare som rönt stor framgång på egen hand de senaste åren. Något som tycks ha förvirrat både distributörer och vissa journalister som presenterat Junip som ett nytt soloprojekt från José González.

– Jag var tydlig redan från början i mina samtal med Imperial Recordings som släpper mitt solomaterial att jag även var med i ett band. Dom tycker bara att det är roligt och har stöttat Junip hela tiden.

Medan Josés solokarriär gått framåt så har Junip nästan stått stilla. Det är dock ingenting som Junips andra medlemmar har något problem med.

– Inte det minsta, säger Elias. Vi är bara jätteglesa över Josés framgång.

– Vi vill att det ska gå långsamt med Junip, betonar Tobias.

Planen är nu att repa och göra nya låtar i sommar och höst.

– Vår förhoppning är att vi kan släppa ett album till våren, säger José. Och jag tror att det är ganska realistiskt.

Skivan är prioritet ett och bandet tackar därför nej till en del spelningar.

– Det är viktigt att det känns rätt, säger José. Och det känns väldigt bra att kunna välja bland spelningar.

Fans av Josés solokarriär lär nog ändå känna igen Junip, kanske främst på grund av José röst.

– Junip är lite hårdare, om man nu kan kalla vår musik för hård, tycker José.

– Det är som hardcore-José, skämtar Tobias.

Bandet brukar improvisera fram låtarna tillsammans i replokalen och strukturera upp de delar man tycker blir bra. Junips musik innehåller många instrumentala partier och oftast tillkommer sången sist.

– Jag lyssnade mycket på postrock tidigare, säger José. Vår musik har väl vissa likheter med den typen av musik fortfarande, det monotona och det ljudbaserade.

– Men det känns svårt att definiera vad vi spelar för sorts musik, tycker Tobias. Man försöker ju alltid skapa något eget.

Sist på *Black Refuge* ligger en cover på Bruce Springsteens låt *The Ghost of Tom Joad*, något som pressen givetvis uppmärksammat.

– Vi har spelat låten i många år, förklarar Tobias.

– Vi gjorde en rad covers och den kändes bäst, förklarar Elias när jag undrar om låtvalet. Det är en väldigt bra låt.

– Fast munspelet låter för jävligt, säger José och skrattar. Springsteen spelar i sångmicken och därför är det alldeles för högt mixat. Han tyckte väl att det var genuint.

Isac Nordgren

ENDAST 99:-
Coldplay
X&Y

musicshop.se

THE
WHITE
STRIPES

GET BEHIND
ME SATAN

ALBUM UTE NU.
INNEHÅLLER SINGELN "BLUE ORCHID".

www.xlrecordings.com www.whitestripes.com www.playgroundmusic.com

blågult guld

The Paper Faces

Julian i The Paper Faces vill helst inte säga vad han heter i efternamn. För att planen ska lyckas är det viktigt med detaljerna. När Julian, Torben, Andy och Tom bildade The Paper Faces sommaren 2004 satte de upp tydliga mål för vad som skulle hända.

– Vi bestämde oss för att skivbolagen ska komma till oss, inte tvärtom. Och vi har redan fått flera erbjudanden. Vi räknar med att ha skivkontrakt till hösten.

Lite väl kaxigt kan tyckas men The Paper Faces från Stockholm har anledning att vara kaxiga. Deras blandning av brittisk sextio-talspop och Duran Duraninspirerad åttiotalsdito har god hitpotential. Och deras välklädda och välmejkade Beatlesstil går definitivt hem hos flickorna.

– Allt vi gör kommer från hjärtat och målet är verkligen att göra bra musik. Gud, jag låter som Sting! Men samtidigt är det ju självklart kul med uppskattning från tjejer.

Charmörstilen fungerade däremot inte riktigt lika bra när de turnerade i England.

– När vi gick ut på stan tillsammans skrek folk kommentarer om våra kläder och en gång åkte vi på spö av fotbollshuliganer. Det kändes hur skumt som helst eftersom vår stil ju kommer från England!

Förutom spelningar i England har de dessutom hunnit med en festival i Spanien och medverkat i ett BBC-sänt program.

– Spelningen för BBC var minst sagt en fjäder i hatten!

Att ha hunnit med så mycket på ett år kan verka mirakulöst med tanke på alla band som harvar år ut och år in i reploken utan att något händer. Men killarna i The Paper Faces är inga nybörjare. Julian och Torben träffades redan på högstadiet då de började spela tillsammans. Efter att turnerat i Europa åkte de till Japan och spelade för 55 000 personer på Teen Idol Festival. Efter det blev de erbjudna skivkontrakt – på villkor att de sjöng på japanska. Snacka om lost in translation. Hemma igen bildades åttiotalsdoftande bandet Bobby.

– Bobby har ett mer syntigt sound. Med The Paper Faces har vi tonat ner åttiotalsinfluen-serna något.

Men Bobby existerar fortfarande parallellt med The Paper Faces och i juni släpper de singeln *She's History* från kommande albumet *The Mexico Session*. Kort sagt kommer det bli svårt att undvika de välklädda pojkarna i framtiden. Varför man nu skulle vilja det?

Moa Eriksson

Dibaba

Stjärn-DJ:n och producenten Tiga har under den senaste tiden burit med sig en skiva i väskan som han enligt egen utsago "spelar på repeat". Skivan är svenske nykomlingen Dibabas maxisingel *Kill Rock'n'Roll (Let it Bleed)* som kom tidigare i våras.

Dibaba har sedan dess hunnit släppa albumet *Songs for Good Lives* och snart kommer andra singeln från skivan. Så Tiga lär ha fullt upp med att hårdplugga svensk melodiös techhouse under sommaren också, för Dibabas släpp håller högsta klass. Och någon nykomling är han egentligen inte.

– Jag har spelat i lite indieband tidigare, men tröttnade och bestämde mig för att göra elektronisk musik på egen hand. Sedan 2001 har jag satsat ganska seriöst, men nu satsar jag givetvis för fullt, berättar Olle "Dibaba" Cornéer.

Efter ett par tolvor som alla fått bra kritik i framför allt engelsk press var det dags att släppa ett album. Med tio låtar som hyllar det goda livet är det en skiva som fungerar lika bra på ett dansgolv som hemma framför brasan. Det gäller bara att välja rätt spår. Sammanhållande faktor för albumet är den högelektro-niska musiken som inte döljer Cornéers indiebakgrund. Till skillnad från mycket annan dansmusik baserar han sina låtar i

hög grad på melodier. Man kan säga att skivan är poppig, men det håller han inte riktigt med om.

– Det är väl bara för att den är melodiös du tycker så. Men ja, menar man melodiös med "poppig" så är den det. Samtidigt har den ju inte så mycket med indie att göra, för jag tycker indie är så jävla trist nuförtiden.

Är det därför du vill ta kål på rockmu-siken?

– Nja, jag gillar mycket rock och pop, så det där är gjort med glimten i ögat. Men samtidigt tycker jag inte det händer så mycket på den scenen. Det finns mycket mer innovation och framsynthet inom dansmusiken.

Till skillnad från många andra hauseproducenter har Olle Cornéer valt att sjunga själv i de vokala spåren. Anledningen var att han ville att skivan skulle vara sammanhållen och inte spreta åt olika håll.

– Det är samma sak nu. Jag jobbar för fullt med ett nytt album, men det gäller att hitta en röd tråd. Jag har så många vilda idéer, så jag måste göra minst arton låtar som är helt klara. Sen kan jag skala bort dom åtta som är sjukast och göra ett sammanhållet album på tio låtar, haha.

Mats Almegård

Eskju Divine

Eskju är färöiska för låda. Bakom den gudomliga lådan, pianot, sitter Gustaf Spetz, sångare och låtskrivare i Norrköpingsbandet Eskju Divine.

Er sättning med piano, bas och trummor är lite annorlunda. Beror det på att du är skolad pianist?

– Nä, det är det som är så konstigt. Både jag och basisten är tidigare gitarrister. Det var mer en slump att jag hamnade bakom pianot. Det kändes lite konstigt först men det är kul att klara sig utan gitarr. Det är så lätt att fylla ut med gitarrer. Vi spelar nog gitarrmusik fast utan gitarr.

Eskju Divines musik är storslagen pop som jämförts med band som Coldplay och arenarockarna U2. Gustaf lyssnar dock mest på postrock och filmmusik. Trots det vill han inte spela instrumental musik själv.

– Det är skönt att uttrycka sig med sång. Men vi ser oss lite som ett instrumentalband. Vi tycker inte att texterna är så viktiga utan söker den rätta känslan.

Bandet, som förutom Gustaf består av Daniel Åsander och Kristian Karlsson, har spelat ihop i snart tre år men första året satt de bara i reploken och "var hemliga". Det var först under 2004 som gruppen började spela ute så allt har gått ganska snabbt.

Hittills har trion släppt två EP-skivor. Nästa steg är dock att släppa ett helt album.

– Debutplattan kommer i september som det ser ut just nu. Det har varit en grymt tung process att spela in och vi har inte kunnat spela så mycket live. Vi hoppas på mycket spelningar framöver. Att spela ute är det vi tycker är allra roligast.

Ni har väldigt stora arrangemang med stråkar och körer på era skivor. Hur löser ni det på scen?

– Vi blir lite punkigare och skitigare live men vi ser det inte som nåt problem. Om jag går och ser en grupp live vill jag inte att det ska låta likadant som på skiva. Då kan man ju lika gärna stanna hemma.

Hur är Norrköping egentligen som musikstad? – Det börjar bli bättre men det har ju inte alltid varit så inspirerande. Det finns mycket ångest att skriva om i den här stan.

Isac Nordgren

The Mary Onettes

Att new wave och åttiotalsmusik blir mer populärt har varit svårt att undgå de senaste åren. Det är dock inte så många svenska band som lyckats fånga energin och tidsandan. The Mary Onettes är ett undantag.

Bandet kommer från Jönköping, men bor sedan några år i Göteborg. Sångaren och låtskrivaren Philip Ekström fungerar även som Broder Daniels livegitarrist.

The Mary Onettes har hållit ihop i några år, i olika varianter, men för ett par år sedan tog man det nuvarande namnet, och efter att ha spelat in en demo i Göteborg flyttade man dit, ett beslut man inte ångrar.

– Det känns som att band i Göteborg hjälper varandra. Det är bra atmosfär och man tittar inte snett på varann som man kan göra på andra ställen.

Bandet håller med om de låter mycket som brittisk new wave lät i början av åttiotalet.

– Vi är ju uppfödda med band som Siouxsie & The Banshees, Cure, Jesus and Mary Chain. Vi gillar det där breda, smetiga åttiotalssoundet. Det känns som att många vill låta så idag, men att dom inte vågar göra det fullt ut, utan måste ha med något mer modernt också. Vi tycker inte att det behöver vara så.

The Mary Onettes var tidigare knutna till ett skivbolag som gick i konkurs. Efter några turer lyckades de bryta sig loss och kontaktade Sony som tidigare visat intresse efter bandets framträdande på Popstad Jönköping. Snart därefter var allt klart. Den nyss släppta EP:n med fyra låtar låg klar redan i december, men har blivit framflyttad några gånger. Bandet ser nästan roat uppgivna ut när de nämner orsaker; sammanslagningen mellan Sony och BMG, Idol-programmen, Kents nya platta...

Nu väntar en sommar med spelningar och förberedelser inför inspelningen av fullängdaren. Det verkar dock inte bli någon tokspäckad turnésommar eftersom EP:n släpptes väl sent under våren. Men den som har chansen bör passa på att se The Mary Onettes, med de autentiska drag av klassisk new wave som återkommit med band som Franz Ferdinand, Kaiser Chiefs och The Shins. Även om bandet själva inte är helt pigga på jämförelsen.

– Vi gör inte den här sortens musik medvetet och uträknande. Vi hade inte kunnat låta på något annat sätt. Men det är ju bara kul om det också är det som gäller nu.

Magnus Sjöberg

Gerock

Godfrey Kalera från Angered i Göteborg siktar mot stjärnorna och är beredd att jobba hårt för det. Senaste skivan *Half Man, Half Amazing* har han både rappat och producerat nästan helt själv under namnet Gerock. 200 exemplar trycktes upp och delades ut i skivafärer, som sålde slut på två veckor.

Skivan är en blandning av både undergroundspår med metaforer och politiska undertoner och fest/danslåtar.

– Jag vill inte bli stämplad som någon som rappar om kvinnor eller politik, jag vill bara vara rappare.

När han visat att han har bredd ska han satsa på en skiva med det han tycker bäst om att göra, jobba underground. Han har själv bekostat videon till första singeln *Watch Me*, där kompisen Robinson Fike gästas, och skickat den till både MTV och ZTV.

– Det ser ut som att vi är ute i öknen. Jag vill ha det lite abstrakt, inga tjejer i bikini. Dom gillade idén men det är hård konkurrens när man kör på engelska.

Godfrey Kalera har alltid rappat på engelska. Uppväxtåren i engelska kolonin Uganda har gjort att han behärskar engelska. Men han hade hellre rappat på svenska. – Det är bättre, för då gör man något för landet. Men jag har svårt att få till flowet på svenska. Men hade jag kunnat hade jag gjort det, för att nå ut bättre.

Han har fått beröm från Wu Tang-medlemmarna GZA och Masta Killah när de var i Göteborg för en spelning. Och har jämförts med Jedi Mindtricks, folk tycker att han har låter nittiotalsöstkust. Även om jämförelsen kanske är lite att ta i så har han samma hårda undergroundsound. Mycket hög bas och hårda trummor.

Godfrey gillar att jobba med metaforer, och utöver musiken skriver han mycket poesi. Men trots den nämnda underground-inställningen vill han att musiken ska nå den stora massan.

– Det är som att vara DJ, man kan inte spela samma musik som man lyssnar på hemma.

Men han börjar bli trött på att försöka köra sin egen grej när "folk vill ha guldtdänder, bilar och kvinnor med bröst". Så nu ska han försöka ge folk vad de vill ha och droppar "back to roots"-videoidén till fördel för lite champagneaction. Limousinen är redan bokad.

Och skulle inte det gå hem deppar han inte för det.

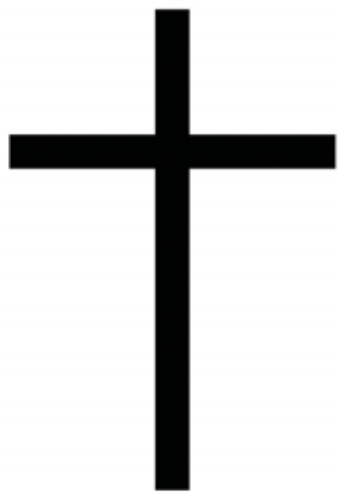
– Jag har låtar så det räcker i flera år framåt. The saga continues.

Moa Stridde

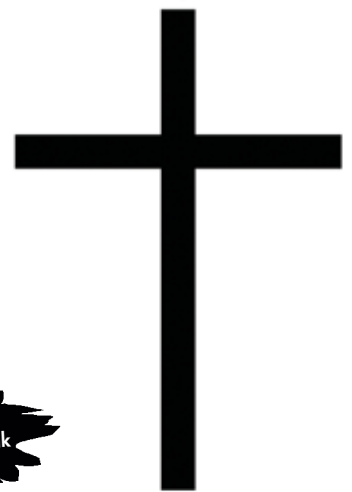
The Paper Faces
foto Dibaba: Per Qvam
foto Eskju Divine: Jonas Jörneberg
foto Gerock: Ailton Multa

Candlemass

Candlemass
+

Ltd. edition:
high quality digipak
incl. bonus track!

2-LP in gatefold, only 1000 copies available!

IN STORES:
20.06.

LIMITED EDITION
5.000 COPIES INCL.
BONUS-DVD

DEW-SCENTED

NEW ALBUM: ISSUE VI

GERMAN DEW-SCENTED ARE THE LEADERS OF A NEW BREED
OF THRASH METAL! HERE WITH THEIR NEWEST NECKBREAKER...

STYLE: -TECHNICAL THRASH METAL-

IN STORES:
27.06.

DARKANE

NEW ALBUM: LAYERS OF LIES

IT IS FINALLY TIME TO GET LOUD AGAIN!
"LAYERS OF LIES" WILL CRUSH THE EARS OF EVERY LISTENER...

STYLE: -THRASH METAL-

Watch out: **GOREFEST** + **THERION** Re-Releases 18.07.05 / New Single: **NIGHTWISH** - The Siren 25.07.05

pre-listening / merchandise & more
www.NUCLEARBLAST.de

FOR FREE: OUR NEW MAILORDER CATALOGUE
Phone: +49 7162 920020 - Fax: +49 7162 920021 - e-mail: info@nuclearblast.de or
HTTP://SHOP.NUCLEARBLAST.DE
WWW.NUCLEARBLAST.DE

Test: 3G-musik **Keep me hanging on the telephone**

Förr handlade musik om telefoner. Blondies *Hanging on the Telephone*, Stevie Wonders *I Just Called to Say I Love You* eller Abbas *Ring Ring*. Nu handlar telefoner om musik. Groove har testat.

Telefonens uppfinnare Alexander Graham Bell hade knappast trott sina ögon om han återuppstått idag och provat en mobiltelefon. Allra minst en 3G-telefon med bild och ljud. Massiv reklam i TV, på bio och i tidningar får oss att vilja ha dem. Och 3:s informatör Erik Hörnfeldt tror mycket på musikens kraft.

– Snart säljs det fler 3G-mobiler än GSM-mobiler i Sverige och när den stora boomen kommer hoppas jag givetvis att vi blir det naturliga valet. Och jag tror också att vårt musikutbud bidrar till att vi blir just det. Man kan krasst konstatera att alla operatörer har både nät och mobiltelefoner, men då vill vi visa att vi har bättre innehåll.

3 satsar hårt på musikvideor och videonuttag från MTV, där man bland annat kan ladda hem korta inslag från *MTV News* eller *What's Hot*. Men mycket sker enligt streamingprincipen, alltså ett slags digitalt radiokanaltänkande, där man lyssnar på det som rullar, utan att ladda ner.

Ett helt annat koncept står Vodafone för. De tillhandahåller musikfiler för nedladdning.

– Vi ser oss mer som en distributör eller detaljist av musik. Vi vill att man ska kunna använda mobilen som musikspelare, istället för en MP3-spelare. Vissa mobiler kommer snart att ha minnes-

kapacitet på 4 GB, vilket motsvarar en iPod-Mini. Så det ryms en hel del musik på en telefon och ljudet är snudd på CD-kvalitet, menar Sonja Kavs, ansvarig för musiktjänsten på Vodafone.

I dagsläget erbjuder Vodafone cirka 500 000 låtar för nedladdning och samarbetar med alla de stora skivbolagen. Kontakter knyts även för att få med independentbolag.

När 3 nyligen bjöd till presskonferens för att bland annat dela ut Guldmobilen lånade vi en telefon och testade utbudet (Guldmobilen gick till Eric Prydz porriga video *Call On Me* som laddats ner fler än 10 000 gånger).

Och 3G-mobilen rymmer mycket kul saker i utbudet. Missade man intervjun med M.I.A. kan man ladda ner den eller varför inte tanka hem Robyns video till *Be Mine* och titta på hennes klädbyten och lyssna på ljuv popmusik. Men det jag fastnade mest för var ReLives utbud av fräscha konserter med elektronisk musik som streamas. Betalar gör man via nedladdning/streaming eller så prenumererar man, vilket nog lönar sig i längden för den genomsnittliga musiknörden. Samma betalningssystem kör Vodafone med. Antingen per låt eller prenumeration eller ett "album" som sätts samman av tio valfria låtar.

Precis som med all annan teknik finns barnsjukdomar. Många gånger hittade den telefon jag lånat inte nätet eller servern.

– Tekniska problem ska inte finnas, menar Erik Hörnfeldt, men verkligheten är givetvis att det händer. Vi jobbar för fullt med att rätta till allt sådant.

Må så vara, men eftersom jag inte kan jämföra med något annat än min vanliga GSM-mobil måste jag säga att det var relativt ofta som det inträffade missöden.

Telefonens minne blir också avgörande för hur mycket man kan ladda ner och min lånade Motorola E1000 klarade bara en handfull videonuttag innan det var dags att radera. Då har den ett internt minne på upp till 16 MB som också kan utökas med TransFlash-minneskort, vilket helt klart är nödvändigt.

Sen är det inte säkert att jag vill kolla på Shakiras nya video, utan något jag gillar själv. Och visst, det kan jag göra, men det tar tid att bläddra i alla menyer och nedladdningen tar också en stund. Om man alls hittar det man söker. Många förfrågningar hittades inte, andra var bara ostiga ringsignalversioner när jag ville se videon. Ett annat minus var också att de streamingkanaler för musik som erbjuds (med titlar som Contemporary pop, Rock o.s.v.) inte visar vilken låt som spelas. Men på pluskontot hamnar den fina

ljud- och bildkvaliteten. Och hela tiden arbetar mobilföretagen på att förbättra kvalitet och överföring.

Skivbolagen också för den delen. På EMI Music digitaliserar och lanserar man hela backkatalogen för nedladdning. Då handlar det om rena musikfiler.

– All musik ur våra arkiv och all musik vi ger ut ska komma både på skiva och digitalt. Vi letar reda på mastertejper och digitaliserar dem för en del musik finns inte ens på CD. Det är ett arbete som kommer att ta flera år, men vi vill göra det, förklarar Anders Livåg, New media manager på EMI Music Sweden.

ReLive samarbetar både med 3 och Vodafone och där kan man lyssna på konserter med elektronisk klubbmusik. Ofta bara några dagar efter att spelningen ägt rum. ReLive spelar in, mstrar och lägger ut konserten, men de tror inte på nedladdning.

– Att musik är gratis hindrar ingen från att köpa skivor, men det hindrar tyvärr att artisterna får betalt och det vill vi att dom ska ha. Hos oss får de alltid 50 procent och det är mer än vad dom får någon annanstans, menar Joel Broms Brosjö, Creative Director på ReLive.

Det sättet att se på saken hade han nog gillat, Alexander Graham Bell.

Mats Almegård

Utveckling genom död

Ingen lyssnar på Nicke Andersson. Men kanske är det dags att börja bry sig om vad han säger. För nu har han och The Hellacopters gått så långt som till att begå mord.

– Nu är det så här att vi har dödat rocken, säger The Hellacopters sångare och gitarrist Nicke Andersson.

Han har just förklarat hur genren egentligen avled redan när Little Richard bestämde sig för att ta en paus, alternativt när Alan Lancaster hoppade av Status Quo.

Hur har ni dödat den?

– Nej alltså, hellre att vi gör det än att andra håller på med det, svarar han. Folk går omkring idag och säger "fan vad rock'n'roll asså".

Han tystnar till i en millisekunds och utbrister sedan irriterat och uppgivet.

– Vad då "rock'n'roll"? Använd inte vårt uttryck, det är vårt uttryck.

Efter detta milda utbrott bestämmer Nicke att talesättet inte längre existerar – något som inte verkar vara förhandlingsbart.

Han och basisten Kenny Håkansson är aningen sega. Kvällen före har de varit och sett på The Bellrays, och om rocken nu är avliden tycks dessa två herrar ha skålat för dess bortgång både en och annan gång.

Hela utlägget om rockens död bottenar i att The Hellacopters är i färd med att släppa *Rock & Roll is Dead*, deras första studioalbum sedan 2002 års *By the Grace of God*.

Lanseringen har försvårats på grund av att vissa människor på skivbolaget tydligen inte lyssnar på vad bandet har att säga, utan avfärdar deras önskemål med en handvändning. Har detta lett till att bandet är missnöjda med skivan?

– Vi är nöjda med det *vi* har gjort, allt som alla andra har gjort är dåligt, säger Nicke och skrattar.

Martin Adolfsen

– Vi har ju hållit på med detta i tio år, säger Kenny. Vi har ju lite koll...

– Ja, vi har ju hållit på så pass länge så jag orkar inte mer, avbryter Nicke irriterat. Folk lyssnar inte på vad jag säger.

Enligt honom beror mycket av den dåliga kontakten på att folk inom skivbolagen byts ut för snabbt. Detta gällde även i början av The Hellacopters karriär, även om det verkar vara mer påtagligt idag när det inte går så bra för skivbolagen.

Men trots detta är *Rock & Roll is Dead* på gång, och dess inspelningsmetodik skiljer sig aningen från de föregående albumen.

– Tidigare hade vi ganska många pålägg vilket jag tycker är rätt okej, säger Nicke. Men det var inte det vi skulle göra nu. Nu

är det vi fem i rummet, förutom sången som är pålagd efteråt.

Nicke säger att jämfört med exempelvis *By the Grace of God* har ljudbilden blivit torrare.

– Det är mer som fnöske på något sätt, säger han och gnuggar pekfinger och tumme mot varandra vilket genast utlöser ett skrattanfall hos samtliga i rummet.

Förra året firade The Hellacopters tio år som band. Enligt Nicke och Kenny har de kommit dit de har på grund av att de inte har något egentligt mål. De jobbar arslat av sig för något de inte vet vad det är.

– Det finns inget som hägrar där framme, säger Kenny och får medhåll av Nicke.

– Exakt, säger han. Vi har ju halkat in på ett bananskal flera gånger. Vi har ju

spelat förband åt både Black Sabbath och Kiss. Det har inte alls varit enligt planerna utan mer bara "äh, vad schysst".

Nicke säger också att det är först på senare tid som han börjat bli glad över att se vart musiken han tar med sig till reploken tar vägen. Tidigare kunde han gå hem helt knäckt över att musiken bandet skapat inte har låtit exakt som ursprungsidéerna. Det är först nu han förstått att det är de som är The Hellacopters, och att resultatet alltid blir bra. Det blir The Hellacopters.

– Det handlar om identitet på något sätt, säger han. Det tar ju alltid tid för ett band att få en riktig personlighet.

– Och det är ju det som blir bandet, flikar Kenny in.

Mikael Barani

Telia i samarbete med Luger, EMA Telstar & Motor presenterar

WHERE THE ACTION IS

www.wheretheactionis.se

THE ARK
THE HELLACOPTERS
HÅKAN HELLSTRÖM
MONEYBROTHER

3/8 GÖTEBORG TRÄDGÅRDSFÖRENINGEN
5/8 MALMÖ MÖLLEPLATSEN
12/8 LINKÖPING KUNGSTRÄDGÅRDEN
13/8 KARLSKRONA SPARREGÅRDEN
27/8 STOCKHOLM UNIVERSITETET

Biljetter: Biljett Direkt/ Ticnet 077-1707070 www.ticnet.se (Biljett Direkt Ticnet säljs via alla Ticnet och ATG-ombud i hela landet)
I Stockholm säljs även biljetter på Sound Pollution och Record Hunter. Ingen åldersgräns.

Presentatör:

TELIA

Huvudsponsor:

Lee

Officiella Leverantörer:

ShockWaves
Nokia
Scandic
För hotellerbjudanden ring 08-517 517 00

Mediapartners:

metro

MUSIC TELEVISION

Producenter:

motor

EMA TELSTAR
A New General Entertainment Company

LUGER
WWW.LUGER.SE

5 JULI
STOCKHOLM, ARENAN

Biljetter: Biljett Direkt/Ticnet 077-1707070
www.ticnet.se (Biljett Direkt Ticnet säljs via
alla Ticnet och ATG-ombud i hela landet)
I Stockholm säljs även biljetter på
Sound Pollution och Record Hunter.
Ingen åldersgräns

Luger Presenterar

ACCELERATOR

THE BIG ONE 2005

5 JULI MALMÖ FOLKETS PARK

SONIC YOUTH • TEENAGE FANCLUB • MAXIMO PARK • SMOG • STARS • JOANNA NEWSOM
SECRET MACHINES • COCOROSIE • MAGNOLIA ELECTRIC CO • DEVENDRA BANHART • CARIBOU

6 JULI GÖTEBORG TRÄDGÅR'N

BLOC PARTY • SONIC YOUTH • TEENAGE FANCLUB • MAXIMO PARK • SMOG • STARS • JOANNA NEWSOM • SECRET MACHINES
COCOROSIE • WOLF EYES • CARIBOU • MAGNOLIA ELECTRIC CO • DEVENDRA BANHART

7 JULI STOCKHOLM MÜNCHENBRYGGERIET

BLOC PARTY • SONIC YOUTH • TEENAGE FANCLUB • MAXIMO PARK • SMOG • STARS • JOANNA NEWSOM • SECRET MACHINES
COCOROSIE • WOLF EYES • CARIBOU • MAGNOLIA ELECTRIC CO • DEVENDRA BANHART • THE RAKES • JENNY WILSON

Mer artister tillkommer. Se www.luger.se/accelerator för mer info. Biljetter säljs nu!

Förköp Malmö: Biljett Direkt Ticnet 077-1707070 www.ticnet.se samt sechopla bokas förköpsställen. Förköp Göteborg: Pasterick 031-13 06 80, www.gustavsbiljetter.com. Biljett Direkt Ticnet 077-1707070 www.ticnet.se. Bengans 031-24 24 00.
Förköp Stockholm: Biljett Direkt Ticnet 077-1707070 www.ticnet.se (Biljett Direkt Ticnet säljs via alla Ticnet och Atg Ombud i hela landet) samt Sound Pollution och Record Hunter

plan b
plan b magazine

LUGER

MUSIC TELEVISION

motor

100%

På heder och samvete

Inget band personifierar idag bredbent rock mer än Foo Fighters. Men på sin femte skiva väljer Dave Grohl en annorlunda väg. För samtidigt som tyngden finns kvar bjussar de på mjukare tongångar. Groove åkte över sundet för att dricka pilsner och se om bandet fortfarande håller live.

– EXACTLY!

Jag hoppar till. Satt i andra tankar. Tänkte på hur jag skulle lägga upp intervjun. Tänkte att himlen var gråblå och hotade med stryk. Tänkte på killen från den schweiziska tidningen Rockster jag träffade tidigare i lobbyn på det fina hotellet i Köpenhamns latinkvarter. Han var lite avundsjuk för att jag ska träffa Dave Grohl och att han bara ska få träffa trummisen.

– YEAH!

– Dave verkar vara på bra humör, viskar skivbolagstjejen jag sitter bredvid.

Vad bra tänker jag. Det är ju jag med.

DET ÄR DAGS FÖR Foo Fighters femte skiva och till skillnad från tidigare så bestämde sig Dave, Chris, Nate och Taylor för att inte göra en platta. Utan två. En dubbel. *In Your Honour* heter den och inspirationen till titeln kommer från de dagar som Dave åkte med på amerikanske presidentkandidaten John Kerrys valturné och spelade gitarr. Något som gjorde ett djupt intryck på Dave.

– Att få träffa människor som inte är ens vanliga publik var en väldigt ovanlig känsla. Inte för att jag nödvändigtvis ville göra en politisk skiva, men just själva känslan att träffa folk som var redo för förändring. Sen om det handlar om karriär, kärlek eller politik spelar inte så stor roll.

Han sitter uppkruken i en soffa och har just hämtat en ny kopp te åt sig och Chris Shiflett. Det slår mig att Dave Grohl verkar vara just en så trevlig kille som han ger sken av.

Klädd helt i svart. Utan att se ut som gothmänniska. Vålarartikulerad. Vi skämtar om att USA:s förre justitieminister John Ashcroft har bättre sångröst än efterträdaren Alberto Gonzalez. Men båda är lika stockkonservativa.

Både Chris och Dave ger intrycket av att vara väldigt närvarande och up to date. Jag berättar att jag bor i Malmö

varpå Dave kontrar med att fråga hur det är med Cardigans och The Sounds?

– Bra får jag hoppas.

– Hur är det med Nathan och Nina och när kommer Cardigans nya platta, frågar Dave.

EFTER EN LÅNG TURNÉ funderade Foo Fighters vad deras nästa steg skulle bli. Men de behövde inte fundera länge.

– Vi bestämde oss ganska tidigt när vi avslutat vår förra turné att vi skulle gå in i studio rätt omgående, säger Dave.

– Plus att vi ville göra något annorlunda. Vi kände väl att vi kört i samma spår en längre tid och behövde lite nytt blod. Därför var det inte så mycket snack om att vi skulle göra en dubbel. En akustisk och en rockplatta. Vi hade gjort lite akustiskt förr men aldrig en hel skiva. Men samtidigt kändes det svårt att inte göra en skiva med massor av volym, menar Chris.

Så därför fick det bli två skivor. Med olika dynamik och instrumentering som ändå passar ihop. Att göra någon konstig konceptdubbelplatta var aldrig aktuellt.

– Vi tänkte att eftersom vi aldrig gjort en akustisk skiva så ville vi ha så mycket tid som möjligt med den, menar Dave.

– Det finns en sån otrolig kraft i tystnad, som när man spelar akustiskt. Du hör verkligen allt. Varje gång du rör fingrarna, varje andetag. Det kan vara mer kraftfullt att se Neil Young ensam med en gitarr och ett munspel än att se en Iron Maiden-konsert, menar Dave.

På skivan medverkar också ett par celebra gäster. Bandet gjorde en lång lista på folk de ville ha med på något sätt; Jim James från My Morning Jacket, Norah Jones, Hüsker Dü-sångaren, Tim från Ash, Chan Marshall från Cat Power och John Paul Jones.

– Listan blev väldigt lång och när vi var färdiga med inspelningen så kände jag bara shit – den är ju klar. Vad gör vi nu?

– Till slut blev det bara två. Norah Jones och John Paul Jones.

– Norah är med på en låt som heter *Virginia Moon* som nästan låter lite som *Girl from Ipanema*. Hon är en sån underbar människa. Duktig, intelligent och trevlig.

– Fast störst av allt var ändå att John Paul Jones kom, säger Dave och himlar med ögonen. Tänk att ha Led Zeppelins basist i din studio som du har byggt upp från scratch. Framför din mikrofon. Sittandes på din stol spelandes mandolin.

– Om jag fått en krona för varje gång jag tagit mushrooms och lyssnat på *Going to California*...

Dave kommer av sig men försöker förklara situationen ytterligare.

– Han var precis som en snubbe hämtad ur ett Monty Python-avsnitt. Lågmäld engelsman. Mycket trevlig och rolig.

Kommer på mig själv att tänka på Zeppelin istället för Foo Fighters. Funderar på om jag ska visa min bleknande Jimmy Page-tatuering. Bestämmer mig för att avstå då vi bara har drygt 20 minuter kvar. Dave tänder en cigarett och Chris sippar på sin kopp te.

SENARE PÅ KVÄLLEN SPELAR Foo Fighters live. En explosiv konsert där många av de nya låtarna radas upp; *In Your Honour*, *The Best of You*, *No Way Back*, *The Last Song* och *Another Round*. Däremellan har Foo Fighters hunnit bränna av ett gäng äldre örhängen som exempelvis *Monkey Wrench* och *Learn to Fly*.

Stället de spelar på är Tuborgs gamla industrilokaler nere i norra Köpenhamns hamnområde. MTV spelar in och bjuder på förfest. Frukt och öl gör stämningen uppsluppen. Jag tänker på hur Dave och Chris kommenterar vem som bestämmer i bandet.

– Jag gör låtskalen och resten av bandet fyller i. Jag skulle aldrig kunna spela en låt som ni inte gillade, menar Dave och ser Chris i ögonen.

Men är du bra på att "ta död på dina älsklingar"? Att ge efter för vad dom andra tycker.

Thomas Rabtsch

– På den här skivan har han gjort det mer än någonsin, säger Chris.

– Norah Jones-låten är ett bra exempel. Den pratade vi en del om innan den släpptes igenom.

– Dave kan istället vara tvärtom. Att självförtroendet sviktar lite. Då är det vi som får säga att det där duger visst – det är skitbra!

– Men ni brukar ju tilltala mig med "YES SIR!", "ABSOLUTLY SIR!" också, skratrar Dave.

I DET SVALA OCH SMAKFULLT inredda hotellrummet funderar Dave vidare om vad som motiverar honom att skriva texter.

– Just det jag sa tidigare. Att åka med Kerry och spela gitarr var en enorm kick. Se och träffa folk som man vanligtvis inte kommer i kontakt med. Folk som aldrig hört talas om mig. Men som verkligen brann för att det skulle ske en förändring i USA.

– Arbetare i blåställ, krigsveteraner, lärare, fembarnsfamiljer och gamla änkor. Man är så fast i sin egen lilla bubbla till värld. Det blev väl en aha-upplevelse för mig. Man lever, mognar och blir smartare förhoppningsvis. På nästa platta blir förmodligen texterna ännu vassare.

Du är ju med och spelar i en massa andra sammanhang också. Hur ligger det till med de övriga Foo Fighters-medlemmar, spelar ni också i andra band?

– Jag är ju rena vandringspokalen, skratrar Dave. Alla har något vid sidan av Foo Fighters. Taylor har en platta på gång. Nate har The Fire Theft. Chris spelar i Me First and The Gimme Gimmes. Som förresten kommer till Sverige till hösten för några spelningar.

– Men det blir utan mig, säger Chris. Min bror får agera stand-in.

– Det går knappt att se skillnad på dom, säger Dave. Kanske om du kisar med ögonen.

TILLBAKA I TAPPEHALLERNE HAR Foo Fighters just blivit inropade för tredje gången. *Times Like This* är avklarad så nu återstår bara för Dave att komma in ensam med en akustisk gitarr och köra avslutande låten på skivan, *Razor*. En intensiv och vacker låt som bara växer och växer. En perfekt avslutning på en svettig konsert. Efteråt blir det en resa tillbaka till fina hotellet och fina hotellets bar där visst Foo Fighters ska dyka upp så småningom.

Står i baren och funderar på vad det är som gör Dave Grohl så populär. Han har ett trevligt leende, gör bra låtar, ser bra ut, har spelat trummor i Nirvana, stått på samma scen som Lemmy och skojat ihop med Jack Black. Kommer fram till att han helt enkelt är en grym låtskrivare.

Vad var det då som fick Dave och Chris att överhuvudtaget intressera sig för musik?

– Mina föräldrar måste jag säga och min bror, säger Chris. Dom hade typ *Jailhouse*

Rock och *Hard Days Night*. Och min bror har spelat i band så länge jag kan minnas. Fast det var nog en gång i Los Angeles när jag var liten och gick längs Melrose och såg alla rockers i läder och nitar som jag tänkte ”Wow – jag ska bli rockstjärna när jag blir stor”.

– Min mamma köpte en skiva med Edgar Winter på snabbköpet. Där fanns en låt som hette *Frankenstein* som jag tyckte var det absolut tuffaste och bästa jag hört. Den var instrumental till råga på allt. Det var då jag började spela lufttrummor. Sen var det givetvis Beatles. Den blå och den röda samlingsskivan med dom finns nog i alla amerikanska hem, säger Dave.

I sommar ska Foo Fighters spela några festivaler, exempelvis Roskilde. Båda ser fram emot att spela på festivaler.

– Oftast är det typ samma band som är ute och spelar. Det blir som ett stort sommarkollo. Man träffar alla.

– Det finns inget roligare än att gå ner och äta frukost och se Moby sitta och äta en hög med korv eller Alanis Morissette äta ost i massor, berättar Dave.

I BAREN STÅR MÄNNISKOR från hela Europa och väntar på att Foo Fighters ska dyka upp igen. Några roddare kommer och folk samlas runt dem som flugor. Jag funderar på hur jag ska ta mig hem till Malmö på bästa sätt. Frågar en bartender varför Foo Fighters är så stora. – Kanske för att dom står med båda fötterna på jorden, är hans svar.

Tar en sista öl och sen en taxi till tågstationen. På tåget somnar jag med Foo Fighters-raderna ”In your honour I will die tonight” ringande i huvudet. Det var en trevlig dag i Köpenhamn och det regnade bara lite.

Per Lundberg GB

The Tears

Livet efter Suede

De var popvärldens bästa låtskrivarpar. För att sedan bli dess bittraste fiender. Nu har Brett Anderson och Bernard Butler slutit fred. Och bildat The Tears.

Ett förödmjukande framträdande på Fame Factory och en illa sammansatt samlingsskiva blev det sista vi fick uppleva av Suede innan Brett Anderson lade ner gruppen i slutet på 2003. Men sagan om Suede tog inte riktigt slut där. Någon vecka senare ringde Brett upp bandets ursprungliga gitarrist Bernard Butler. Då hade de inte pratat med varandra på nästan tio år, inte sedan Bernard hoppade av Suede under slutfasen av inspelningarna av gruppens andra album *Dog Man Star*. Nu beslutade de sig för att börja göra musik tillsammans igen. Alla som följt deras inbördes pajkastning det senaste decenniet frågar sig givetvis hur länge det kommer att hålla.

– Jag kan inte lova att vi inte kommer att splittras den här gången, men jag tycker att det enda som är viktigt är att vi gjort en bra skiva tillsammans, säger Brett Anderson som helst inte vill ta ordet återförening i sin mun.

– Ingen av oss har något intresse av att turnera runt och spela *Animal Nitrate*

en miljon gånger, vi gör det här för att vi tror att vi har en kreativ framtid.

Visst. Men varför skulle två av de brittiska öarnas största egon klara av att samarbeta den här gången när det slutade så katastrofalt för elva år sedan?

– En massa saker kom i vägen då, menar Brett. Framgång, droger, berömmelse, pengar, tjejer. Vi var yngre då och kunde inte hantera det. Nu är vi inte intresserade av den skiten längre, vi har gjort det och det är tråkigt.

Hur reagerade de andra i Suede när dom fick veta att du skulle starta ett nytt band med Bernard?

– Vi pratade aldrig om det ansikte mot ansikte, vi hade redan splittrats då. Men jag hade så mycket respekt för dom att jag skrev och berättade det. För att vara helt ärlig så tror jag att några av dom kände sig lite förrådda, medan dom andra kanske förväntat sig det. Men jag kan bara gissa egentligen, ingen sa det till mig direkt.

Ur ett musikaliskt perspektiv är Brett och Bernards återförening fullt logisk. Ingen av dem har senare i karriären nått upp till samma höjder som på Suedes två första album och singlar som släpptes kring dem. Det gör de förvisso inte heller på sin första skiva som The Tears, men *Here Comes The Tears* är en välkommen upprykning jämfört med Suedes oengagerade svanesång *A New Morning* och det mesta som Bernard presterat på egen hand. Frågan är vad Brett vill med The Tears i framtiden.

– Jag vill inte att vi ska ha några poplåtar på nästa album. Jag vill inte skriva poplåtar längre.

Vad vill du göra då?

– Något som berör mig på ett helt annat plan, något med ett mycket större känslomässigt djup än jag någonsin gjorde i Suede. Jag försöker skriva om obekväma saker, om de stora livsfrågorna. Vem jag är, vad jag är, vart jag är på väg i livet, om jag någonsin kommer att hitta någon som... du vet. Vad som händer med oss

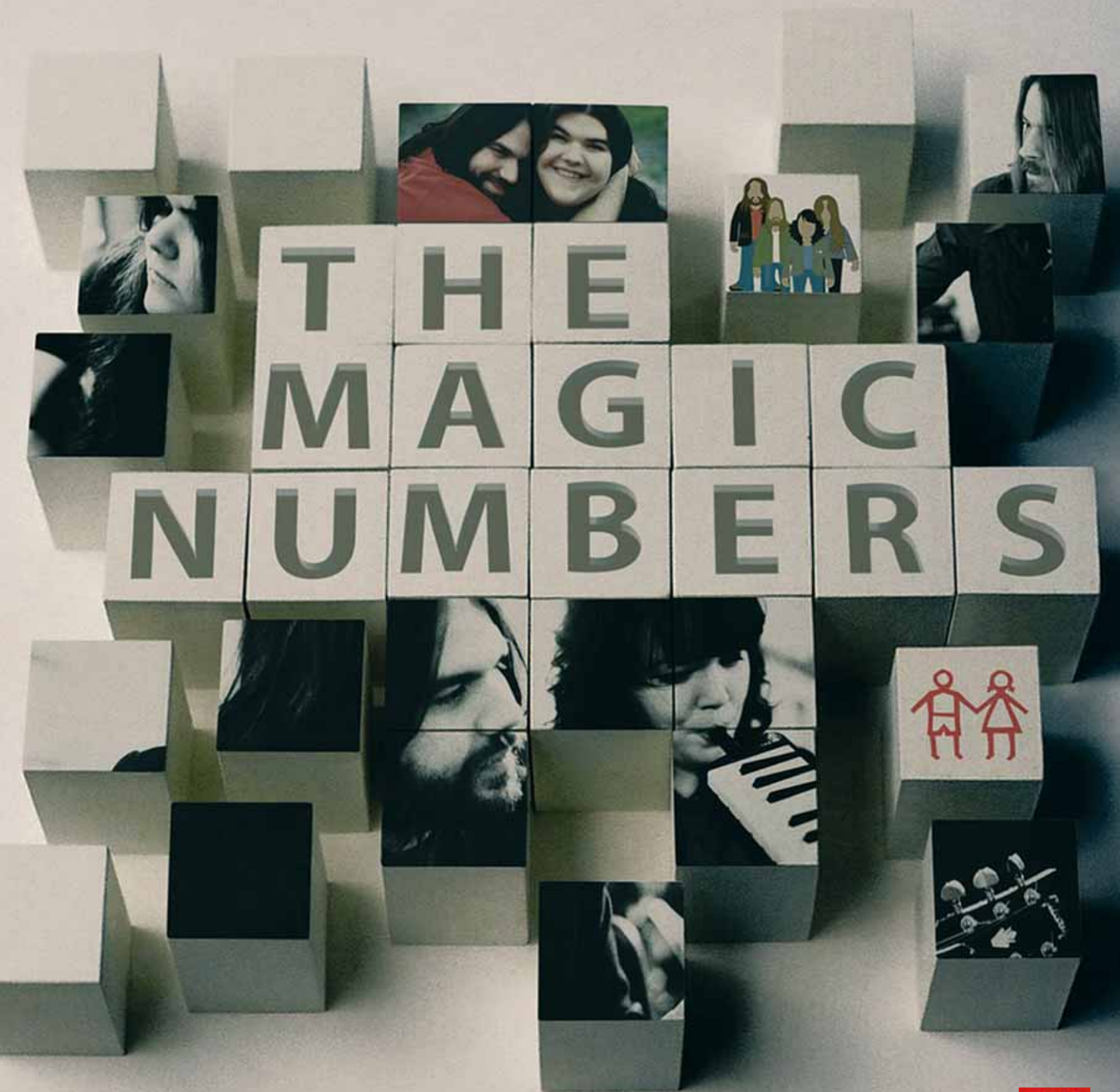
efter att vi dör. Är vi bara ett fotografi på en gravsten eller har vi en själ, och är konceptet med en själ bara en metafor för minnena som andra människor har av oss. I Suede beskrev jag mest världen jag såg omkring mig utan att egentligen ifrågasätta den. Många av låtarna, som *Filmstar*, målade upp bilder som var väldigt ytliga.

Om man nu föredrog ”ytliga” texter om filmstjärnor i terylene-skjortor och vackra förlorare (”we’re tra-a-ash you and me”), framstår Bretts nyfunna behov av att behandla existentiella frågor som högst oroväckande. Men det är Brett som bestämmer.

– Suede blev något mer än bara ett band, säger han. Det blev ett fenomen utanför musiken och det var fantastiskt, för det händer med väldigt få band. Men jag är inte ute efter allt det där igen, det skulle vara meningslöst. Jag bryr mig inte. Jag vill inte ha det.

Thomas Nilson

Magic Numbers debut album för endast **99 kronor!**

Albumet finns att köpa hos

EMI

SKIVFÖNSTRET
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ PRAJZ
ÖREBRO

SKIVBÖRSEN
VÄSTERÅS

TROPEZ RECORDS
Uppsala

WITHOUT TRADITION ALL NEW THINGS ARE
BEST BUY

SKIVHÖRNAN
Östersund

CD SPECIALISTEN
Göteborg Umeå Malmö Falun Skövde Karlstad

FOLK Å ROCK
Malmö · Lund · Helsingborg · Karlshamn · Kristianstad

NORRLANDS STÖRSTA SKIVAFFÄR
SKIVBUTIKEN

Kärlek för
830kr!

SVERIGES SKÖNASTE FESTIVAL

New Order (uk), Lars Winnerbäck & Hovet, Bright Eyes (us), DAF (d), Ed Harcourt (uk), Håkan Hellström, Infected Mushroom (isr), Moneybrother, Timbuktu & Damn!, VNV Nation (uk), The Ark, Robyn, Electrocute (d), Welle:Erdball (d), Khonnor (us), The Faint (us), Tiger Tunes (dk)*, Annie (no), Silverbullet, Madrugada (no), Rilo Kiley (us), The Kristet Utseende, Entombed, cut.rate.box (us), Dimbodus, Ane Brun (no), Junior Boys (can), Doktor Kosmos, Tough Alliance, [:SITD:] (d), Johnossi, CDOASS, Cult of Luna, Frida Hyvönen, Mugison (isl), Spetsnaz, Infusion (aus), X-Dream (d), dj Xavier Morel (fr), dj Oli Ov Silence (d), dj Sangeet (d), Sensient (aus), dj Martin H, dj Enden & Sne, Håkan Lidbo, dj Justin Sorrell (s/uk), dj Kvasi, Chris Pointdexter, dj Thomas Penton (us), dj GEN6 / Paulina Cewe, dj Morg, The Similou, Deltahead, The je ne sais quoi, Slagsmålsklubben, Necro Facility, kiN, Arise, Path of No Return, Henry Fiat's Open Sore, Enter the Hunt, Lo-fi-fnk, The Kid, 8 khz mono, Kilroy, [ingenting], Differnet, They Live By Night, Powerplay. Fler artister tillkommer. Senaste bandlistan finns på www.arvikafestivalen.se. *Tiger Tunes, Slammer-act Arvikafestivalen 2005.

14,15,16 juli

www.arvikafestivalen.se

Billy Corgan

Elektronisk IKEA-rock

Han har gjort mycket. Sålgt över 20 miljoner plattor, turnerat världen runt och varit med och styrt hur alternativrocken låter idag. Men han har aldrig gått solo. Förrän nu.

Vi träffas i ännu ett av alla dessa totalt opersonliga konferensrum som skivbolag världen runt inrett precis likadant. Handslaget liknar en död fisk och han är mycket längre än jag väntat mig. Klockan är tio på förmiddagen och Billy Corgan beställer pannkakor till frukost.

– Ursäkt att jag är lite trött, jag kom från London vid ett i natt och kunde inte sova så jag har suttit på hotellet och skrivit tills halv sju i morse.

Smashing Pumpkins-frontmannen Billy Corgan har alltså bestämt sig för att gå solo. Hans nya skiva *TheFutureEmbrace* följs av en världsturné.

– Fast jag kommer inte till Sverige. Dom sa åt mig att inte komma hit för att det är festivalsäsong i Sverige nu. Att stå i sol-ljus och få flaskor kastade på mig är inget jag har lust med.

Nya skivan är en helt elektronisk affär. Den känns väldigt avskalad, fräsch och framåttänkande. Den som vill ha Pumpkins-rock ska nog leta någon annanstans.

– Skivan är gjord som om elektroniken är ett band, som mänskliga robotar. Jag

ville slå ihop bandaspekten med electronicadeln och göra maskinerna lite mer rock'n'roll.

TheFutureEmbrace är producerad och medprogrammerad av Bon Harris från avsmnade Nitzer Ebb.

– Det skulle verkligen vara en soloplatå, inget band, inga andra människor, men jag märkte medan jag programmerade att jag hade tagit mig vatten över huvudet. Och Bon är den bästa jag vet – syntens Jimi Hendrix.

Corgan sitter med lång jacka och dubbla tröjor på sig fastän rummet är stekhett. Han rör sig knappt och händerna ligger stilla framför honom på bordet.

På ena handen har han ett jättelikt födelsemärke som täcker hela handen och, ser jag senare, går långt upp på armen. Han ser mig hela tiden rakt in i ögonen och ler ofta. Överlag ger han ett sympatiskt intryck och är lätt att samtala med. Trots att många rykten hintat om motsatsen. Det är just dessa rykten som är anledningen till hans avslöjande hemsidesblogg.

– Det är två saker i mitt liv som är väldigt skadliga: 1) min barndom, och: 2) mitt förhållande till mina band – detta har skapat vem jag är. Fastän folk inte känner mig så har dom redan bestämt hurdan jag är som människa. Jag har alltid skyddat min familj och mina band och på grund av det fått skulden för allt, och jag är trött på det.

Han har spelat i ett av världens största band, Smashing Pumpkins, skrivit en bästsäljande poesibok, skrivit låtar åt Courtney Love, Hole, Cheap Trick, och spelat med New Order samt skrivit ett par soundtracks.

– I Pumpkins gjorde jag plattorna medan dom andra satt och tog droger. Men det var jag som svär att jobba med, ler Billy ironiskt. På nåt sätt lyckades jag alltid få skulden för allt.

En överraskning på nya plattan är en cover av Bee Gees *To Love Somebody* som görs i tillsammans med The Cures Robert Smith. Vad som är otroligt med denna låt är att Billys och Roberts röster smälter ihop.

– Det är inte klokt, va? Jag visste inte vad han skulle göra. Han satt i England och jag bara skickade en tape till honom, jag visste inte att han skulle spela gitarr och jag hade ingen aning om hur han skulle sjunga. Och för två personer med så konstiga röster så funkade det otroligt bra.

Billy påpekar vikten av att göra något nytt och att hela tiden utvecklas. Men han är samtidigt medveten om att inget är nytt längre – tanken måste i alla fall vara ny och det måste kännas, det kan inte vara en upprepning.

– Det är 14 år sen *Smells Like Teen Spirit*, och folk följer fortfarande samma formel – 14 jävla år. Fast å andra sidan, svenskarna kör fortfarande med samma IKEA-look. Varje gång jag kommer hit är det IKEA-världen, allt är modernt och rent.

Och precis så tycker jag att man kan beskriva *TheFutureEmbrace*, den är modern och ren. Så kanske har Billy Corgan gått och gjort en svensk IKEA-platta?

Mathias Skeppstedt

149:-

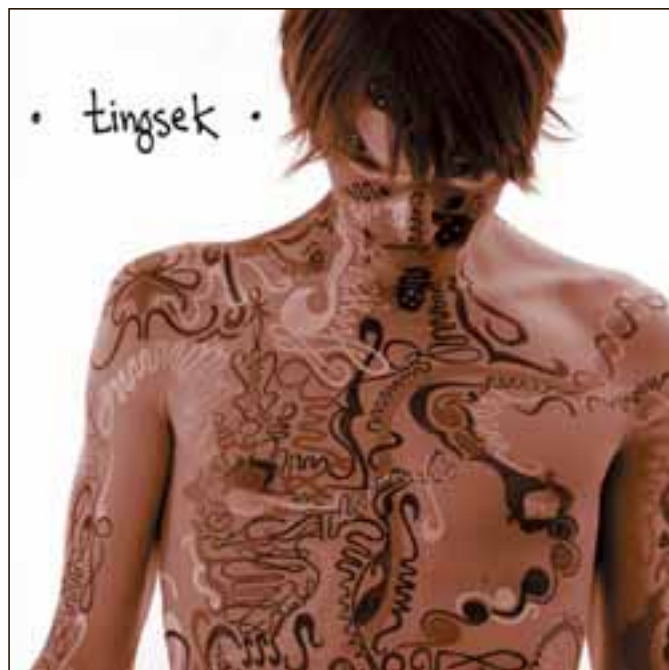

The Tears - Here Come The Tears

Brett Anderson och Bernard Butler - frontpersonerna i Suede - var otvivelaktigt ett av det tidiga nittiotalets främsta låtskrivarpar. Efter de två banbrytande albumen "Suede" och "Dog Man Star" gick de två skilda vägar och magin som uppstod på dessa två tidiga skivor har ingen av dem kunnat upprepa.

Nu drygt tio år senare har det ingen vågade tro ändå skett - Anderson/Butler har återförenats med det nya bandet The Tears. Spår som "Autograph", "Imperfection" och singlarna "Lovers" och "Refugees" påvisar den dynamik som uppstår när denna duo arbetar tillsammans!

The Tears spelar på årets Hultsfred, Roskilde och Provinsirock festivaler för att sedan återvända i oktober för en hel nordisk turné.

Tingssek - Tingssek

Den 26 årige albumdebuterande Magnus Tingssek har under flera år varit aktiv musiker. Som turnerande musiker med band som Loosegoats, EPs Trailerpark till självaste Willie Nelson under en av dennes USA turnéer har Tingsseks låtskrivarkonst fått växa fram till att nu äntligen släppas på solo albumet "Tingssek". Första singeln "Nobody, Nothing, Right & Wrongs" har spelats i flera veckor på P3 och Magnus själv har uppmärksammats både på Kulturnyheter och i en mängd tidningar. Han kommer spela mycket i Sverige under den kommande tiden.

Kolla in www.v2music.se : tours för mer info.

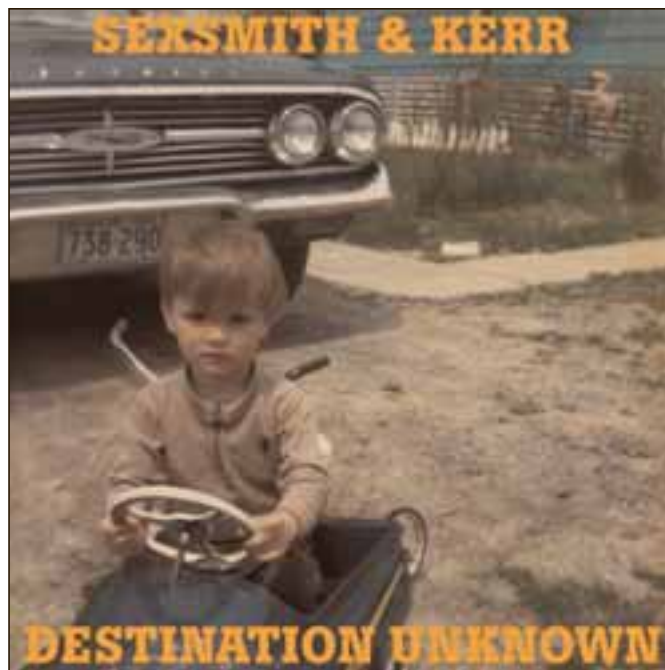

Laakso - High Drama

Svenska bandet Laakso uppmärksammades som ett av landets stora indiehopp 2003 då debuten "I Miss You, I'm Pregnant" släpptes via bolaget Adrian Recordings. Kwartetten bevisar åter med nya fyrsårs EPn "High Drama" att detta är ett av landets mest välbevarade hemligheter.

EPns öppningsspår och P3 favoriten "High Drama" är även första singeln på det kommande albumet "My Gods" som släpps i höst - där bandets säregna stil med finurliga texter, kantiga gitarrer, pumpande klaviatur & blås och Markus Krunegårds särpräglade röst får lyssnaren att utbrista i en vild sprattlig glädjedans!

Laakso har även på detta album jobbat med med producenten Jari Haapalainen (Concretes, Moneybrother, Kristofer Åström mm).

Sexsmith & Kerr - Destination Unknown

Ron Sexsmith behöver ingen närmre presentation - efter många sverigebesök och hyllade turnéer så räknar han Sverige till sitt andra hemland. Ron har länge haft en idé om att försöka återskapa ett Everly Brothers aktigt sound dvs där tvåstämmiga harmonier och köror står i fokus. Valet av duett partner föll enkelt på trummisen och cellisten Don Kerr - som länge turnerat med Ron på dennes turnéer och albumet "Destination Unknown" spelades in av de två. "Destination Unknown" innehåller 13 fantastiska Sexsmith-skrivna låtar som återigen bevisar dennes storhet som låtsnickare.

ALBUMEN I ANNONSEN: 149:-, EP: 35:-

Köp dem hos **ginza.se**

FÖR OSS SOM GILLAR FILM OCH MUSIK

A TASTE OF RA

A Taste of Ra
HÄPNA/BONNIERAMIGO

Hemligt, hemligt. När skivbolaget Häpna släpper sin tjugotredje utgåva så lämnar man ingen information om vem eller vilka som ligger bakom A Taste of Ra. Det är lite synd för det här är sensationellt bra.

Redan i första låten *Lovearth Song* börjar man tänka på sångare som Will Oldham, Jason Molina och John Darnielle från Mountaingoats. Men här finns också ett alldeles eget anslag. På *Prowl Round About Blues* får den experimenterande sångens dramatik mig att tänka på den säregna Diamanda Galás. Skivans elva spår är små blues- och country-färgade historier där sköra gitarrer får sällskap av piano, dragspel, munspel och flöjter. När ett stadigt trumbeat kommer in i *Can You?* lyfter musiken ytterligare. Det skulle kunna vara ännu ett av Nicolai Dungers projekt men i så fall är detta det bästa han gjort.

Ta och skaffa den här skivan. Det svänger när Hemliga Klubben har sammanträde.

Isac Nordgren

AUDIOSLAVE

Out of Exile
INTERSCOPE/UNIVERSAL

Audioslave släpper sitt andra album och det kanske är dags att sluta jämföra med Soundgarden och Rage Against The Machine nu? Men det är svårt. *Out of Exile* låter nämligen kusligt Soundgarden när Chris Cornell får till sångmelodierna, och så pricksäkert Rage Against The Machine när Tom Morello gör sina matematiska solon och riff, som i intro i titeln. Redan i första låten *Lovearth Song* börjar man tänka på sångare som Will Oldham, Jason Molina och John Darnielle från Mountaingoats. Men här finns också ett alldeles eget anslag. På *Prowl Round About Blues* får den experimenterande sångens dramatik mig att tänka på den säregna Diamanda Galás. Skivans elva spår är små blues- och country-färgade historier där sköra gitarrer får sällskap av piano, dragspel, munspel och flöjter. När ett stadigt trumbeat kommer in i *Can You?* lyfter musiken ytterligare. Det skulle kunna vara ännu ett av Nicolai Dungers projekt men i så fall är detta det bästa han gjort.

Det här är en platta som börjar stenhårt med fyra starka låtar. Men när Audioslave följer upp med snabba, skrikiga låtar som *Drown Me Slowly* och *The Worm* funkar det inte lika bra. De låtarna hade Zack de la Rocha gjort bättre.

Out of Exile kommer att växa med tiden. *Dandelion* och *Yesterday to Tomorrow* är typiska låtar som man inser hur otroligt bra de är först när de spelas för femtiofemte gången.

Det allra bästa är ändå förstasingeln. *Be Yourself* skänker mig ett sånt stöd att jag önskar den fanns när jag var tonåring. Det är precis en sån där låt som ger så mycket mer tröst än alla kompissamtal i världen.

Vilket lag de samlat ihop förresten. Rick Rubin är producent och Brendan O'Brien har mixat det här högst köpvärda albumet.

Torbjörn Hallgren

THE CHURCH

El Momento Descuidado
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

"It's not a religion, it's just a technique/It's just a way of making you speak/Distance and speed have left us too weak/And destination looks kind of bleak"

– HÖJ FÖR SATAN!, skrek Bosse medan han hoppade jämfota i soffan och sjöng med texten till *Destination*. Klockan var ungefär 04.15 på söndagsmorgonen. En av otaliga efterfest-nätter hemma hos Flash med Absolut Citron och öl höll på att nå sin kulmen. – VA!, skrek Flash tillbaka.

– DEN HÄR SKIVAN ÄR SÅ JÄVLA BRA!, ropar Bosse över den örönbäövande musiken.

Själv satt jag lugnt tillbakalutad i fåtöljen och bara njöt. Året var 1988 och The Church hade släppt *Starfish*. Vi ålskade den förutsättningslöst. Dyrkade varenda låt. Varje liten gitarsträng. När Steve Kilbey öppnade munnen flög det änglar ur hans gap.

Det här känns som ett helt naturligt steg för Australiens genom tiderna bästa band. Tror att det här är bandets 19:e platta. 19 skivor! The Church känns fortfarande hungriga och

fräscha efter så många år. Säg en artist som fortfarande framkallar sådana känslor.

Opluggat och live i studion. En tagning per låt, samma gäller sången. *Chronium*, *The Unguarded Moment*, *Metropolis*, *A New Season* och inte minst den mäktigaste av alla Church-låtar - *Under The Milky Way*.

Vet inte hur många gånger jag lyssnat på just den låten. Blir helt enkelt inte less på den. I mina ögon är Church ett band som vägrar att stagnera. Ständigt på väg med ena ögat i horisonten och det andra sneglande åt sidan.

På *El Momento Descuidado* finns en värme och en nerv som andra skulle ha mycket svårt att få fram. Men både Marty Wilson-Piper och Peter Koppes vet hur man spelar akustisk gitarr. Tim Powles vet hur man spelar trummor. Och Steve Kilbey. Denna röst. Makalöst bra.

– EN GÅNG TILL!, ropar Bosse när sista låten tonat ut.

– SJÄLVKLART!, skriker Flash tillbaka.

Solen började gå upp och livet hade aldrig varit vackrare.

Per Lundberg GB

DANNY COHEN

We're All Gunna Die
EPITAPH/BONNIERAMIGO

Eilert Pilarm tolkar Dylan? Det var mitt första intryck av den här skivan. Men efter hand, när den första chocken lagt sig, började jag till min stora förvåning att gilla det. Danny Cohens allt annat än skolade röst har, förutom ovan nämnda män, starka drag av tidiga Nick Cave, från tiden då han fortfarande var bra. Men Cohen överraskar plötsligt ytterligare genom att gå upp i falsett på *Pamela Rodgers* eller leka Mick Jagger på *Ghost Country Safari*, en av de bisarraste och bästa låtarna på skivan. Komplet med leksakspiano och syntbröl.

Musikaliskt är det till stor del någon slags lo-fi-rock med anstrykning av country, blues, chanson eller mer karnevalsliknande tonbyggen. Spretigt som Tom Waits senaste är. Det är jordnära, opolerat men också otvunget. *Caffeine & Sunlight* låter som Guided By Voices, *Mystery Man* har ett stilla soulkomp. Det här är en av de märkligaste skivor jag hört. Cohens närmsta musikaliska anfördrar är andra synnerligen egna herrar som Eugene Chadbourne, Dr. John och Captain Beefheart.

Det är en lång skiva så det finns risk att man tröttnar, helt enkelt inte orkar längre. Men tro mig, det är en upplevelse.

Isac Nordgren

COLDPLAY

X&Y
CAPITOL

Tom Cruise ska tydligen bara ge intervjuer efter att berörda journalister besökt olika Scientolog-sammankomster. Och under intervjuessioner inför Coldplays tredje album verkade sångaren Chris Martin vilja tala mer om handelsavtal och tredje världen än X&Y. Visst osar det alltid lite kattlåda när skådisar eller musiker ser möjligheter att utnyttja stjärnstatusen på detta vis. Även om det givetvis är skillnad på stödarbetets goda gärningar och promotion-arbete för minst sagt tveksamma sektor.

Att Chris Martin för Bonos sociala stadium-patos vidare är samtidigt ytterligare ett bevis på hur stora Coldplay är idag. Trots att det "bara" rör sig om tredje plattan. Kvartetten ger skenet av att inte beröras yrkesmässigt av det – men X&Y är inte den albumsupernova som de behövt. Debutalplattan *Parachutes* hade ju sin strålände trion kanonspår i *Yellow*, *Trouble* och *Don't Panic*. På *A Rush of Blood to the Head* var den bara *Clocks* som verkligen höll måttet i mina ögon. Och på X&Y... ja, refrängen i förstasingeln *Speed of Sound* sitter

direkt, en klockren pärla. Dessvärre alltför ensam på albumet. *The Hardest Part* är enda som matchar någorlunda – i övrigt är det mest upp och ner. Som att det ligger något under ytan, men trots ivrigt bubblande inte lyckas luras upp i dagsljuset.

Aldrig supertrist, men lika sällan riktigt jävla bra. Precis så jävla bra som det borde kunnat bli...

Niklas Simonsson

BILLY CORGAN

TheFutureEmbrace
WARNER

Historien är ofrånkomlig. I alla fall om man spelat in ett album som *Siamese Dream*. Utan att medvetet dväljas i det förflytna är det ofrånkomligt att en soloartist jämförs med tidigare band. På gott och ont.

William Corgan Jr har gillat att lätt diktoriskt peka med hela handen för att dirigera bandmedlemmar så att de gör vad som är bäst. För både band och Corgan. Så nu när han gör soloplatta måste det ju innebära totalt fria tyglar – ett tillfälle att göra allt han någonsin velat göra. Nja, resultatmässigt är *TheFutureEmbrace* lite snäv och smal. Trodde han hade avverkat sin halvelektroniska period. Plattan med bandet Zwan från härom året lovade ju ganska gott, att det var små pärlor i pop/rock-fåran som gällde.

TheCameraEye låter mycket Depeche Mode, som de låtit sista två albumen. Liksom flera av spår, där Billy verkat ha svårt att hitta inriktning på dur eller moll i låtarna. Oftast flyter det planlöst, utan den direkthet som Corgan tidigare varit mästerlig på att fånga. Bee Gees *To Love Somebody* är ett underligt cover-val, även om den funkar okej. Liksom singelspåret *Walking Shade*, och större delen av plattan. Inte dåligt, men alldeles för sällan riktigt bra. Med tanke på alla klassiker han vred ur sig i Smashing Pumpkins borde det finnas en grundkunskap inbankad i kroppen. Jag hoppas på ännu bättre saker i framtiden.

Niklas Simonsson

CROOKED FINGERS

Dignity and Shame
FARGO/BORDER

När Archers of Loaf splittrades slog frontmannen Eric Bachmann in på nya vägar. Han satte ihop Crooked Fingers och började sjunga hjärtskärande vackra och melankoliska sånger om människor på samhällets botten. När det blev dags för gruppen att spela in sin fjärde full-längdare hemma i Seattle ville man göra ett

dubbelalbum. Satte 21 låtar men tänkte om och valde ut blott ett dussin. Och någonting har hänt. Tönen har blivit mer hoppfull även om en och annan bakfylla och något krossat hjärta fortfarande får plats. Musikaliskt rör sig gruppen från filmisk mariachimusik och steelgitarbaserad americana till subtilt piano-klinkande rockexplosioner. Crooked Fingers har en egen utmejslad stil och förstasingeln *Call to Love* är en stark rocklåt. Gruppens fans vet säkert att vinylutgåvan innehåller ett par extra låtar.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

För dom vi skickar tillbaks
SLASKROCK

Skuggsamhälle. Vilket ord. Och vilken verklighet att leva i. Men sådant är tydligen en naturlig del av vårt samhälle år 2005. Folk har flytt från ordlösa hemskheter i sina hemländer och tvingas ändå leva gömda när de når välfärdsstaten Sverige. Trygga, maskliga Sverige där vi tar hand om varandra.

Visst är det obehagligt att väckas ur en dröm. Vi behandlar tydligen folk sämre än våra husdjur och kära välfärdsstatusprylar. Vart tog medmänskligheten vägen? När blev vi ett samhälle omgärdat av höga murar? Vill vi att alla bara ska sköta sitt och överleva bäst de kan? Räcker inte vårt överflöd till att skydda våra medmänniskor? Ska vi som hade turen att födas i Sverige hålla hårt i det vi har?

För dom vi skickar tillbaks innehåller out-givna låtar med Timbuk & Promoe, Satirine, Menteroja, Mikael Wiehe och David Sandström Overdrive samt annat med Magnus Johansson, Jaque, Laleh, Anna Ternheim, Stefan Sundström, Svenska Akademien, Division of Laura Lee, Tomas Andersson Wij och Allan Edwall. Att köpa den är ett steg mot att återvända till vår mänsklighet. Då tänds hoppet igen för oss alla.

www.mitthemditthem.nu

www.flyktingamnesti.nu

www.ingenillegal.org

www.rosengrenska.org

Gary Andersson

EARLY DAY MINERS

All Harm Ends Here
TALITRES/DOTSHOUSE

Stundtals är *All Harm Ends Here* vacker så att det gör ont i hela kroppen. En perfekt blandning av spröda sånginsatser, känsliga gitarrslingsor och smekande trumtakter med låtar som gör sig mest rätt en dag som denna när tunga moln döljer vårsolen. Oftast är tem-

COMMON

Be
OKAY PLAYER/UNIVERSAL

Efter *Electric Circus* fick Common inte bara ta skit för att plattan musikaliskt var ett misslyckat experiment utan folk gnällde lika mycket över att han hade konstiga kläder och låt sig styras av hippieflickvännen Erykah Badu. Common slog tillbaka på remixen av Jadakiss *Why* med rader som "Why do niggas say I changed for a girl/Why you worried bout my clothes if my flow gonna change the world".

Med *Be* bevisar Chicagos finaste att han fortfarande kan göra klassisk hiphop med båda fötterna stadigt förankrade på gatunivå. Han har valt bort musikaliska visionärer som 2Pac och Neptunes till förmån för goda hantverkarna Kanye West och Jay Dee. Plattan är fullproppad av soulsamplingar och refränger som drar mer

åt gospel än smurfhits. Commons rap är som vanligt prickrig och han levererar elva känsloladdade och jordnära betraktelser om kärlek, jobb, otrohet, hustande och andra vardagliga ting. Förutom att *It's Your World* blir lite väl PK på när ett gäng ungar får prata om vad de vill bli när de blir stora har jag inga inläggningar mot *Be*. Den gamle Common är tillbaka. Jag hade visst saknat honom.

Daniel Severinsson

Det har som vanligt kommit in en hel drös finfina CDR-skivor till redaktionen. Kanske för många för att kunna välja. Eftersom det är sista spalten innan sommaren har jag valt att vara lite mer kortfattad för att få med så mycket som möjligt. Håll till godo.

Först ut är ett band som alla med lite indie flytande i sina vener borde upptäcka. Efter bara några inledande sekunder av **They Live By Night** höll jag på sätta kaffet i halsen. Anslaget med de distade syntarna är så själv-säkert och kaxigt som vore de hypade New York-slynglar i stil med The Strokes eller The Bravery. Däremot låter de för alternativa, hårda och hungriga för att gå hem hos JC-rock-publiken, vilket självfallet är ett stort plus. Göteborgskvartetten har redan hunnit yxa ut sitt sound till perfektion. Musiken är tyst och sångaren Joel Sjöo är helt makalös. Jag kan tänka mig att skivbolagsrepresentanter redan står och köar utanför replokalen.

Elvmanabbandet **Napoleon** spelar gammelsoul med blås och call & responsekörer inte långt från Mano & the Tears (vart tog de vägen?). Ja, jag vet, ett tag verkade alla band hyra in en trumpetare till leda, men den trenden har försvunnit. Tur då att några tar över stafettpinnen. Det är här Napoleon kommer in i bilden. Det svänger något kolossalt om orkestern, perfekt att ha med i bandaren till parken i sommar. Däremot tycker jag att sångaren borde öva lite mer på det engelska uttalet. Men det är kanske bara en smaksak.

När rock'n'roll är som bäst ska den inte bara föra oväsen och vara cool, den ska svänga också. Dessa tre långhår från Tyresö har förstått precis vad det handlar om. Eller som de själva säger "vi har sparkat ut sylten sen i början av förra året". **The Livin' Kitchen** slänger ned några delar Kiss, några skopor MC5, kryddar med Sonics' Rendezvous Band och smakar av med en gnutta blues och ut kommer ett mer bredbent The Doits. Det är bra jävla rock'n'roll!

Duon **Irritable** pendlar mellan att vara ett snällt electropopband med söta blipp-melodier (tänk Stereo Total) för att i nästa stund köra över lyssnaren med bulldozer-somfått-tuppjuck-industrirock. En onlig men högst intressant kombination.

Från **Pen Experts** har jag fått ytterst knapphända uppgifter men en förkrossande bra skiva. Deras vemodiga ljudlandskap påminner om ett avskalat Slowdive eller ett ömtåligare Interpol. Sångaren har en skönt gnällig stämma som knappt överröstar indiegitarrerna. Undrar om de stirrar på skorna när de spelar live?

Förvånansvärt få band verkar vilja följa i spåren av The Clash, The Undertones eller andra klassiska punkband. Idag verkar det nästan uteslutande bara finnas postpunk, skatepunk och punkpop som Green Day. Ytterst beklagligt. Men Stockholms **Monkey Radar** kan åtminstone sin punkhistoria och gör ingen hemlighet av att ledstjärnan heter Joe Strummer. De verkar ha lyssnat på *The Best Punk Album in the World...Ever!*, snott alla godbitar och pusslat ihop till något eget. De försöker inte vara framåtskridande för fem öre, men de låter som ett riktigt punkband ska. Och live är de ännu bättre. Håll utkik!

Annica Henriksson

För kontakt:
They Live By Night: www.theylivebynight.com
Napoleon: www.napoleonmusik.com
The Livin' Kitchen: www.livinkitchen.tk
Irritable: www.irritable.tk
Pen Experts: romanenko@mac.com
Monkey Radar: www.monkeyradar.com

pot lågt på *All Harm Ends Here* och det vaggar in lyssnaren i mjuka tyger, på samma sätt som The Cure gör i sina bästa stunder, även om stämningen på Early Day Miners fjärde skiva ibland är riktigt spöklik. Och det har sin naturliga förklaring då skivan spelades in i en gammal kyrka utanför Bloomington, Indiana, där studion var granne till en 150 år gammal kyrkogård. Early Day Miners tar det bästa från åttiotalets mörka, deppiga period och gör det till något hoppfullt inför framtiden.

Andreas Eriksson

EL PERRO DEL MAR

Look! It's El Perro Del Mar!

HYBRIS/BORDER

Sarah Assbring från Göteborg alias El Perro Del Mar låter som prinsessan på glasberget – övergiven, ensam och lite gnällig. Men det är en prinsessa som lyssnat en hel del på sextiotalets handklappande girlpop och som haft tillräckligt med förstånd för att göra något eget av det. På detta hennes första full-längdsalbum är tio av elva spår redan tidigare utgivna. Så för er som inte ännu upptäckt El Perro Del Mars säregna begävnin är det här ett utmärkt tillfälle att lära känna henne.

För oss andra finns det egentligen ingen riktig anledning att skaffa skivan. Det skulle i så fall vara för den nyinspelade covern av *Here Comes That Feeling*. Ett utmärkt låtval som går bra ihop med Sarahs övriga musik. Och så skulle det så klart vara för lyxen att få ha alla låtarna samlade på en skiva. Fantastiska *I Can't Talk About it* känns redan som en klassiker. *Candy* är en nutida "alla har kul utom jag"-motsvarighet till Françoise Hardys *Tous les Garçons et les Filles*. *Coming Down the Hill* och *It's All Good* är även de poplåtar med tidlösa kvaliteter.

Den röda tråden som löper genom skivan är vandan av att vara ensam och ledsen. Så hör upp alla flickor och pojkar med gråtklump i halsen – ni är inte längre ensamma om att känna er ensamma. Sarah Assbring vet precis hur det känns.

Moa Eriksson

FERENC

Fraximal

KOMPAKT/IMPORT

Det är nästan så att man känner varma sommarvindar smeka ansiktet när Jennifer Cardini pratsjunger över de gnistrande syntmattonerna i *Vinagreta*. Eller på vilken annan låt som helst på duon Ferencs debutalbum. Kanske allra mest när basen rullar under de pigga små ljuden i *Nitsa* är *11*. Nitsa är namnet på en av Barcelonas hetaste klubbar och det är faktiskt ena halvan av Ferenc (Fra Soler – den andre medlemmen är Maxi Ruiz) som står bakom. Jag har aldrig varit där, men med tanke på hur vackert avslappnad denna technomusik låter vill jag åka dit så fort som möjligt.

Att dansa in en Barcelonagryning till tonerna av Ferenc verkar plötsligt vara det enda rätta att syssla med i livet. Undrar om de går med på att spela *Fraximal* på repeat natten igenom?

Mats Almegård

FOO FIGHTERS

In Your Honor

SONYBMG

När Trent Reznor spelade in Nine Inch Nails dubbelalbum *The Fragile* pratades det om att ena delen skulle vara helt instrumental. Nu blev det inte så, men kanske inspirerade han Dave Grohl, som trummade på Nine Inch Nails senaste skiva *With Teeth*, till högre aspirationer. Nu släpper Grohl och hans Foo Fighters sin femte skiva *In Your Honor* – en dubbel prestation på 20 låtar indelad i tio rocklåtar och lika många lugna spår. Om inte

detta låter ambitiöst nog kan det tilläggas att bandet inför inspelningen investerade i en egen studio och dessutom ursprungligen hade 40 demolåtar, vilket kan kallas för ett projekt i ordets största bemärkelse.

Singeln *Best of You* är en av de starkaste låtarna på rockskivan, och en av de mest självklara stänkarna Foo Fighters har tryckt ut sedan de två tidigaste skivorna, som till skillnad från sina efterföljare håller rakt igenom. Är det något som präglat Foo Fighters på de två senare släppen är det att det funnits en riktigt bra rockdänga, ett knippe halvdana och många bra chillade spår. Rocken har gått på repris, och det gör den även på *In Your Honor*. Det finns ett par riktigt klockrena låtar, exempelvis titelspåret som statar med Foo Fighters mest metal-flörtande riff någonsin. Men över hälften av spåren känns som gamla låtar i nya kläder, då räddar inte ens gäster som Josh Homme från Queens Of The Stone Age, eller Led Zeppelin-basisten John Paul Jones.

Precis som förut är de lugna låtarna fenomenala, variationsrika och visar upp bandets mest uppfinningsrika sida. En av höjdpunkterna är *Virginia Moon*, där Grohl sjunger duett tillsammans med Norah Jones. I bakgrunden ligger ett bossanovakomp som är lika överraskande som snygt. Överlagset bäst är öppnande *Still*, som är bland det vackraste och mest nyskapade Foo Fighters gjort. Ett sparsamt riff, en värmande syntmatta och en mörk, ekande pianoton är allt som behövs för att göra en av årets vackraste låtar.

Mikael Barani

GIZMACHI

The Imbuing

MAYAN/SHOWTIME

"It doesn't matter what the question is – this is the answer" skanderas i *The Answer*. I sann frågesportsanda kan jag inte låta bli att formulera några frågor: Vad får man om man blandar Slipknots aggressiva sida med Extols emotionella sida? Vilka statar med ofantligt nyanserad sang, allt ifrån ren sådan till perverterade ålgars brunstvrål från underjorden?

M Shawn Crahan, mer känd som #6, The Clown (Slipknot) har med fingertoppskänslan nyligen producerat en skiva – vad heter gruppen? För vilka skulle allt annat än ängvåls-succé vara ett misslyckande?

Ja, ni kan säkert räknat ut att Gizmachi är svaret. En debut som *The Imbuing* förtjänar att omtalas länge och väl, allt annat vore ren skymf.

Roger Bengtsson

GORILLAZ

Demon Days

CAPITOL

För tio år sedan slogs Damon Albarns Blur med Oasis om britpopens tron. Nu heter hans projekt Gorillaz och främsta konkurrenten Schnappi. Utgången känns återigen oviss. Stämningen mellan de båda animerade lägren sägs vara synnerligen infekterad efter att Schnappi önskat livet ur Gorillaz-medlemmen Noodle i en bussolycka.

Gorillaz är i grund och botten en idiotisk idé, men också Damons lekstuga där han kan göra lite vad han känner för; dub, electro, lågmäld pop. Bland gästerna återfinns den här gången Neneh Cherry, De La Soul och Shaun Ryder – om det fortfarande var 1989 skulle det här varit den hippaste skivan på planeten. Bäst är de spår som påminner om Blurs sorgsnaste (och bästa) singlar, *Out of Time* och *No Distance Left to Run*. Man önskar bara att Damon inte valt att skänka bort dem till seriefigurer.

Thomas Nilson

THE HELLCOPTERS

Rock & Roll is Dead

PSYCHOUT/UNIVERSAL

Rock & roll is dead, proklamerar The Hellcopters. Och sparkar sedan, roligt nog, igång sitt sjätte album med *Before the Fall*, ett väldigt rockigt och medryckande möte mellan MC5 och Chuck Berrys *Sweet Little Sixteen*. Annars tar The Hellcopters med *Rock & Roll is Dead* ytterligare ett steg i en mjukare och mognare färdriktning. Det är mer soul, mer pop och mer gubbarock.

Innan någon hinner gnälla över att The Hellcopters minsann var "bättre förr", kan man fundera lite över vad den här utvecklingen har betytt för ett sådant här band. Själv tror jag att den har varit helt livsnödvändig. Hade gruppen envist försökt återskapa den skräliga skitigheten på debuten *Supershitty to the Max* hade det inte dröjt länge förrän bandet varit ännu ett garagerockband i mängden. Poleringen av soundet har istället gjort The Hellcopters till ett av landets, äh vad fan, världens, främsta nu aktiva rockband.

Och det man tappar i rent ös får man förstas ersätta med melodier och känsla för feeling. På nya skivan visar Nicke Andersson vid flera tillfällen hur man gör svängiga och liksom självklara rocklåtar. Sprudlande *I'm in the Band*, boogiegångande *I Might Come See You Tonight* och popcharmiga *Monkeyboy* är alla nya The Hellcopters-favoriter.

Rock & Roll is Dead känns luftig och självsäker. Sedan spelar det ingen större roll att den kanske inte alltid känns lika vass som storverket *High Visibility* från 2000. Den kommer ändå att snurra flitigt i min stereo i sommar. Länge leve The Hellcopters.

Daniel Axelsson

LEE Z

Shadowland

ESCAPI MUSIC/SOUND POLLUTION

JACOBS DREAM

Drama of the Ages

METAL BLADE/BORDER

Den progressiva rocken spänner över ett brett register. Tyska Lee Z ger keyboarden en framträdande plats och även om det tveklöst handlar om hårdrock finns partier som påminner om Pink Floyd. *Fallen from Grace* och *Alive* hör till favoritlåtarna. Den senare har inslag av *Everyday* is *Holiday*-funk å la Mordred som ju alltid är kul i mindre doser.

Amerikanska Jacobs Dream har också progressiv framtöning om än i mer metaltappning. Det finns gott om Iron Maiden-klingande gitarrer och power metal-tendenserna balanseras på rätt sida klämäckhet.

Jag som gillar både Pink Floyd och metal tycker det finns förtjänster hos båda.

Roger Bengtsson

JAMIE LIDELL

Multiply

WARP/BORDER

Han sjunger bättre än någonsin, Jamie Lidell. På *Multiply* har han till slut bestämt sig för att låta soulen och funken stå i rampljuset. Tidigare skivor, som den underbara *Head On* i gruppen Super Collider, eller den experimentella solodebuten *Muddlin Gear*, har mer haft fokus på elektronisk musik. Musiken på *Multiply* är närmast traditionell i jämförelse. Det ger hans röst mer uttrymme, vilket den definitivt förtjänar, men det gör också skivan aningen mindre spännande.

Frågan är var han fått den ifrån, röstern. Jämförelser med folk som Stevie Wonder eller D'Angelo känns inte långsökta. Jamie Lidell, en vit kille från Storbritannien. *Multiply* har både låtar som stulna ur Motowns arkiv och

FRONDA

LIVET GENOM EN PANSARVAGNSPIPA

Fronða är sedan hilen "Rulla Fram" hetare än någonsin. Nu är han tillbaka med sitt tredje soloalbum som blå gästas av Olle Ljungström, Stephen Simmonds, Papa Dee och Loren (TV4 Idol). Fronða är även aktuell med sin turné som sträcker sig över hela landet. Mer info www.fronða.se

PONTUS SNIBB

LOST AND FOUND

Efter 5 plattor med kritikerrosade bandet SNIBB /Mescaleros gör nu Pontus sin första soloplatta i samarbete med den akustiska gurun Lasse Englund. Resultatet har blivit 14 själfulla, avskalade och personliga låtar under temat "Lost & found". Musikaliskt är det "bluesbaserad americana", en mix av Chris Whitley, Bob Dylan & the Band.

KEVIN BLECHDOM

EAT MY HEART OUT

Hon är som ingen annan! Den oäkta dottern till Peaches, en kvinnlig electro-Zappa i värdande? Hon var med i "knasorkestern" Blectum from Blechdom, han har släppt två plattor tidigare - och detta är den andra för vännerna i Chicks on Speeds label. En platta fylld av bra låtar och lika många upptåg och överaskningar.

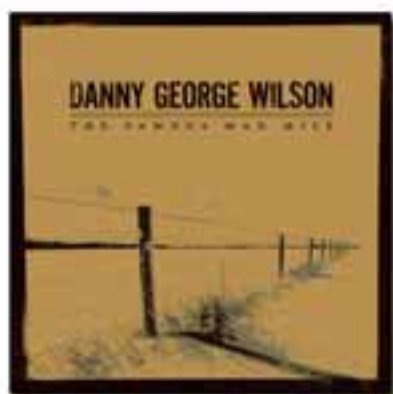
FORM ONE

MEET JOHNNY RHINO

Helst otrolig soloplatå från denna GBG-rappare. Här har han samarbetat med bl a. Soul Supreme DJ Large samt Michel Rocwell och Astma som alla känner igen från hitsen på Ison & Files senaste. Ett album som känns otroligt "internationell" och piskar det mesta just nu. KÖP!

DANNY GEORGE WILSON

THE FAMOUS MAD MILE

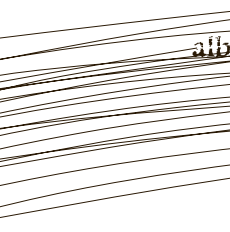
Grand Drive är efter fyra album ett av de mest respekterade och älskade banden inom americanan. Även om musiken doftar tumbleweed och Mississippi har deras engelska härkomst alltid lagt en pikant air av diesel till deras sound. Nu har Danny George Wilson, en av bröderna i bandet, blivit med soloplatå! Och oj vad det låter bra! Plattan gästas bland annat av kompisen Simon Alpin från Willard Grant Conspiracy.

STARKA SLÄPP - JUNI

```

www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se
www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se
www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se
www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se
www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se // www.border.se

```

totala in-your-face funkexcesser. Skivbolaget Warp, som trots allt mest är kända för electro-nica-artister som Aphex Twin och Autechre, har än en gång bevisat att de kan släppa nånting helt annat och ändå få technofansen att gilla det. Soul är ju inget som trängs i min skivhylla (i princip total öken), men jag tar utan tvekan till mig det här.

Henrik Strömberg

THE LUCKSMITHS

Warmer Corners

FORTUNA POP/BORDER

Australiska The Lucksmiths har sällan gjort någon skada, friktionsfritt har deras vänliga popmusik strålat utan att ens ge en lätt rodnad på kinderna. Låtsats oberörd har jag kanske försökt att vara distanserad. De har varit en stillsam ljummen vind som varken har gjort från eller till. De är tydligen väldigt snälla säger de som umgås med dem, en gång var de i Högsbo och spelade i en lägenhet. Det är i lägenheter det händer, tydligen.

Ändå, *Warmer Corners* är annorlunda. Kanske för att jag umgås intimt med en mesopotiej men jag tycker plötsligt att The Lucksmiths oskuldskraft är lockande. Den får mig att vilja lukta indiesvett och köpa singlar med Camera Obscura och inte gräma mig över betala pengar för att se Field Mice reinkarnationen Trembling Blue Stars på en studentnation i Lund. Istället lyssnar jag på dessa historier och melodier och tycker det är oerhört fint. Kanske har jag blivit äldre och glömt allt gammalt groll, accepterat min tro på den vänliga popmusikens oöverbärlighet. Fast lite töntigt är det att vara rädd för nyårsraketer och älta en massa känslor. Trots det känns *Warmer Corners* välkommen och efterlängtat, som att vara lite nykär.

Fredrik Eriksson

THE MAGIC NUMBERS

The Magic Numbers

HEAVENLY/CAPITOL

SAINT ETIENNE

Tales from Turnpike House

SANCTUARY/SONYBMG

Belle & Sebastian räddade inte popmusiken, men de fick ganska många att behålla intresset för brittisk pop när Oasis gjorde sitt bästa för att döda den. Ugefär så – utan några särskilda jämförelser i övrigt – kommer The Magic Numbers fungera i sommar. Syskonparen Stodart och Gannons soffrockiga poplåtar är allt man behöver för att förtränga att Oasis och Coldplay har nya album ute. The Magic Numbers må vara hippies och Mojo-redaktionen nya favoritband, men när Romeo Stodart skriver så här förbannat vackra melodier finns det ingen anledning att invända. Det här kan mycket väl vara bästa debutskivan sedan The Avalanches *Since I Left You*.

Medan The Magic Numbers förhoppningsvis får den uppmärksamhet de förtjänar, kommer bandet på vars nyårskonsert de uppträdde för några månader sedan som vanligt bli sorgligt förbisedda. Saint Etienne tillhör popvärldens vackraste förlorare. Deras sjunde album *Tales from Turnpike House* berättar tolv små historier från ett lägenhetskomplex i London. Melodierna känns mer självklara än på länge, arrangemangen bäddar in dem i ljuvlig brittisk melankoli. Det här kan mycket väl vara den bästa Saint Etienne-skivan sedan *So Tough*.

Thomas Nilson

AIMEE MANN

The Forgotten Arm

V2/BONNIERAMIGO

Temaplattor är luriga. Men när Aimee Mann ger sig på det blir man ändå lugn. En pålitlig kvinna med båda fötterna på jorden och

dessutom en duktig sångerska och låtskrivare. Här handlar det om John och Carolina som blir kära och gör en roadtrip genom USA. John är Vietnam-veteran, missbrukare och boxare och det händer mycket på vägen. Historien ska utspela sig i början av sjuttioalet och jag hade hoppats på en mer dåtida ljudbild. Detta är egentligen det enda som stör med *The Forgotten Arm*. Ljudbilden blir lite stel och statisk. Men jag gillar verkligen Manns låtar och hur hon framför dem. Ett skönt, lunkigt tempo och en röst som fastnar. All lycka.

Jonas Elgemark

MATTIAS ALKBERG BD

Jag ska bli en bättre vän

A WESTSIDE FABRICATION/BORDER

De två sista låtarna på *Jag ska bli en bättre vän* är helt lysande. *Ragnar* är en hyllning till poeten Ragnar Strömberg och *Ändra på allt* är en listning av det som format Mattias till det han är idag. Östergren, punken, retoriken och barnen.

Ingen kan som Mattias Alkberg beskriva i ord hur landet ligger. Ingen sedan Thåström har skriver texter med samma sprängkraft. För det är på riktigt när Alkberg rad efter rad i *Fri vilja och press* hyllar det svenska samhälle som gjort det möjligt för honom att få ägna sig åt det han vill. Fast man anar en tydligt besk ton av sarkasm.

Mattias Alkberg BD har gjort en stor svensk skiva igen. Slamrigt vacker med Björn Olssons spretiga signum. Förmågan att få det att låta live, kontrollerat kaos. Men texterna är ändå det största. Eller vad sägs om följande rader från *Stenar*: "Ta av din fula tröja/Dra den över huvudet och använd som blöja/Aldrig har jag hört det snackas mera skit/Låter som nån info från Folkpartiet".

Mattias Alkberg BD kommer förmodligen bli nominerade till Grammis den här gången också. Frågan är bara om han kommer att ta emot den.

Per Lundberg GB

MAXIMO PARK

A Certain Trigger

WARP/BORDER

Britter har en tendens att låta väldigt brittiska. Maximo Park från Newcastle är ett ypperligt exempel. De kan inte skaka av sig arvet från The Clash och The Smiths, men å andra sidan tror jag inte att de skäms över sina influenser heller. Och varför skulle de? Man kan kanske döpa genren till accentpop, eftersom accenten är en av de allra viktigaste ingredienserna. Jag blir inte förvånad om Maximo Park när de höjdes som Franz Ferdinand gjorde för ett år sedan. Tiden är rätt för kostymklädd, oberoende gitarrpop.

Den sorgsna, desperata *I Want You to Stay* känns. Precis sådär som en sentimental låt med en trånande refräng ska kännas. Efterföljande *Limassol* är en helt fantastisk bra poplåt av det slag som bara kan snickras i England.

Skillnaden mot Franz Ferdinand är att Maximo Park är lite mer svårtillgängliga. De har känsla för att skriva poplåtar som fastnar, men de klistrar sig inte lika snabbt i trumhinnan. Låtarna är byggda efter lite mer anarkistiska regler. *Apply Some Pressure*, med en vers som påminner om tidiga Pearl Jam, har till exempel två olika refränger.

A Certain Trigger rymmer dessutom en större bredd. *Graffiti*, *Going Missing*, *Signal and Sign*, *Once a Glimpse* är alla låtar av hög rang. Men jag måste självklart komma med en invändning. Som ständig predikare av "lagom är bäst" önskar jag att Maximo Park insett vikten av att inte göda sina lyssnare tills de är proppmätta. Det finns helt enkelt låtar som inte håller måttet,

som kunde kasserats. Nu är de tretton. De kunde varit nio.

Christian Thunarf

MDE

Push Comes to Shove

STONES THROW/PLAYGROUND

Producentlineupen Madlib, J Dilla, Oh No och platinumhitmakaren Just Blaze är nog anledning i sig för många att köpa Medaphoars solo-album. Men även om MDE:s insats kan kännas överflödigt på några av de överproducerade spåren (såsom *Special*) tycker jag de skulle stå sig slätt utan hans medverkan. Sköna rim, på ett tungt tillbakalutat flow som påminner om Redmans. Rimtekniken är hedersvärd och säker. Kritiker tycker han pressar fram varje ord och låter som han hostar, men jag tycker det ger ett skönt eftertryck till rimmen.

Produktionerna gör ibland lite väl mycket väsen av sig som sagt men är genomgående välgjorda. Hiphopens förkärlek för sjuttioals-soulsamplingar blir igenom på majoriteten av spåren men blir bäst på *Can't Hold On* i kombination med en oemotståndlig basgång. Skivan känns överhuvudtaget som en flört med populärhiphopen, men inte mig emot.

Det här känns som ett album som bara blir bättre och bättre ju mer man lyssnar på det.

Moa Stridde

MUSTASCH

Powerhouse

MAJESTY/CAPITOL

Sommarens grej är Mustasch. Smutsig, svettig och svart. Det här är vad du ska lyssna på när solen gassar som mest.

Mustasch cruisarmetall var en gång starkt påverkad av Kyuss men är idag stallkamrat till Danzig. Och det är då de låter som bäst. När bandet slänger in Cult-influenser som i *I Lied* går den höga standarden genast ner ett steg.

Fjärde spåret *Dogwash* är en given singel, men bandet låter som argast och bäst i *Haunted by Myself*. Det rifet är bland de allra bästa någonsin i världshistorien. Andra element som ska lyftas fram är låtarna *Accident Black Spot* och *In the Deep* – *October*, albumets outro, liksom Mats Hanssons trumspel och

Ralf Gyllenhammars pondus. Dessutom speglar humöret i texterna regn och solsken om vartannat. Det gör bandet mänskligt och vardagligt.

Visst borde en del tagningar ha gjorts om, men intensiteten, charmen och svettlacken suddar ut såna intryck. Mustaschs *Powerhouse* kommer att slitas ordentligt i skivspelaren.

Torbjörn Hallgren

ALVA NOTO + RYUICHI SAKAMOTO

Insen

RASTER NOTON/IMPORT

Det var Mille Plateaux-samlingarna *Clicks & Cuts* som fick ge namn åt den knastrande, hackiga electronica som började pysa ur högtalarna för några år sedan. Men Raster Noton var inte sena att haka på som ett av de viktigare bolagen inom genren. Deras boss Carsten Nicolai visade med sitt Alva Noto att han var minst sagt upplagd för avskalad musik, ofta bestående av små försiktiga knäppanden. Och omslagsetetiken gick hand i hand med detta, och gör så än idag. *Insens* grå-grå-vita omslag talar sitt tydliga språk, fast ett försiktigt minimalt språk då förstås.

Och musikaliskt är det också försiktigt. Carsten Nicolai samarbetar här med gamle Yellow Magic Orchestra-medlemmen Ryuichi Sakamoto. Sakamoto står för vackert pianospel, Nicolai fyller i tomrummen med beats och elektronik. Hybriden är underbar. Faktiskt! Det här är en skiva som är bland det vackraste jag hört på länge. En skiva att dyka djupt ner i och komma upp utvilad på andra sidan. Varma pianotoner spinner trådar som de små knäppande elektronikljuden hakar i och slår små piruetter runt. Fantastisk musik i all sin småskalighet.

Mats Almegård

OF MONTREAL

The Sunlandic Twins

TRACK & FIELD/BORDER

Produktiva amerikanaerna Of Montreal tar oss med på en 13 låtars lång resa. De har mager att döpa låtar till saker som *Reprobate Immortals*, *Wraith Pinned to the Mist* and *Other Games* och *Death of a Shade of a Hue*. Men

OASIS

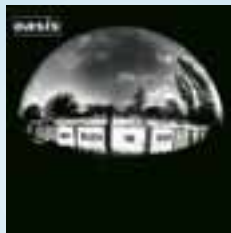
Don't Believe the Truth

SINE/SONYBMG

Välkomna tillbaka, bröderna ögonbryn! Numera riskerar man väl inte längre en knogmacka om man gör sig rolig över Gallagher-klanens buskageaktiga ansiktsbe-håring eller deras uppenbara musikaliska stölder. Liam och Noel är ju i princip medelålders (och har så varit ett bra tag om man ska döma av musiken) vilket innebär att den kaxiga attityden kanske slipats ner något.

Och jag var redo att fortsätta sågningen efter att påbörjat lyssningen av *Don't Believe the Truth* (fånigt namn). Men faktiskt kommer jag av mig. Inte för att plattan sätter en ny standard inom rockmusiken, men den är riktigt mysig och skön att slappa till. Den tangerar självklart Oasis välkända retrosound, men låtarna är charmigare och mer välkomnande. Mer Soundtrack of Our Lives än The Strokes.

Låtskrivargrascerna har portionerats ut i bandet denna gång. Liam har skrivit tre av dem och alla hyllar kärleken (*Love like a Bomb* har en text på lågstadienivå men *The Meaning of Soul* svänger och *Guess God Thinks I'm Abel* är riktigt vacker). Gamle

Ride-gazaren Andy Bell bidrar med gråa *Keep the Dream Alive* och inledande *Turn Up the Sun* som känns som en Oasis-cover. Fjärde Oasis-medlemmen Gem har skrivit överflödiga *A Bell Will Ring* och resten är Noels. Och då ekar Beatles musikaliska ande (förutom i *Mucky Fingers* där Noel snott musiken från Velvet Undergrounds *I'm Waiting for the Man*).

Bästa spår på plattan är *The Importance of Being Idle* med sina harmonier och sitt utmejslade orgel- och gitarrspel och kläm-käcka *Part of the Queue* där jag faktiskt fortfarande kan tro på att Oasis har något kvar att ge. *Part of the Queue* är en riktigt skvart monstersommarhit från en riktigt stark platta.

Gary Andersson

dvd

MARIT BERGMAN

Live at Rival

SONYBMG

Känsligt, intimt, innerligt och akustiskt. Marit Bergman sitter på en barstol och kompas av basisten Mattias Areskog och kompanjonen Åsa Jacobsson vid pianot. Av Marits frenetiska poppärlor är bara skeletten kvar, men det är skönt med artister som vågar/konstnärer sina arrangemang till det lilla formatet. Mycket mysigt med spöklika *Come Back and Haunt Me*, troende *Can I Keep Him?* och hoppfulla *Mystery* som höjdpunkter. Och Pet Shop Boys *Rent* är en fin avslutning.

Gary Andersson

BJÖRK

Medúlla Special Double DVD Edition

ONE LITTLE INDIAN

Vid första anblick är detta bara ännu ett sätt att mjölka skivköparnas surt förvärvade pengar. Eller så kan man se det som en djupare upplevelse. Fem musikvideor, drygt 70 minuter dokumentärfilm och så *Medúlla* i 5.1 surroundljud.

Musikvideorna känns ovanligt lågbudget för att vara Björk. Det är mest *Oceania* (vacker) och *Triumph of a Heart* (rolig) som är minnesvärda. Desto mer intressanta är dokumentärerna, där man får en inblick i skapandet av ett album byggt av bara röster, och en närmare titt på Spike Jonze regisserandes en katt.

Har man ändå tänkt köpa *Medúlla* är det en överlägsen produkt jämfört med CD:n (bättre ljud, intressant bakgrundsmaterial). Har du redan albumet inbegriper det ett visst mått av fanatism att införskaffa denna DVD-utgåva.

Henrik Strömberg

BOB MARLEY AND THE WAILERS

Live! At the Rainbow

ISLAND/UNIVERSAL

Detta är en klassisk konsert från *Exodus*-turnén 1977 från Londons Rainbow Theatre med en av 1900-talets största ikoner, Bob Marley, där han med slutna ögon mäsar, predikar och hoppar omkring som i trance. Tolv låtar rullas ut. Tunga som blyinfattad granit. Alla givetvis förhåxande. Och snyggt filmade. Dessutom medföljer intressanta dokumentären *Caribbean Nights* fylld med intervjuer och livelåtar. Ett måste!

Gary Andersson

THE CRANBERRIES

Live

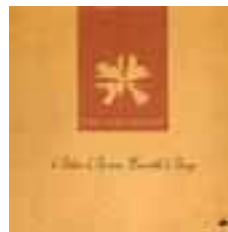
UNIVERSAL

Är lite tudelad när jag tar mig an denna live-DVD. För det är underligt att släppa en konsert från januari 1994 nu. Med ett idag stort band, som då var i görningen att släppa sitt andra album. Det har säkert filmats fler konserter där repertoaren varit betydligt bredare. *Live* är dessutom endast dryga timmen lång. Inte speciellt svettigt i dagens utbud.

Samtidigt är det riktigt grymt att se The Cranberries då de – i mitt tycke – var som bäst. Efter de två första plattorna skenade allt iväg, med sångerskan Dolores O'Riordans kollapser och liknande. Det var även länge sedan de skrev riktigt bra låtar. Vilket de två första plattorna är späckade av. *Live* filmas dessutom med bandet i schysst miljö, en lagom stor klubb med lagom publikstorlek. *Linger* och *Dreams* varvas med *Dreaming My Dreams* och *Zombie*. Plus för våghalsigheten eftersom publiken inte tidigare hört hälften av låtarna som spelades. Beklagligt bara att personliga favvisen *I Can't Be with You* saknas.

Men eftersom man inte dagligen stannar vid The Cranberries i skivsamlingen längre är det skönt att påminnas om vilken grymt bra sångerska O'Riordan är. Inte enbart i studio.

Niklas Simonsson

även om det finns en viss tyngd över titlarna så är det mesta på *The Sunlandic Twins* på ytan ljust, somrigt och poppig med alldeles perfekt instrumentering och stämsång. Men allt är draperat i ett slags drömskt skimmer. *I Was a Landscape in Your Dream* blir vår tids *Strawberry Fields* och det är inget direkt dåligt betyg. Ju mer jag lyssnar på *The Sunlandic Twins* ju mer imponerad blir jag och ju mer kommer leendet fram. Bakom det lätta ligger något skumt skruvat. Ingen tvekan. Psykedeliskt var ordet.

Jonas Elgemark

PESHI

The Work of Art, the Art of Work

IMPERSIAL SOUNDS/BORDER

När man lyssnar på *The Work of Art, the Art of Work* är det svårt att tro på att Peshi gillar stökig hiphop som Lil' Wayne och Pitbull. Peshi rappar så melodiskt att hon nästan sjunger över jazziga pianon, mjuka stråkar, murrig bas och distinkta trummor signerade Flyphonic. Enda traditionella hiphopspåret plattan är *Pensativa* med gästrap av Nadasdi och scratch av DJ Confuze.

Även om Peshi till stor del använder sin röst som ett extra instrument hörs att hon lagt ner mycket jobb på sina texter. Hon droppar fler metaforer än vilken frikyrkopredikant som helst och plattan innehåller i princip bara konceptlåtar. Och det är inte bara musikaliskt Peshi tänjer på de traditionella hiphopgränserna. Jag har tidigare hört låtar skrivna från en pistolkulas eller en marijuanapåses synvinkel men aldrig från en vattendroppe som flyter genom världen som på *The Traveller*. Jag gillar det.

Daniel Severinsson

THE RAVEONETTES

Pretty in Black

COLUMBIA/SONYBMG

Pretty in Black är förvånansvärt grå och ljummen. Det är min första reaktion på denna femtiotalrockvibrerande doa-körsfylla platta. Det känns som danska paret Sune Rose Wagner (världens ocoolaste rocknamn) och Sharon Foo (världens coolestaste rocknamn) förlagt distpedalerna och snöat in på sockersöt och storögt oskyldig amerikansk poprock. Resultatet är en oinspirerad, såsig och distanserad honkytonkplatta ingen vill köpa (jo, kanske David Lynch vill komma i stämning vid manusbordet). The Raveonettes står för nostalgi som gått överstyr. Verkar mest som Sune använder sin rockstatus till att bjuda in gamla hjältar som Martin Rev (Suicide), Moe Tucker (Velvet Underground) och Ronnie Spector (The Ronettes). Tre spår är lyssningsbara och sticker ut någorlunda; *Love in a Trashcan*, *My Boyfriend's Back* och episka *Somewhere in Texas*.

Gary Andersson

SAMBASSADEUR

Sambassadeur

LABRADOR/BORDER

Sambassadeur gör svensk småtrevlig pop som bara låter lite kristen. Första spåret *New Moon* är en perfekt poppärla som är gjuten som soundtrack till varma dagar. Jag gillar de där gitarrerna i början och när låten kommer igång på riktigt har den en så självklar pondus att jag börjar le. Och detta trots att grannkatten Eddie kommer in i vår lägenhet för tionde gången i sträck för att äta upp Sniffs mat (Eddie är grå och väldigt söt men det börjar bli aningen enerverande att behöva gå ifrån datorn hela tiden för att lyfta ut honom). Trots detta ler jag.

Fast jag stör mig lite på att sångerskan Anna Persson låter så där operonligt likgiltig som många svenska popsångerskor gör. Det verkar vara väldigt förbjudet att ta i för myck-

et, råka skratta eller hosta eller snora. Hennes röst får mig att sakna spontanpop som inte är sådär himla perfekt hela tiden. Men trots allt finns här några godbitar. *Between the Lines* är ännu en solklar popdänga att smälla i huvudet på någon en vacker sommar dag. Rekommenderas!

Moa Eriksson

SATARIEL

Hydra

REGAIN/BORDER

Detta är albumet ni ska köpa. Det innehåller nämligen en megahit, en låt som man vill spela om och om igen. *Be You Angel, Be You Beast* är det bästa som dykt upp år 2005.

Svenska Satariel, som grunnar på döden, Gud och meningen med livet, är tillbaka med nytt album. Bandet ligger numer på stockholmska Cold Records, som sedan januari är under etikett till Regain. Skivbolagets signum är "Metal For The People". Med Satariel lyckas de över förväntan. Det här är riktigt bra black/extreme metal. Det låter väldigt norskt. Bandet har tidigare liknats vid gamla In Flames, men det är bara introriffet i *The Springrise* som avslöjar det.

Problemet med att ha en jättehit som *Be You Angel, Be You Beast* är ofta att övriga låtar kan bli axelryckningar. Så var det till exempel med Borknagars platta *Quintessence* vars *Genesis Torn* var outstanding. Satariel har tagit tjuren vid hornen. *300 Years Old, The Freedom Fall, The Springrise* och *Claw the Clouds* är alla låtar som bör ingå i live denna sommar.

Satariel är tillsammans med Mörk Gryning och Nine Sveriges bästa metallband just nu.

Torbjörn Hallgren

SINE STAR PROJECT

Blue Born Earth Boy

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Ungefär så här skulle Coldplay låtit om de haft bra idéer och en ryggrad värd namnet.

Sine Star Project (vilket jävla namn) är konstiga. Inledningen. En gitarrballad som skulle kunna vara gjord för Darin men utvecklar sig till en bisarr historia med spöklika köror. Och så fortsätter det. Man drar sig inte för att använda akustiska gitarrer för att få fram ljudlandskap som egentligen är menade för elgitarr och hårdrock. Det låter jävligt mustigt när en akustisk gitarr spelar hårdrocksriff.

Peter, Dan, Karl, Alec och Mike bryter ny musikalisk mark. Här har ingen vandrat förr. Kanske varit i närheten. Organisk symfonipop som är vacker så till den milda grad. Peter J Groissant har en stor röst, i den ryms många känslolägen. Det är en sän röst som Liam och Chris Martin drömmer om men aldrig haft eller kommer att få.

Jag håller alla tummar att Sine Star Project ska slå big time över hela världen. Till en början ska du upptäcka deras storhet.

Per Lundberg GB

SONS AND DAUGHTERS

The Repulsion Box

DOMINO/PLAYGROUND

Namnet till bandet kom till när sångerskan, gitarristen och keyboardisten Adele Bethel drömde att Bob Dylan stod i hennes trädgård och sjöng om söner och döttrar. Och även om musiken inte är så vidare drömsk finns det saker som är svåra att peka på.

Sons and Daughters bildades i Glasgow för två år sedan med hjälp av ett gemensamt tycke för Johnny Cash-skivor men det ska inte lura er. Bandet, som förutom Adele även består av basisten Ailidh Lennon, trummissen Dave Gow och gitarristen och sångaren Scott Paterson, spelar en musik som på ett unikt sätt sammanför amerikansk musik från södern med dansant pop från Skottland. Svärta i texterna, men

även i tonerna, gör att helheten känns ännu mer intressant och givande på många plan.

Andreas Eriksson

SYSTEM OF A DOWN

Mezmerize

SONYBMG

Ett år efter mästerverket *Toxicity* släppte SOAD *Steal this Album*. Ett album med sämre, överblivet material. Den här gången gör de annorlunda, när de inom loppet av ett halvår släpper två plattor. På del ett, *Mezmerize*, har de blandat friskt mellan material som passat in på *Toxicity* och sämre material som bara hade dugit för stödmackan *Steal this Album*.

Till de bättre låtarna hör den makalöst sköna *B.Y.O.B.*, *Cigaro*, *Radio/Video* och den kommande hitten *Lost in Hollywood* med en Dio-vers och en Broder Daniel-refräng.

Låtar som definitivt hamnat på en överblivet-platta är *Violent Pornography*, syntiga *Old School Hollywood*, *Question!* och *Sad Statue*, som dock har en skön refräng.

Om producenten Rick Rubin fått killarna att jobba om musiken hade mycket varit vunnit. Men eftersom det två *Hyonotize* kommer om ett halvt år har *Mezmerize* fått ta sin beskärda del av det sekunda. Ungefär som när skolbarn väljer bra och dåliga spelare till fotbollslaget på rasten.

När ett av världens bästa band släpper ett studioalbum är förväntningarna stora. SOAD:s rockmix är helt unik, men *Mezmerize* lämnar en önskan om fler metalrefrenser och färre tokiga inslag. Det är det som drar ned betyget på många låtar. Bandets engagemang för en bättre värld är däremot fläckfritt. Sleeven är tryckt på återvunnet papper och texterna tar mer socialt ansvar än någon amerikansk politiker.

Torbjörn Hallgren

TAHITI 80

Fosbury

UNIVERSAL

Fyra anglofila fransmän i 30-årsåldern som gör elegant soulpop, som gillar Outkast och Neptunes så mycket att de raggat upp deras respektive ljudtekniker. Det skulle kunna handla om Phoenix, men vi får nöja oss med Tahiti 80.

Fosbury är kvartettens tredje album och sägs vara inspirerat av bland annat The Clash och Curtis Mayfield. Okej, det där med Clash måste någon förklara för mig, men Curtis-influenserna är påtagliga. Det hörs att de är lika passionerade musikinördar som Phoenix. Tyvärr är de inte lika briljanta låtskrivare. Men en väldigt tilltalande yta är aldrig att underskatta inom popmusik. Japanerna älskar dem. Så klart.

Thomas Nilson

RYAN TEAGUE

Six Preludes

TYPE/DOTSHOP SE

AMINA

Animamina

THE WORKER'S INSTITUTE/DOTSHOP SE

Det var inte bara Festival Rydal förra sommaren som bevisade att elektronican och den moderna kompositionen kan ha ut en hel del av att samarbeta och influeras med och av varandra. Tidigare i våras släppte engelska Type den magiska skivan *Corduroy Road* av Goldmund, enastående pianomusik av en kille som vanligtvis gör elektronisk musik. Och nu har det blivit dags för Type att släppa nästa elektronisk-klassiska bomb.

Ryan Teague är engelsman och har studerat klassisk musik sedan barnsben. Snart lärde han sig komponera på egen hand. På *Six Preludes* kan man njuta av denna kunskap! Stråkar som gnids, elektronik som fräser och

Independent Music For Independent People

[illegible]

METALJUN "DEMONS OF INSANITY"
DE WA METAL JUNGLEMAN EN TELLENDI WED DE PONT
ATTACK! STOLEN SCHOUDEKROONHEIT METAL JON
BRUSSELAAR ALTIJN WAG, PAKT-MAKERS ACHTERWEG AVER
LEEDEN DON DUTTELL, BLICK BARBATH, WHITENING
BANDON, LIGAD PROETS (SAY NO MORE)
www.metaljungleman.nl

HOLD MUSIC "STRENGTH POWER WILL PASSION"

TRISTANA "WINTER TEARS"
TRISTANA IS NOW STANDING IN AROUND BANGS! BEHOLD
GRAPPEL'S LINGERING WINTER MARCHES PRESENTATION. IN
ATLANTA'S NEWEST FORTS OF TALLS AND THE NEW
DANCE "WINTER" ALL THE NEW ALL THE WINTER'S SPECIAL
RECESSION IN ALL WINTER'S NEW AND "WINTER'S TIGHT" ALL
TALLS AND THE NEW FORTS OF TALLS AND THE NEW
DANCE "WINTER"

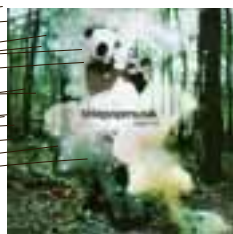
[illegible][illegible][illegible][illegible]

HULA "COWBOYS COFFEE & BURNED KNIVES"
TUNE: HARD ROCK COOL BY POWERFUL IMPULS AS DARK
CATCHING SLUGS OF DARK METAL. GUTTA L.I. PROBABLY
IN MYSTIC CONSCIOUSNESS (HARD ROCK). GUTTA L.I.
GUTTA L.I. PLATING (HARD ROCK) GUTTA L.I. GUTTA L.I.
GUTTA L.I. GUTTA L.I. GUTTA L.I. GUTTA L.I. GUTTA L.I.
HIGHER SLUGS OF DARK METAL

[illegible][illegible][illegible]

CATAMENIA "WINTER/NIIGHT TRAGEDIES"
(VAL. ADRIAN FELICIAN, DRUMMER OF DOOM/BLACK METAL BANDS)
CATAMENIA COME IN FLICK HORIZONTAL VIDEOS FROM
HARDWARE WILL/SHOOT/FINISH DEATH METAL HARD/ON/IN/COM
ALISA RACIT

[illegible][illegible]

bubblar, körer som letar sig in och skakar om ljudbilden. Inget stillestånd, även om musiken inte jäktar. Klangskisserna målas upp, flyter in i varandra och det är bara att fascineras sitta och försöka ta in hälften av det man hör.

Inte riktigt samma rikeedom i ljudbilden, men kanske just därför minst lika fascinerande är Amina. Fyra isländskor utgör denna stråkkvartett som bland annat spelat tillsammans med Efterklang och Sigúr Rós. *AminaminA* är det första de släpper på egen hand och den ger verkligen mersmak inför kommande släpp. Med traditionella stråkinstrument, en hemmabygd glasofon och en sprakande eld i bakgrunden skapar de något lika tidlöst som mystiskt.

Mats Almgård

THE TEARS

Here Come The Tears

V2/BONNIERAMIGO

Knark är inte bra. Heter man Brett Andersson och Bernard Butler och tillsammans har gjort två fenomenala skivor som resultat av idogt narkotikamissbruk borde musikproducerandet kanske ha tagit slut samtidigt som drogberoendet gavs upp.

Okej, Suede smällde av en helt okej skiva i *Coming Up* även efter att Butler lämnat bandet, men någon *Dog Man Star* var det inte. Den är en av de där skivorna man nämner och säger "fan, jag levde, var ung och verkligen lyssnade på musik när den kom ut", samtidigt som man rätar på ryggen.

Nu har så den fantastiska duon Andersson och Butler bildat The Tears. I diverse tidningar har de talat ut om ett decennium av tystnad, och hur de spelat in en ny skiva tillsammans av alla skäl förutom de rent vänskapliga. Att detta ska vara det bästa de någonsin gjort, som om inte alla artisters nya vore skivor det. Är då *Here Come The Tears* bara en produkt?

Det hörs att teamet så gärna vill att detta ska vara en positiv motvikt till just *Dog Man Star*. Det smälls på med orkestrar, falsetter och ett glänsande gitarrspel så till den milda grad att själva kärnan i musik glöms bort – det som berör. Ljudbilden är stor, även i de intimaste stunderna, och jag saknar att känna att det bara är för mig som dessa låtar gjorts. Det finns inget utrymme för det privata, varenda ljud ekar ihåligt. Vem vill sitta och skita på en toalettstol som är placerad mitt i en kyrka?

Det här är snyggt, men jag gråter inte.

Mikael Barani

TÉLÉPOPUSIK

Angel Milk

CAPITOL

Är det mig det är fel på, är det min smak som inte passar i mallen? Télépopmusik inleder sitt andra album med alla de tråkiga låtarna. Smöriga balladaktiga saker. Varför?

Sen blir det roligare, när bandet fläskar på med tyngre basgångar och musikaliska utflykter både geografiskt och kronologiskt. Det är modern västerländsk triphop, som ibland låter som nåt från tjugoålet.

Télépopmusik är det väldigt franska bandet med de brittiska vokalisterna. Skönsjungande Deborah Anderson och Angela McCluskey (det är hon som låter som samplad från en stenkakka) och så spöken word-killen Mau. De gör elektronisk popmusik som gärna flyter ut i bombastiska stråkarangemang. Det är en fin dynamik i skivan, ena sekunden är man inklämd i ett intimt skrymsle, i nästa totalt konserthus. Jag gillar det. Spännande arrangemang och vackra röster – även om Mau förekommer på lite för många låtar. Det är inte årets bästa album, det är för mycket utfyllnad för det, men det levererar.

Henrik Strömberg

TINGSEK

Tingsek

V2/BONNIERAMIGO

Skånske Magnus Tingseks debut. Och det är en debut med mersmak. En platta som blandar, som tar, som ger och som exekverar och levererar. Som en hybrid av de samtidigt mest introvert och extrovert varande musikaliska strömningarna, som för att ta ett tag i alla själsliga stämningar och kontrollera dem.

Tingsek har lyckats skapa en egen mix av både soul, country och blues som han med lätthet kontrollerar och för fram. Riktigt bra låtar och en attityd som på samma gång är opretentiös och kontrollerad. Lugn men slarvig, vardaglig, enkel och snyggt produktion. Lika vardagsnära som flyktig. Svår att greppa men lätt att hålla. Svår att beskriva... Asch, det är bra, helt enkelt. Riktigt bra.

Magnus Sjöberg

PETER TOSH AND FRIENDS

Black Dignity

TROJAN/BORDER

Etiketten Trojan rensar återigen i arkiven och satsar den här gången på Peter Tosh. En reggaelegend som bland annat jobbat med Bob Marley och The Upsetters och skrivit mängder av fina låtar. Här presenteras 24 stycken som Tosh varit inblandad i mellan åren 1969 och 1972 - och *Brand New Second Hand*, *Maga Dog* och *Them a Fe a Beaten* är bland det bästa som någonsin gjorts oavsett musikgenre. Men albumet är mest till för fansen då flera låtar presenteras i alternativa versioner av lite olika artister.

Robert Lagerström

WAR AGAINST SLEEP

Invitation to the Feast

FIRE/DOTSHOP:SE

Göteborgska popundret Jens Lekman är inte den ende som för sådär fem-tio år sedan började leta inspiration i reabackar på antikvariat och loppmarknader. På andra sidan Nordsjön grävde likaså Duncan Fleming och hans War Against Sleep fram fornstora femkronorsgiganter, och sög åt sig av dem. Bland de mer namnkunniga förebilderna märks framför allt tidiga 1960-talssångare som Gene Pitney, Bobby Goldsboro och inte minst – fast kanske då snarare från raritetssektionen – Scott Walker. Att bandet pluggat in hjältarnas förkärlek för storslagna melodier och filmiskt dramatiska arrangemang samt lärt sig sin läxa väl, råder det inga tvivel om. War Against Sleeps andra album är elva pärlor svepta i Beatlesmellotroner, popgitarrer, stora pukor och trumvispar. Trognare förlagorna än Lekman, tidlösare än The Divine Comedy och visserligen inte lika underbarnsbegåvat som Rufus Wainwright, men *Invitation to the Feast* förtjänar inte desto mindre ett långt bättre öde än att sluta i de reabackar den föddes ur.

Dan Andersson

THE WHITE STRIPES

Get Behind Me Satan

THIRD MAN/PLAYGROUND

Jag är svag för Jack Whites gnälliga sångröst, det ska sägas med en gång. Dessutom har jag genom de andra fyra plattorna uppskattat kombinationen av hans bluesgrundade gitarriff och Megs hamrande på trummorna. Live är de giftiga, men även *Get Behind Me Satan* startar bra med riviga singeln *Blue Orchid*. Sedan färdas vi upp och ner, kors och tvärs och runt i cirklar via lugnt pianobaserade spår och hillbillyrock. Redan andraspåret *The Nurse* med sin förhållandevis gulliga ljudbild visar på plattans spännvidd.

Infall och charmiga melodier, hoppfulla texter och osynkade inlägg funkhar för mig

– när The White Stripes är inne i rytmen har de svårt att misslyckas. Och även om de är mindre hippa idag än för tre år sedan njuter jag kungligt av *Get Behind Me Satan*. Även om Jack inte hugger så mycket med den sexsträngade yxan. De klassiskt stappliga White Stripes-tongångarna i *The Denial Twist* och *Red Rain* svänger, utlevande *Instinct Blues* följs perfekt av Meg-mässande *Passive Manipulation*. *Take, Take, Take* med sin text om ett fan som vägrar släppa taget är underhållande och Violent Femmes-småttande *Little Ghost* kränger framåt medan plattans vackraste låt är pianobaserade *I'm Lonely (but I Ain't that Lonely Yet)*. En okonstlad liten historia att försvinna i.

Det känns fortfarande som Jack White utforskar sin musikala kontinent, ett litet område i taget. Verkar korkat att inte följa med.

Gary Andersson

YOUNGBLOOD BRASS BAND

Live. Places.

LAYERED/PLAYGROUND

Jösses! Har hört talas om Youngblood Brass Band tidigare, men att det skulle vara så här fullständigt omstörtande trodde jag inte. Fullt brass med trumpet, sax, sousafon och trummor. Men med en rappande trummis, och en helt makalös tubaspelare, Nat McIntosh, som nyligen lämnat bandet. Synd, eftersom han också gjort några av de helt otroliga låtarna. Och lyckas få fram helt otroligt baskomp och sinnesomstörtande ljud via sousafonen. Makalöst.

Blåset går ibland åt härleda till New Orleans-jazz, men det är aldrig helt uppenbart, och blir aldrig heller helt lätt att spåra när det ger sig iväg. Tyvärr lite dassigt ljud emellanåt; allt inspelat live, hämtat från fem framföranden. Men det finns. Förstaspåret *Brooklyn*, inspelat i London, till exempel. Svårt att sitta still, svårt att slita sig från. Och videospåret till den är också underbart, trots en väl såsig kameraman. Och man ser vad som lika gärna skulle kunna vara ett gäng gatumusikanter spela skiten ur världen. Och det svänger. Jo tack! Så man undrar när man ska sluta vibrera. Hysteriskt, sjukt underbart!

Magnus Sjöberg

YOURCODENAMEIS:MILO

Ignoto

UNIVERSAL

Ignoto borde komma med någon sorts lyssningskrav. Något i stil med att man har genomgått samma g-kraftstest som blivande astronauter får göra innan man sätter på skivan. Bakom det mystiska bandnamnet döljer sig fem grabbar från The UK. De har tydligen läst på sin moderna pophistoria men valt att rita ryckiga streck var helst i texten de velat.

Fullängdsdebuten innehåller klistriga popkrokar som skulle göra Dave Grohl stolt. Här finns de där riffen du drömt om i sömnen, de är så snygga att mina fingrar blöder av luftgitarrspelande. Men precis som Fresh Prince vände ut och in på sin tråkigt enfärgade skoluniformskavaj, och därmed bar en grotesk färgexplosion till insida på utsidan, bänder och tänjer YCI:M på reglerna. De skränar på likt förbannat, och låter ingen rytm vara helig.

På *Yesterday's Head* dränker de precis allt i dist – hela tiden - och lyckas ändå göra låten till en av skivans vackraste stunder. Inledande *I Am Connecting Flights* leder antagligen till magsår, men det går inte att låta bli att lyssna på den. Och för att inte tala om *Empty Feat* och dess fantastiska refräng.

Har du läst ända hit har du kommit för långt. Du borde redan köpt skivan för sju meningar sedan.

Mikael Barani

vi hjälper er med

CD pressning mm

CMM GROUP

- CD and DVD duplication services

tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

CD 5 • 2005

Lagom till sommarens ankomst serverar vi upp ett delikat delikatessbord av makalösa musikaliska talanger i Groove, flera av artisterna kan man ju dessutom läsa om i artiklar i tidningen. God lyssning!!!

För att bli prenumerant: betala in 299 kr (studenter 249 kr) på postgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress så får du tio paket med tidning+skiva hemskickade under ett år.

1 Richard Reagh

Outlaw

Runt en skör och avgrundsvackert stor liten sångröst bygger Groove-bekantingen Richard Reagh sin instinktiva och finurliga knaggel-pop. Musiken är dov medan sången är änglalik – en perfekt avvägning som kan bära hur långt som helst. *Outlaw* är en pärla!

www.reagh.net

2 Kanye West

Diamonds from Sierra Leone

Med sofistikerad och överlägsen ooy-känsla klickar den souliga hiphopens räddare Kanye West igång *Diamonds from Sierra Leone*: "Throw your diamonds in the sky if you feel the vibe!"

www.kanyewest.com

3 Sons & Daughters

Dance Me in

Gamle pophjälten Edwyn Collins har producerat denna riviga och spontana popkavalkad av rytmer, wow-wow-körer och snygga riff från skotska kvartetten Sons & Daughters. Och det känns som bandet verkligen älskar att botanisera. Fullängdaren heter *The Reputation Box*.

www.sonsanddaughtersloveyou.com

4 The Hellacopters

Murder on My Mind

Här är ännu souligare rock från Nicke Andersson som senast svängde med sidoprojektet The Solution. På *Murder on My Mind* dyker The Hellacopters handlost ner i feelgood-träsket – och jag stortrivs! Läckra licks avlöses av svävande sångmelodier rakt igenom. Ytterligt njutbart!

www.hellacopters.com

5 Gotthard

Anytime Anywhere

Mitt i tysk marschtakt där metalliska gitar-riff blandas med Jon Lord-syntar befinner sig dessa fem läderklädda schweizare. Gitarrsolon och David Coverdale/Bon Jovi-sång är två ytterligare ingredienser. Nya fullängdaren heter *Lipservice*.

www.nuclearblast.de

6 Soak the Sin

Hands up

Med hjälp av en supersnyggt stylad New York-rockvideo har dessa norrländska tjejer lagt grunden för att konkurrera med Sahara Hot-nights. Men även låten kommer att fastna. För energin flödar, rockackorden är knivvassa och Helena Petterssons röst har en aldeles egen kvalitet. Allt som behövs således.

www.soakthesin.com

7 The Tears

Refugees

Vilken lisa är det inte att åter möta Brett Anderssons sårade stämma! Att ännu en gång utsättas för denna majestätiskt orkestrerade episka pop där känslosvallningar tillhör vardagen. Stora känslor = stor musik? Javisst! "We're all refugees."

www.v2music.com

8 The Bright and Shiny

Nature

Valet att inte använda trummis i nya projektet The Bright And Shiny är klockrent. Här kan Ängsästter sitta istället och pular fram plastiga rytmer ur sin Amiga 500 tillsammans med Lisa Walgeborg. Av detta kommer genomtrevliga poplåtar som *Nature*. Enkelt och organiskt.

www.elektrofuzz.com

9 Jay-Jay Johanson

Rush

Denna *Slave to Love*-flörtande rymliga ballad från vår franskaste pop-Johanson är drabbande som ett nej vid altaret. Mystiska körer och ekon ersätter verser och refränger för att skapa intimitet och stämning. Femte albumet kommer i höst. Mmmmm...

www.jayjayjohanson.com

10 The Magic City

Words of His Mouth

Suggestiva rytmer stiger upp från Malmö. Sången låter som Anthony Kiedis. Klangerna är drömska och stilla kontrollerade. Melodikan besöker vid precis rätt tillfälle. Flödet är kontinuerligt. Det är som att bli kär. Uppfylld. Dessutom blir man lite spattig av förväntan.

www.the-magic-city.com

11 The Mary Onettes

Make Me Last

Med kopplingar till Broder Daniel (Pop-Lars producerar) ligger vägen öppen för Jönköpingsbandet The Mary Onettes. Och deras klassiska brittiska popsound med rötter hos The Jesus & Mary Chain lämnar ingen oberoörd. Det bevisar intensiva *Make Me Last*.

www.themaryonettes.net

12 Mustasch

Accident Black Spot

Göteborgska Mustasch står slutligen inför sitt genombrott. Nya plattan *Powerhouse* är så tung och rå att den får dina sideburns att tokväxa sig feta som fläskkotletter över natten. Tajt, nattsvart och mullrande. Ett solitt krafthus.

www.mustasch.net

13 Dibaba

Kill Rock'n'Roll (Let it Bleed)

Olle Cornéer gör under namnet Dibaba intressant, charmig och smart electronica med tydlig kommersiell potential. Vore kul om en så här pass okomplicerad och inspirerande låt kunde öppna dörren till denna nischade genre.

www.deeplaymusic.com

14 Di Leva

Vi har bara varandra

Allas vår favvisrymdblomma bidrar på denna Groove-CD med en riktig svensk klassiker, *Vi har bara varandra*. Och den som inte berörs av dessa svepande tongångar även 2005 är sannolikt känslomässigt kantstött. Tagen från kommande dubbel-CD-samlingen *Själe's krigare*.

www.warnermusic.com

15 Lassus

Best Trip

Från detta sex man starka Göteborgsbands minialbum *Stop & Start*, *Severed Heart* hämtas romantiska *Best Trip* med sin snirkliga uppbyggnad. Popmusik med hjärna och

nyfikenhet. Skir och bräcklig, men samtidigt övertygande och dröjande.

www.villarecordings.com

16 Wonderland Dementation Dept.

Hypnosis

Som ett svenskt At The Drive-In eller en okänd lillebror till Refused brakar Wonderland Dementation Dept. loss med musikalisk attack i politiskt explicita *Hypnosis*. Men man lyckas också blanda in livsviktigt sväng i sitt mangel vilket gör att fler än jag kommer att följa dem.

www.mindriotrecords.com

17 Lesli

Precious Pearl

Behövs en musikalisk kompanjon i vargtimmen eller när du känner dig utmattad – då är Lesli ditt naturliga val. Med sin självlysande sång och akustiska anslag är *Precious Pearl* trösterik. Stråkarna är lika underbara som oväntade. Lågt tempo kan innebära hög intensitet.

www.lesli.se

18 Elias

Sayonara

Med gulliga poprytmer vill detta Österlen-band ut och ha roligt i sommar – och det får de säkert. Doa-körerna och den lite udda och spunnet socker-mjuka ljudbilden är självhäftande utan att bli kletig, fullängdaren väntas inte förrän i höst.

www.elias.se

19 Existensminimum

Running Down Everyone

Producenten och Moneybrother-trummisen Existensminimum värmer med både finstämda och hårda *Running Down Everyone* upp publiken inför sitt debutalbum som kommer i höst. Melodin är smacker och pyntad med glittrande tonkaskader från gitarren och blåset.

www.novoton.se

20 Östermalm

Anneli

Gråtmildaste spåret på plattan avslutar med drygt sex minuter tillbakablickande mot förortsungdomssynder många av oss kan relatera till, men det som svider mest är minnet av den där tjejen som man aldrig kysste! Östermalm fortsätter på nya plattan *Ske guds vilja* att hoppa utan skyddsnet. Tonårsmusik gjord av eviga ungdomar.

www.ostermalm.st

Rättelse

I förra numret råkade vi sätta en bild på Quarterhorse vid texten för Thermostatic. Vi ber om ursäkt för detta.

ALBUM

Silverbullit
Fre 13.00 Atlantis

Isolation Years
Fre 21.30 Teater

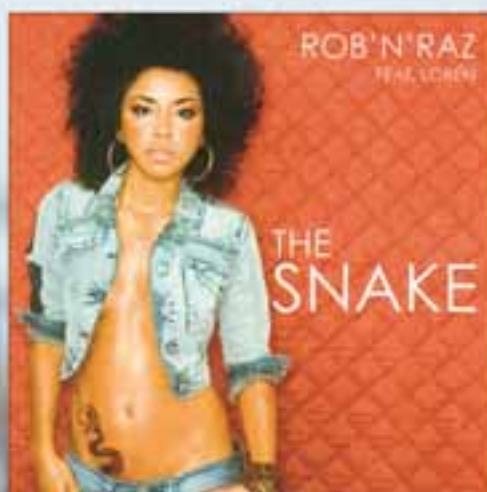

Doktor Kosmos
Lör 17.30 Pampas

SINGLAR

Addis Black Widow
Album i höst

Rob 'n' Raz feat Lorén
Album i höst

Toni Holgersson
Album i höst

ACAS

MVA

Network

www.netent.se

DVD**JAMES BROWN***Live in Berlin*

UNIVERSAL

Den gamle soulkungen och funkens urfader James Brown hade efter sin monsterhit med *Living in America* förvandlats till en entertainer i tajta byxor och uppfluffat hår. En konsert som denna från Öst-Berlin 1988 blir därför som en coverspelning. Bara när gubbfunken blir ursinnig i *I Got the Feeling* lyfter det lite.

Gary Andersson

HOOBASTANK*Let it Out*

UNIVERSAL

DVD-formatet är idag det som satsas hårdast på. Band behöver inte ha varit med i matchen många månader för att få det mesta av sitt material sammanställt och utprånglat. Tror nästan att band vägras åka på turné utan ett antal handkameror för att kunna dokumentera turnélivet, bussvanor, liveframträdanden och skivsigneringar.

Så *Let It Out* framstår som väldigt urmjolkande av Hoobastank – på alla hörn. För bandet har exempelvis sju videor att stoltsera med. Sju stycken, allt som allt. Ingen Michael Jackson-klass, som synes. Och fem låtar live plus dokumentär från turné tjockar inte direkt till det hela. Fast, bandet är som så många andra stora och heta hemma i USA, så det lär ju sälja bra på den kontinenten i alla fall.

Blir dock förvånad (eftersom jag inte följt deras korta karriär slaviskt) att bandet låter så pass annorlunda på de första låtarna jämfört med *The Reason* – en av fjolårets värsta singelplågor. På *Out of Control* låter det som att de åtminstone försöker.

Niklas Simonsson

THE MAMAS & THE PAPAS*California Dreamin'*

UNIVERSAL

Från ett annat tidevarv, eller snarare en annan planet (1960-talet), kommer detta vykort från Beatlesinspirerade folkkvartetten The Mamas & The Papas. Otroliga mängder bomullsmjuk kramgo flower powermusik inramad av clownaktig tidstypisk klädsel fyller denna dokumentär där allehanda inblandade berättar historien. Snuttar av klassiska låtar som *Dancing in the Streets*, *Creeque Alley*, *Monday, Monday* och *Dream a Little Dream of Me* från tv-program visas i en solig kavalkad. Och även om man småler åt kläderna, scenshowen och den mysiga attityden så mår man självklart bra av att nynna med i *California Dreamin'*.

Gary Andersson

MUSIC BOX BIOGRAPHICAL COLLECTION*The Rolling Stones**The Beatles**Paul McCartney**George Harrison*

PLASTIC HEAD VISION/BORDER

Radio- och tv-mediernas stora övertag jämfört med skripen rockjournalistik är att de kan spela upp några låtar, eller visa några bildrutor med artisten, för att enkelt och tydligt illustrera vad det handlar om. Skribenten, däremot, är utlämnad till att med en liten palett modeuttryck och klichéer försöka måla upp samma sak i ord. Och som alla Laurie "O Superman" Anderson-fans vet: "Att skriva om musik är som att dansa om arkitektur." Därför blir man lite förbluffad när man på omslagen till nya rockumentärserien Music Box Biographical Collection – av vilka de fyra nämnda bara är ett axplock av ett tjugotal ikoner som porträtteras – läser att de innehåller "...no original material by the artist". Ingen

musik, inga film- eller tv-klipp eller annat som artisten äger rättigheterna till, och inga nya intervjuer. Det vill säga, inget av det som gör tv till ett överlägset medium för popmusik.

Vad som återstår är istället några gamla svartvita tv-framträdanden och intetsägande snuttar från presskonferenser artisterna ännu inte äger rättigheterna till. "Rare archive footage", om man får tro omslagstexten. Lägg till detta en berättarröst som inte förmår att läsa innantill – transcendental meditation blir "...transcendal" – och några talande huvuden utan namnskytlar, och det blir allt tydligare att materialet knappt håller för två intressanta minuter, än mindre 40. Vem vet vad Laurie Anderson skulle säga om det, men visst måste det finnas någon grad av meningslöshet värre än att dansa om arkitektur?

Dan Andersson

KANYE WEST*The College Dropout Video Anthology*

ROC-A-FELLA/UNIVERSAL

Som en påminnelse om att nya plattan *Late Registration* är på väg släpps här en DVD med videorna från Kanyes framgångsrika debut *The College Dropout*. Bakom scenerna-reportage från videoarbetet (från alla tre versionerna av *Jesus Walks*) och en bonus-CD finns också med denna produkt som egentligen är mest för de superfrälsta.

Gary Andersson

Album**MORTEN ABEL***Give Texas Back to Mexico*

CAPITOL

Det har gjorts väldigt mycket bra norsk popmusik de senaste åren, under fjolåret kom till exempel utmärkta skivor med Annie och Kings Of Convenience. Men Norge har förstås också sina tomtar. Morten Abel är en av landets största popstjärnor och sålde 170 000 exemplar av sitt förra album. Det kan man ofrånkomligen göra även med så här anonym och sömnig radiopop, men det är ingen anledning till att eländet inte borde stoppats vid gränsen. Morten Abel är normmännens hämnd för att vi prackar på dem Thomas Ledin och Kent.

Thomas Nilson

THE ACADEMY*One Moment of Truth*

SQUEAK MUSIC

Svensk vemodspop med en efterklang av åttiotalet är vad denna kvartett har att erbjuda. Musiken är av hyfsat god kvalitet och funkhar med belåtenhet vid regniga dagar, men lyrikmässigt är det väl mycket "jag-är-femton-och-min-tjej-har-lämnat-mig-och-nu-är-allt-mest-skräp-dagarna-i-ända" för att jag inte skall irritera mig. Döm själva. "Come and help; come and help me through this pain/It seems like all my painted sorrow was in vain/You can't deny; you can't deny you let me down/My greif in black and my happiness in brown" (ur *Come On, Come On*). "I close my eyes and I see your face/This way I'm still harassed by you and reality/But I miss talking to you baby/I miss the voice of you, the woman I love." (ur *You*)

Roger Bengtsson

AFU-RA*State of the Arts*

DECON/PLAYGROUND

Afu-Ra är löst knuten till Gang Starr Foundation och han inledde sin karriär i början av nittiotalet som sidekick till Jeru The Damaja. Efter en halvyckad debut, en misslyckad uppföljare och några års tystnad är Afu tillbaka med sitt tredje album *State of the Arts*. Tyvärr verkar han

ha tappat fokus helt och skjuter vilt åt alla håll. *Why Cry* är tråkig reggae med annars stabila Gentleman, *Ghetto Hell* drar åt AOR-rock och *Prankster* gjorde 50 Cent för flera år sen och dessutom bra.

Som tur är innehåller *State of the Arts* en del kompetent östkustthiphop. Domsdagslåten *Live Like Dat* med gästspel av Masta Killa och Ini Kamoze-sampling är faktiskt riktigt rolig. Men inget kan rättfärdiga ett snedsprång som *Rumble*. Inte bara är den ett helgerån på Judas Priesters *Breaking the Law*, enligt pressmaterialet marknadsförs den som en potentiell "sporting event hype song of the year". NBA, NHL, MLB och NFL är härmed varnade.

Daniel Severinsson

AGENTS OF MAN*Count Your Blessings...*

CENTURY MEDIA/BORDER

EVERGREEN TERRACE*Sincerity is an Easy Disguise in this Business*

ALVERAN/BORDER

Det här brukar inte vara speciellt spännande. Alltför många nya amerikanska band ställer sig snällt till rätta i det enkelriktade hardcore-ledet som drar fram över kontinenten, och som då och då reser över Atlanten och hamnar på svenska recensionsbord. Men Agents of Man från New Jersey är inget snällt band som följer med den stundtals tråkiga utvecklingen utan protest. På bandets nya släpp *Count Your Blessings...* är det stor variation mellan traditionell hardcore, vanlig metal och mer rumsren rock, och det är just det som jag oftast efterfrågar.

Evergreen Terrace är ett annat exempel på att det kan vara riktigt roligt med amerikansk hardcore. På *Sincerity is an Easy Disguise in this Business* är det precis som hos Agents of Man frågan om spännande, tungt och melodiskt på ett hopfullt sätt.

Andreas Eriksson

A GILBERT PLAY*Slope*

DREAMBOAT MUSIC

Något av det svåraste man ställs inför som musiker är hur man ska förhålla sig till sina influenser och förebilder. Och det kanske svåraste man har att ta ställning till som musikskribent är hur artisten ifråga har lyckats frigöra sig från dessa.

Stockholmsbaserade A Gilbert Play spelar instrumental musik, så kallad postrock, och låter emellanåt väldigt mycket som de band som de troligen lyssnar på. I synnerhet postrockkungarna från Chicago, Tortoise. När A Gilbert Play plockar fram vibrafonen så är likheterna oundvikliga.

Men all musik är inspirerad av tidigare. Robyns *Be Mine* hyllas överallt men har samtidigt uppenbara likheter med Cyndi Laupers *Time After Time*. Den är bara ett exempel bland hundratals. Jag föreställer mig också att svårigheterna att låta nyskapande är ännu större när man som A Gilbert Play arbetar med stämningar. Man kan inte uppfinna nya mänskliga känslor.

Slope är rakt igenom en väldigt snygg skiva, både musikaliskt och produktionsmässigt. Analog och elektroniska element vävs ihop till nyansrika kompositioner med höjdpunkter som inledande *Floorfiller*, *Leitmotiv* och den akustiskt baserade *Nästa huvud, herr Storm*.

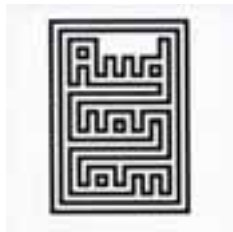
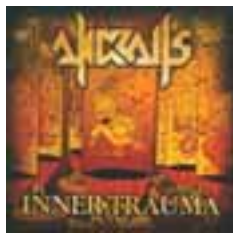
Man kan tycka vad man vill om det här men jag har i alla fall bestämt mig för att jag tycker att det är jävligt bra.

Isac Nordgren

AMERIE*Touch*

SONYBMG

Lite sexigare och lite proffsigare än på debuten *All I Have*. Dessutom innehåller *Touch* superduperhitten *1 Thing* med sina

frisläppta och jammande trummor som man kan njuta av i all oändlighet.

Utöver denna årets låt-aspirant är det dock tunt. Ameries röst håller, speciellt när den överdubbas, men många låtar är tyvärr generiska r'n'b-spår. Undantag är orientaliskdoftande Lil' Jon-proddade titellåten, *Rolling Down My Face* och blippiga *Come with Me*. Och extraspåret *Man Up* där Nas gästar kort är en snygg avslutning. Men ett klart fall framåt, kanske kan hon bli den nya Aaliyah.

Gary Andersson

TOMAS ANDERSSON WIJ

Live på Rival 2005

EBENESER RECORDINGS

Livekonserter med ensamma män eller kvinnor med gitarr kan vara helt fantastiska. De där gångerna man tas upp i musikens och sångarens innersta krets och omsluts av hans eller hennes hela intimitet. När man blir ett med både musiken och musikern. Liveplattor med ensamma män eller kvinnor kan vara helt fruktansvärda. När inget av magin kan återges, och man undrar vad sjutton det var som var så bra...

Tomas Andersson Wij fixar dock att smyga med lite av intimiteten och lite av den generella magi en livespelning kan, bör och ska ha, till skivformatet. Även om det är musiken som står i fokus och inget av den atmosfärskapande publikkontakten, finns lite av närhetens charm. Låturvalet är främst personliga favoriter av Andersson Wij, men oavsett vad man tycker saknas, kompenseras det av det som faktiskt finns här. Kanske egentligen mest för den som redan upptäckt honom, men det känns ändå rätt skönt att höra det här avskalade och enkla emellanåt. Att rummet fortfarande kan fyllas av enkel bräcklighet av styrka. Skivan säljs via Tomas Andersson Wijs hemsida och utvalda skivbutiker

Magnus Sjöberg

ANDRALLS

Inner Trauma

MAUSOLEUM/BORDER

Andralls är brasilianska män som lilar "fast-thrash" och har gjort så sedan 1998. Detta är deras tredje platta och jag måste erkänna att det låter skitbra – i två låtar! Sen tröttnar jag betänkligt. Sångaren sjunger samma ton hela skivan igenom och oftast går musiken i ett rasande tempo som i princip låter likadant i 45 minuter. Att jag sedan i tacklistan ser ett riktigt dumskallectat lydande: "Fear leads the world, marijuana leads the people" får ju knappast mitt hjärta att pumpa livigare för Andralls skull.

Roger Bengtsson

ART BRUT

Bang Bang Rock and Roll

PINNACLE/BORDER

De tog sitt namn efter franske konstnären Jean Debuffets definition av konst gjord av människor utanför samhällets ram och Art Brut har redan hamnat i samma fack som Franz Ferdinand. Men på londonbornas debutskiva *Bang Bang Rock and Roll* handlar det mer om en galen, okontrollerad poppunk som tränger sig direkt in i hjärtat. Det känns improviserat på ett underbart sätt där lättexterna om vardagens problem ger ett skönt naivt intryck även om de smyger in politiska budskap som i *Formed a Band* med raderna "We're gonna be the band that writes the song that makes Israel and Palestine get along". Det är precis så här som popmusik ska vara, utan för mycket hjärna, men med världens största hjärta.

Andreas Eriksson

AUDIONOM

Retrospektiv

IDEAL/DOTSHOP:SE

Jag känner mig så tråkig just nu, men att inte jämföra Audionom med landsmännen Silverbullit är en omöjlighet. Dock är Audionom en på alla sätt hårdare, punkigare och mindre slipad version av sina kollegor. Därmed inte sagt att de är bättre, men de har tillräckligt mycket egen karaktär för att vara sina egna.

Debutplattan *Retrospektiv* är ett ljudexperiment. Det nio man starka musikkollektivet från Stockholm leker med monoton och elektrifierade instrument likt en blodsockerstinn lägstadieklax i ett bollhav på McDonalds. *Retrospektiv* är till största delen instrumental. Och mental. Låt oss kalla den instru-mental. Det sköna med verket är att det låter så spontant. Det låter ärligt och oredigerat, improviserat och inspirerat. Ängest, vainsinne, ilska och uppgivenhet närvarar.

And You Said I Was the Only One och *Krystaller* går i spetsen för de lättillgängliga spåren och skulle lika gärna kunna vara komponerade av just Silverbullit. Finfint blir det även i *Kein Bock* framförd på det ack så underskattade språket tyska.

I övrigt skiter Audionom i vad du tycker. De kör över dig med malande gitarmattor, slamrande trummor och svävande syntar. Bitvis är det fantastiskt skönt, men efter en ordentlig genomlysning känner jag mig helt utmattad och kräver total tystnad.

Det är också då jag börjar fundera över hur människorna bakom musiken egentligen mår. Av låtitlarna *Det var på den tiden vi bodde i skogen och hade svans*, *Boogie Rock*, *Raka katt* och *Hangar och fiskar* att döma sitter nog inte alla skruvar där de ska.

Christian Thunar

ROY AYERS

Virgin Ubiquity II – Unreleased Recordings

1976 – 1981

BBE/PLAYGROUND

Rotandet och återutgivandet av gamla disco- och funkster är inte lika frekvent som för ett par år sedan. I alla fall inte i ropet på samma sätt – men fortfarande kommer det titt som tätt godbitar. London-labeln BBE har med *Virgin Ubiquity II* sammanställt ett riktigt kap. Det lilla jag hört med Ayers tidigare har lovat gott, och dessa utgivna godingar är rakt igenom högklassiga. Från nedsoftad soul till Blaxploitation-sväng, det senare sturskt exemplifierat i *Tarzan*. En god bredd, som behålls riktigt bra.

Ytterligare ett bevis på att sjuttioalet är ända årtiondet värt att retro-influeras av...

Niklas Simonsson

THE BLACK EYED PEAS

Monkey Business

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Om man förut var osäker på om The Black Eyed Peas var seriefigurer eller mänskliga innebär *Monkey Business* att alla tivel som bortblåsta. Producenten will.i.am & co snyltar så frenetiskt på populärkulturella fenomen utan fingertoppskänsla att man blir riktigt irriterad. Plattan inleds taffligt med Dick Dale-riffet som Quentin Tarantino snodde till *Pulp Fiction* redan för hundra år sedan, sedan följer hitsingeln *Don't Phunk with My Heart* med sin stappliga rap/sång och en Timbalandproddad utgången produkt kallad *My Style*. Det är så ocharmigt och ytligt att man blir rejält irriterad. Det är så endimensionellt och billigt. Så lattjo och kitschigt. Dessutom har de lurat in Talib Kweli, Cee-Lo, John Legend och Q-Tip i sörjan på cocktailspåret *Like That!* Det är så att man blir kraftigt

irriterad. Man sitter bara och väntar på att någon ska sjunga "The roof is on fire"! Att Neptunes-plagiatet *They Don't Want Music* med James Brown är riktigt inspirerat bryr jag mig inte om – nej, när de samarbetar med Sting och slaktar hans gamla Police-dänga *Englishman in New York* på *Union* blir jag jävligt irriterad!

Gary Andersson

BLANC

Le Long Des Lignes

EXERGY

THE BENEVENTO RUSSO

Last Reason to Lay in the Sun

RYKO/SHOWTIME

Singer/songwritern Stephan Crestani har samlat ihop lite folk och bildat bandet Blanc, där de enligt egen utsago vill göra unik och egen musik. Men tyvärr måste man nog konstatera att det inte precis är vad de gör. Det låter som traditionellt skramlig indiepop. Det mest ovanliga är väl att Crestani sjunger på franska, men så originellt är det ju inte heller. Inget att ha om man inte älskar indie med andra ord.

Vad duon The Benevento Russo Duo vill åstadkomma har jag ingen aning om. Skramlande gitarrer över programmerade beats. Det låter som något som Pop Will Eat Itself kunde ha kasserat för femton år sedan. Obegripligt tråkigt.

Mats Almegård

BODYROCKERS

BodyRockers

MERCURY/UNIVERSAL

Bodyrockers lägger hårdrockiga gitarrer på mediokra danslåtar, vilket är alldeles tillräckligt för att lura stenade engelsmän på Ibiza-semester. Förstasingeln *I Like the Way* var en monsterhit där under hösten.

Günther-mustaschen tillhörandes ena halvan antyder visserligen att det är ett ironsikt album, men deras uppenbara tillgivenhet för åttioalshårdrockens mest permanentade ögonblick kan inte vara annat än äkta. Antagligen lever de i villfarelsen att de i sina bästa stunder låter som Chemical Brothers eller Daft Punks *Aerodynamic*, men under ytan ekar deras musik väldigt, väldigt tomt.

Thomas Nilson

BRAINPOOL

WE AIMED TO PLEASE

PLAYGROUND

Med oklanderlig modkänsla i klädseln (undantaget basisten Christoffer Lundquist som gick från nörd till grunge) och akut popådra i låtarna attackerade dessa lundabor oss musikfrälsta i mitten på nittioalet (förra året kom de tillbaka med en rockopera-dubbel-CD!). David Birde, Janne Kask, Christoffer och Jens Janssons frenesi och gladlynta utstrålning fick det att spritta i benen varje sommar och när man lyssnar på dessa glimrande popparlor inser man varför Per Gessle blev charmad – numera ligger ju Christoffer Lundquist bakom Gessle-soundet.

Ätta videor och ett gäng demopår finns på den medföljande DVD:n och CD:n innehåller 22 låtar, en del utgivna givetvis. Och slutsatsen är: många av låtarna från *Soda*, *Painkiller* och *Stay Free* är tidlösa.

Gary Andersson

ALAN BRAXE & FRIENDS

The Uppercuts

PIAS/PLAYGROUND

När Alan Braxe samlar sina bästa stunder sedan 1997 kan det inte gå fel. Högelektronisk filterhouse från Frankrike som i sina bästa stunder lyfter tak och som i sina mindre bra stunder drar upp på försäljningslistorna som en raket. I det sistnämnda fallet tänker jag givetvis på Stardusts *Music Sounds Better With You*. Och jo, den var nog lite bra en gång i tiden, men har

spelats till småslamsor sedan den släpptes. I stället ska man fokusera på *Rubicon*, *Most Wanted* och arenahousen i *Palladium*. Elektronisk disco i rakt nedstigande led från Giorgio Moroder. Verkligen uppercutter på hakspeisen som boxning är när den kan kallas det ädla sättet att fajtas. Långt ifrån överviktiga sluggerboxare.

Mats Almegård

THE BRIGHT AND SHINY*I've Got Love*

ELEKTROFUZZ

The Bright and Shiny spelar ordinär gitarrpop förklädd till suicidal syntpop och resultatet låter väldigt mycket nittital. Lite som Yvonne minus deras snygga melodier. Jag tycker om delar av albumet men helheten känns ospännande och krystad. Texterna är ett misslyckat försök till allvar som troligtvis enbart kan uppskattas av översminkade pandaflickor. Men jag gillar ändå *Carnivores* och *City Streets* som med sina blinkningar åt Morrissey är svåra att dissa. Sistnämnda låt tillhör de lugnare spårerna fylld med behagliga pianotoner. Ett tips till alla syntpopband är att skippa gitarrerna. De förstör faktiskt bara.

Moa Eriksson

MARC CARROLL*World on a Wire*

EVANGELINE/BORDER

Det är något med Marc Carroll. Han har i varje ögonblick förmågan att framstå som någon som med alla medel vill vara Bob Dylan, men som aldrig riktigt når fram. Men emellanåt gör han det också med sån frenesi och med sådana i sammanhanget ovanliga medel att det inte gör något. Hans röst vill ibland så mycket att han inte ens lyckas låta som Mike Scott, en annan av de ofta rätt häftigt Dylan-inspirerade artisterna. Men med ibland lite pretentiösa och smöriga inslag blir det ändå, trots allt, något rätt okej av det hela. Inte så att det skapas några underverk, men ändå så att man finner viss acceptans och sympati för Marc Carroll.

Magnus Sjöberg

CENTINEX*World Declension*

COLD/BORDER

Med inledande mästerverket *Victorious Dawn Rising* smäller Centinex ner blyfoten med en bang. Resten av materialet på *World Declension* är inte lika klockrent vid en första lyssning. Centinex nionde album är ett album som kräver tid från lyssnaren. Den som har råd med det kommer inte att bli missnöjd.

Dödsmetallarna Centinex firar i år femton år. Det startades av Martin Schulman, vars favvoband bland andra är Scorpions och Running Wild. Det kanske lämnar avtryck på spelskickligheten, men inte på atmosfären. Det här är aggressivare än Mike Tyson, vassare än kanyler och snabbare än döden.

Förutom *Victorious Dawn Rising* är *Purgatorial Overdrive* och *As Legions Come* två låtar att lägga ett extra öra emot.

Torbjörn Hallgren

CLOGS*Stick Music*

TALITRES/DOTSHOPE

Med undantag för lite sparsam percussion och röster är det här en skiva där strängarna står i centrum. Såna man finner på gitarr, cello och violin. Och Clogs vet att traktera sina strängar på det allra bästa sätt. Deras postklassiska musik med en stor portion folkvisor är vackert glidande och skimrar som en porlande bäck i någon mörk sagoskog. Det sägs att David Lynch är på gång att göra en ny film. Han borde slänga sig på telefonen och ringa Clogs omgående. Säg vad man vill om Angelo Ba-

damenti, men inte kan han skapa kalla kärar av skönhet och skräck på samma gång – i alla fall inte på det sätt som Clogs kan. Men Lynchs bilder behövs egentligen inte. Det är bara att sluta ögonen och lyssna. Nya världar öppnar sig.

Mats Almegård

KEYSHIA COLE*The Way it is*

AGM/UNIVERSAL

Det manliga släktet är lika lögnaktigt och svekfullt i Keyshia Coles liv som hos hennes uppenbara förebild Mary J Blige. Och ljugande och otrogna män brukar ju vara en pålitlig inspirationskälla till bra kvinnlig soul.

Keyshia upptäcktes som tolvåring av MC Hammer. Sedan dess har hon skaffat sig bättre omdöme ifråga om vilka rappare man bör hänga med – hon har medverkat på låtar med Jadakiss och Snoop Dogg, och jobbat med Kanye West på sitt debutalbum. Men framför allt har den nu 21-åriga sångerskan en kraftfull och klassisk soulröst som övertygande förmedlar hur mycket kärleken kan smärta.

Thomas Nilson

ALICE COOPER*Dirty Diamonds*

SPITFIRE/PLAYGROUND

Med 36 år sedan albumdebuten med *Pretties for You* och snart 30 album utgivna behöver den obestriddliga konungen av skräckrock inte någon närmre presentation.

Tänk bort den senaste tidens, med Alice-mått, ovanligt hårda alster. Glöm de tillrättalagda plattorna från slutet av åttio-talet och framåt. Förträng sunkskivorna från början av samma årtionde. Börja minnas när det var som bäst. *Dirty Diamonds* är en tydlig återkoppling till de klassiska sjuttio-talsplattorna – och en förvånansvärt bra sådan dessutom. Raka rocklåtar, lugnare flirtar med bland annat country samt en märklig bonuslåt med hiphop-inslag ger möjligen inte en ny *Schools Out* eller *Killers* men likafullt har åldermannen spelat in sin bästa skiva på många år.

Roger Bengtsson

THE CRIBS*The New Fellas*

WICHITA/BONNIERAMIGO

Det är förstås öppet mål för alla som vill skjuta in sarkastiska kommentarer. "Jaha, det här var ju nytt och spännande". Eller: "Jaha, ännu en innehållslös hype". Är man, som The Crips, tre engelska brorsor i ovärdade frisyrer och tajta skinnjackor som låter "lite Strokes", "lite Franz Ferdinand" och "lite sextital", får man väl skylla sig själv antart jag. Spår NME dessutom att man ska bli rockens nya superstjärnor samt bjuds in till att turnera med Bloc Party blir man så klart en självklar måltavla för spydigheter. Det vore alltså väldigt lätt att klämma ur sig en suck och ett: "Någon gång måste det väl ändå ta slut?!".

Men, så enkelt ska vi förstås inte göra det för oss. Ingen ska dömas ohörd. Och på slyngelbrödernas album *The New Fellas* finns faktiskt en hel del charmant och självklara popmelodier. Huliganpopen i allsångsuppvigande *Martell* och *The Wrong Way to Be* har något slarvigt och storögt över sig, och jag tar till mig dem omedelbarts. Kinks-doftande *It Was Only Love* och *Hello?...Oh* är i och för sig ganska bagatellartade, men blir ändå lite så där gulliga i all sin naivitet.

Och hur är det egentligen? Kan The Crips bli rockens nya superstjärnor? Förmodligen inte. Men vem tänker egentligen på sådant när man istället kan sjunga ett slirigt "whoa-oh-whoa"?

Daniel Axelsson

DAD*Scare Yourself*

CAPITOL

Ärligt talat så trodde jag att DAD kastat in handduken för gott. De hade sina 15 minuter i mitten av nittio-talet, och sedan försvann de in i dimman. Av bilderna i konvolutet att döma ligger de någonstans kring 40-strecket, och då börjar det bli riktigt farligt att försöka låta som om man är hälften så gammal. Jesper Binzer sjunger fortfarande från halsen, vilket får honom att låta som om hans kropp försöker göra sig av med något som inte alls har funkar bra i magen.

När de inte tar sig själva på för stort allvar, utan leker lite, så låter det fortfarande som om de kan. Ett bra exempel är versen i titelspåret som drivs fram av en snygg shuffletakt.

Mikael Barani

GUNNAR DANIELSSON*På toppen av alltihop*

ELOVISA/BORDER

Nikke Ström är med. Totta är med på ett litet hörn. Ronander är också med på ett ännu mindre hörn. Diskbänksrealism. Fast allvarligt talat, vad det känns manierat. Gunnar Danielsson är en gammal räv i hönsgården.

Ena halvan i Risken Finns, Ensamma Hjärtan och kanske det jag minns allra mest: Danielsson & Pekkanini. *På toppen av allt* är en mans klagan över att tiden sprungit ifrån utan att ens vänta. Stelt när det ska svänga. Tunnt när det ska vara fyltigt. Nej, inte min bluesrock direkt. Hoppas att det kanske finns några i Linnéområdet i Göteborg som bryr sig.

Per Lundberg GB

DARE*The Power of Nature*

MTM/SHOWCASE

Vuxenrockarna DARE:s scenkläder består av fina jeans, armbandsklockor, t-shirtvästar och en svart, mjuk skjorta på sångaren. Bandet gör medelålders kvinnor och äldre damer våta i tussen med sina finstämda, irländska rockballader. Resten av mänskligheten beställer snabbt gravöl när de dyker upp på scenen.

Nu släpper DARE en liveskiva.

Typiskt när ett ointressant gubbröckband spelar in en spelning så är det från en scen i Tyskland. Tysktalande central-européer har ofta haft svårt att förstå vad som är bra kultur. Många klär sig fortfarande i lederhosen och köper skivor med män som joddlar i Alperna. Tror sjutton att ett band helt utan stil och image går hem.

På *The Power of Nature* finns inte en enda låt väl värd att lyssna på. Om USA hade spelat DARE för sina Kuba-fångar, istället för Metallica, skulle tortyren vara total.

Torbjörn Hallgren

DARKEST HOUR*Undoing Ruin*

VICTORY/BORDER

Ur miljösynpunkt ska Darkest Hour inte få göra en skiva. Tänk om skivan skulle uppskattas här i Europa och Skandinavien? Då måste Darkest Hour transporteras över stora havet i väster med ett miljöfarligt flygplan. Väl i Europa måste de köras runt i minibusar som spry ut avgaser. Darkest Hour skulle inte ens gynna den lokala handeln genom att äta lokalt. Darkest Hour skulle inte bidra med något alls. De äter nämligen amerikanskt. KFC, McD och Wendys. I Europa finns redan en uppsjö av liknande band rent musikaliskt.

Hardcore i botten. Lagg metal och progressivt gitarrspel ovanpå plus en hyfsat narcissistisk sångare och vips så har du ett band som låter som om System Of A Down

börjat spela pubrock. Darkest Hour är ett mycket tråkigt band och *Undoing Ruin* en mycket tråkig skiva. Fattar inte att de fått göra fyra plattor.

Per Lundberg GB

DASH RIP ROCK

Recyclone

ALTERNATIVE TENTACLES/SOUND POLLUTION

Skojsig hästjazz med avlägsna punkekon är precis så lamt som det låter. Dash Dip Rock känns faktiskt bara fåniga.

Gary Andersson

DEADMAN

Our Eternal Ghosts

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Det hörs att producenten Mark Howard arbetat med artister som U2, Peter Gabriel och Emmylou Harris. Ljudbilden är nämligen stor och dynamisk, ibland något pompös och lite för välputsad. Nästan tråkig. Allra bäst fungerar musiken när den håller sig i traditionellt americanalandskap, som *Brother John* och *The Monsters of Goya*, där uttrycket förenklas och Steven och Sherilyn Collins stämmer naglar fast tonerna. Gör musiken mer jordnära. Deadman har en hel del att ge, riktigt stor är den innerliga *Slow Dance*, men bandet skulle kunnat nå längre med en mer passande produktion.

Robert Lagerström

DEATH BY STEREO

Death for Life

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Tittar man i en ordbok efter uttrycket "fulsång/finsång" hittar man tyvärr inte ett skvatt. Om ordboksmakarna hade varit något mer insnöade på modern hårdrock hade begreppet kunnat förklaras ungefär så här: Fulsång/finsång är när en musikorkester, gärna i en och samma låt, blandar brutal, skrikig sång (fulsång) med renare och mer melodios sång (finsång). Ett exempel är när orkestrern använder fulsång i verserna för att i refrängerna växla över till finsång. Allt för att skapa kontrast och dynamik.

För de hårda jänkarna i Death By Stereo är växlandet mellan fulsång/finsång centralt. Det blir nästan ett växlande mellan två musikstilar. I fulsång-partierna blir det hardcoredoftande metal och när det är finsång blir det emorock. Lägg till lite tyska power metal-körer och lugnt gitarrplockande och ni har en ganska varierad skiva. Men. Blandningen ger också ett blandat resultat. Många av metalpartierna funkalar fint, medan emo-partierna känns lite gnälliga och präktiga.

Till de mer intressanta låtarna hör *Forever* och *A Day* som börjar som en sämre variant av en Metallica-ballad. Sedan kommer en rockig Iron Maiden-passage i mitten, som följs av en rätt medryckande och atmosfärisk avslutning. Intressant, om inte annat. Ironiskt nog är bästa stunden på skivan låten *Middle Fingers*, där Death By Stereo är som mest konsekventa och kör hardcoremetal rakt igenom. En riktigt elak historia. För nog är det så att fulsång/finsång är betydligt roligare i teorin än i praktiken.

Daniel Axelsson

DEXTER'S MOON

Come Rain

HANDSHAKE/COMBATDISC

Svensk lågmäldhet i skaplig skepnad. För även om det inte håller ett helt album är bandets lågmäلت filmiska countrypop klart bra. Lika mycket Damien Jurado som Rosie Thomas. Inpackat i mjuka toner och ibland även nära svenska Club 8:s tongångar.

Men som sagt inte starkt nog att hålla hela albumet. Trots att det bara är en åttaspårsplatta. *In the End* och *Come Rain* utgör en bra inledning, men soundet och låtmaterialet är inte varierat nog. Dexter's

Moon är ett band man ser några låtar med på festival, nickar gillande till en stund för att därefter traska vidare.

Onödigt kuriosa: sångerskan Jenny Kellerman är storasyster till Rasmus Kellerman som kallar sig för Tiger Lou när han spelar.

Niklas Simonsson

AMY DIAMOND

This is Me Now

BONNIERAMIGO

Man kan naturligtvis ironisera över vilka trovärdighetsproblem som uppstår när en tolvåring framför texter som "I refuse to be your mother" och (i Alicia Keys-covern *If I Ain't Got You*) "Some people think that the physical things define what's within/And I've been there before/But that life's a bore". Men som popkonsument i mellanstadieåldern är man ändå van vid att relatera till vuxna artisters texter – så varför skulle det kännas mer naturligt för Amy Diamond att sjunga om, säg, jobbiga småsyskon?

Problemet med Amys skiva är snarare att hon varit utlämnad till det extremt mediokra material hennes låtskrivare försett henne med. Hon borde ha vägrat att ta sig an åtminstone hälften av låtarna. Men det är väl som man alltid har miss-tänt. Barn har ingen känsla för kvalitet.

Thomas Nilson

DI LEVA

Själen krigare – samlade sånger 1980-2005

WARNER

2005 är minsann annorlunda än 1980, på många sätt. Dels för Di Leva själv – i dagsläget folkkär till skillnad från karriärens första år. Har hört berättelser av folk från småstäder där publiken i princip jagade av honom från scenen under 1980-talet. En kuf med underligt utseende, snacka om tacksamt offer. Men i dagsläget är han storindustri, en kugge i maskineriet, så pass att det i hans nya samlingsplatta medföljer en lapp med ett gytter nedladdningsbara ringsignaler och liknande. Den som känner åtrån för det kan till och med få Di Leva själv i telefonen, yttrandes visdomsord som "Själen kan alla språk". Utveckling, sa Bull...

Lätmässigt bjussar samlingen på en rejäl resa – betydligt med gedigen än den några år gamla *För Sverige i rymden*. En 32 låtar tjock dubbel spänner ganska bra över hela karriären, särskilt när låtarna verkar plockade ur en bingotombola när ordningen bestämdes. Vilket gjort att bred-den i karriären märks mer, olikheterna i albumet lyfts fram och man märker hur mycket som ändå utvecklats genom åren. Det är ju inte en nödvändighet bland alla musiker med ett kvarts sekel i backspegeln. *Dansa din djävul* mot *Miraklet*, *Naked Number One* mot *Vad är frihet?* – hade man inte vetat kunde det nästan ha varit två helt olika artisters låtbidrag. Från olika liv, olika generationer.

Saknar du många av låtarna bör *Själen krigare* inhandlas. Om inte för låtarnas skull så åtminstone för att dokumentera ett stort stycke modern svensk musikhistoria. En anledning så god som någon.

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER

A Tribute to Billy Joe Shaver: Live

COMPADRE/ROOTS

Jag tycker det är riktigt patetiskt att höra en hyllningsskiva till en levande person, måhända levande legend, som dessutom är med på scen. SnYftiga intron där Billys polare berättar historier om hur det var första gången de träffade Billy och vad de hade på sig då eller hur packade de var, typ. 30% av skivan består av känslomässigt dravel som inte ens Lennart Persson

tycker är intressant. Låtarna däremot är oklanderligt framförda. Billy Joe Shaver är en fantastisk låtskrivare. Gästerna sköter sig fint. Joe Ely, Guy Clark och Todd Snider med flera.

Vet dock inte om det är en befogad skiva. Bara att låtarna är starka och vackra. Ibland är country av försupna gubbar med gitarr helt enkelt bäst.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER

Elektronische Musik – Interkontinental 4 Flashback

TRAUMSCHALLPLATTEN/KOMPAK/IMPORT

Med undantag för Jesse Somfay från Kanada och Nathan Fake från England samlar *Elektronische Musik – Interkontinental 4* minimal technoelectonica från den europeiska kontinenten. Inte så värst interkontinentalt alltså. Men det spelar faktiskt ingen som helst roll i sammanhanget. För den här skivan är så bra att det kunde handlat om elva spår från Enköping som fick heta interkontinental. Jag hade inte brytt mig i alla fall. Det handlar till största delen alltså om minimal varm techno med tydliga dubinslag. Det är en relativt homogen samling men det finns saker som sticker ut. Steve Barnes & Riley Reinholds *Murder in the Clouds* är den definitiva höjdpunkten. Polska Off Pop och italienska Terrae skiljer sig nog mest genom att blanda in lite folkvisetoner.

Samma bolag passar också på att ge ut en mix-CD i dagarna. *Flashback* är helt klart bra, men jämför man med *Elektronische Musik* får den verkligen stryka på foten. Break 3000 und Adam Krolls *Discotronic*, Toro Phantoms *Drive* och några spår till är lysande, men det blir lite segt och händelselöst på mitten av mixen, vilket drar ner betyget något.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Nobody Beats The Beats: Drops from Above

SONNY B RECORDINGS/UNIVERSAL

Dansk hiphop? Jajemen, säger jag. Men så är det här också så långt från Østkyst Hustlers man kan komma. DJ-kollektivet Nobody Beats The Beats under ledning av Sonny B, även känd som DJ Typhoon, har lyckats locka en imponerande räckvidd internationella rappare till den här produktionen. Guru, Erick Sermon, hela Brand Nubian och franske Disiz La Peste är inga lingon direkt och bidrar givetvis starkt till det genomproffsiga intrycket.

Det här är den tredje utgåvan i serien från Typhoons eget bolag och stilen är genomgående jazzig och avspänd på gränsen till loj. Mästern DJ Noize både producerar och scratchar på plattan och Sverige är också med på ett hörn genom rapparen ADL och sångerskan Linn, som sjunger fantastiskt bra på *Cloud 9*.

Producenten Nick Nack bjuder på flera av skivans bästa låtar, som *Triumph*, *Get it Poppin* och *My Life* med Nate Dogg-refräng av Supernatural. En annan höjdpunkt är den tunga *You Know What We About* med "The Drunken Dragon" Louis Logic på rap.

Det är tydligen dags att bli ännu mer avundsjuk på Köpenhamn nu.

Isac Nordgren

DIVERSE ARTISTER

Ricanstruction Label Real Series: Volume One Mixed by Frankie Feliciano

BBE/PLAYGROUND

Frankie Feliciano lär ha hört housemusik för första gången på en New York-klubb där Louie Vega DJ-ade. Mycket möjligt att det är sant, för visst känner man av Masters At Work-vibbarna på den här samlings-skivan. Inte för att de själva medverkar, men precis som titeln antyder handlar det här om latin house som MAW inte skulle

behövt skämmas för. Feliciano gör inga missar vid sina skivspelare, upplägget är oklanderligt och vi bjuds på en härlig mix där bland andra svenskarna i Laid och Markus Enochson finns med i spellistan. Denna djupa house passar utmärkt som förfestsoundtrack en varm sommarkväll.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Riddim Driven: Sleepy Dog
Riddim Driven: Bingie Trod

VP/PLAYGROUND

Nästan alla skivor på Jamaica börjar med att en producent gör en instrumental rytm (riddim). Sedan gör en rad artister sin egen version av rytmen och dessa släpps på singlar. När ett skivbolag samlar ett gäng singlar på samma rytm till ett album kallas det för ett one riddim album.

Skivbolaget VP kallar sin serie med one riddim albums för *Riddim Driven*. Legendarerna Steely & Cleve ligger bakom rytmen *Sleepy Dog*. Det är dancehall med lite old school-känsla och plattan innehåller flera bra versioner.

Assassin är hård och humoristisk som vanligt i inledande *As a Man*. Han följs av en befriande tung Buju Banton. Det är inte lika ofta som Buju släpper bra grejer ifrån sig längre men desto trevligare när det händer.

Lyssnar man genom ett helt album på samma rytm så blir det naturligtvis ganska tjätigt i längden, det krävs att rytmen verkligen håller. *Sleepy Dog* är ingenting exceptionellt men bra mycket bättre än mycket dancehall som släppts nuförtiden. Ingen version når upp till de inledande två men Famous Face är en trevlig ny bekant-skap.

Rytmen *Bingie Trod* är som namnet antyder en rootsig reggaerytm med karaktäristiska bingitrummor i kompet. Albumet inleds med Jah Cures nya singel *Hi Hi*. Ingen av hans bättre grejer.

Praktiskt taget alla av Jamaicas främsta sångare är med. Jah Mason, Richie Spice, Luciano, Sizzla, Bushman, Norris Man och många fler. Det är väl egentligen bara Capleton som fattas. Tyvärr är rytmen alltför anonym för att någon version ska kännas som en riktig hit.

Isac Nordgren

DIVERSE ARTISTER

Trojan Eighties Box Set
TROJAN/BORDER

Låt verkligen åttiotalsreggaea så här syntetisk? Inte den jag lyssnade på för 20 år sedan i alla fall. Nackdelen med den här boken är nämligen att tre skivor med kliniskt sound blir på tok för jobbigt att lyssna på. Ljudbilden känns minst sagt daterad även om det bland de 50 låtarna också finns guldkorn av bland andra Brigadier Jerry, Gregory Isaacs och Johnny Osbourne. Och inte minst Barry Browns strålände *Rain from the Sky*. Men av Trojans över 50 pappaskar med reggae är det endast den här och några få till som inte känns viktiga att äga. Bara draget att inleda utgåvan med The Heptones version av slagdängan *Do You Really Want to Hurt Me* känns som en rejäl publikfriare.

Robert Lagerström

DREAMTALE

Difference

UNIVERSAL

Texter om en riddare som gillar analsex brukar inte vara power metals signum. Snarare att riddaren dräper drakar. Finska Dreamtale är inte rädda att bryta ny mark på sin tredje platta *Difference*.

Dreamtales power metal är uppblött i progressiv metal. Det finns en möjlighet att Abba-Benny skulle välja den här sortens rock om han var headbangare, för

många av klaviaturljuden påminner om Abba.

Difference är en smörig platta. Men bandet kompenserar det med bra melodier och fucking anamma. Dreamtale duger gott. Okej, alla låtar kanske inte håller, men ovan omtalade *Secret Door* och *New Life* är fantastiska, och *Mirror* är svår att inte vagga med i. En av anledningarna till framgången är Jarkko Aholas karismatiska röst. Han bidrar stort till att Dreamtale får tummen upp och inte ner. Tyvärr finns det en hake här. För dryga en månad sedan sa han upp sig. Ett halvår innan det bytte Dreamtale gitarrist. Det är med andra ord ett band som har svårt att hålla ihop.

Torbjörn Hallgren

DROPKICK MURPHYS

The Warrior's Code

HELLCAT/BONNIERAMIGO

Vår tids kanske mest överskattade punkband är tillbaka med en ny platta. Tjo å tjim å klackarna i taket. Fast jag kan mycket väl förstå att folk gillar dem. Jag menar, Boston-gängets säckpipepunk är ju nästan oförskämt klämkäckt och sjunga-med-vänlig. Och det är nog just därför jag tycker att det allt som oftast låter, ja, fäntigt. Nästan lite komiskt. Jag har svårt för deirländska tongångarna. För det grabbiga skrälandet. Och jag har definitivt svårt för sångaren Al Barrs bajsnödiga sjöörvarstämman.

Sedan finns det i ärlighetens namn stunder på *The Warrior's Code* där till och med en Dropkick Murphys-skeptiker tvingas kapitulera. *Sunshine Highway* och *Take it and Run* är helt enkelt för catchy för att ovan nämnda störningsmoment ska ta överhanden. Men, så länge gruppen inte gör fler låtar av den kalibern kommer jag inte att ge mig in i den pogodansande klungan, utan väljer att betrakta Dropkick Murphys på avstånd. Med ett litet, litet hänflin på läpparna.

Daniel Axelsson

DUOJ

Betraktelser

GASON JAZZ/CDA

Det är kul med artister som överraskar. Som inte vill att saker ska vara och låta som man tror. Som vill luras utan onda avsikter. DUOJ är kul på det sättet. På ytan känns det som att man lyssnar till en jazzplatta, men efter ett tag känner man att det inte stämmer helt och hållet. Det finns så många andra ingredienser också.

Det som framför allt håller samman hela skivan är Lers Jonshults bas och Cecilia Jonshults sång, även om Krister Anderssons blås ständigt berikar, ständigt fyller på med attribut, prepositioner, bisatser och förklaringar. Som på samma gång en mörk, rökig källare och en daggtät skogsglänta. Lika delar soft klubbstämning som mytisk huldra. Och vistradition. Och all annan tradition. DUOJ kommunicerar på samma gång ett minne av det som en gång varit och det som kommer att bli, som en nostalgisk sierska. Som en forn framtidsvision. Som en dröm.

Magnus Sjöberg

BRIAN ENO

Another Day on Earth

PHIL MANZANERA

Vozero

HANNIBAL/SHOWTIME

Två gamla Roxy Music-medlemmar släpper var sitt soloalbum i dagarna. Manzanera som var gitarrist och Eno som stod för effekter och allmän innovation på Roxy Musics tidigaste skivor. När de nu släpper solo bjuder ingen av de båda herrarna på några härresande nyheter. Manzaneras förkärlek för latinamerikansk/karibisk musik är dokumenterad sedan tidigare och på *Vozero* får den relativt fritt spelrum.

Tråkigt nog är dock skivan producerad som en sötslig sufflé. Fluffigt, sockrat och tråkigt.

Brian Enos nya album är också överproducerat och fluffigt, men i hans fall blir det inga tomma luftslott utan riktigt fina låtar. Allt är inte bra, men det finns en hel del skön ambientpop som förtjänar uppmärksamhet.

Mats Almegård

THE FEVER

Red Bedroom

KEMADO/BORDER

Trender skapar alltid svallvågor. Det är som att skivbolagen hela tiden ligger och lurar med trumfkort i skjortärmarna. De har ett dussin "fräscha" hårdrocksband på lager om det visar sig att hårdrock blir stort igen, och en handfull "fräska" syntpopband om den genren skulle råka hamna i rampljuset. Det är faktiskt så det verkar. Det är som att musikindustrin ser oss konsumenter som korkade varelser som köper allt de lägger framför näsan på oss. Som om vi inte skulle kunna upptäcka musik utan stödhyll. Musik säljs i snygga förpackningar, med hjälp av en hel del snack och myter.

Sedan finns det också band som hakar på trenderna direkt för att hinna rida på vågen, allt för att få sin del av äran och berömmelsen. Men det är ju inte något nytt fenomen direkt. Kanske kan man skylla allt på Beatlemanian.

The Fever är ett svallvågsband. De ligger för sent ute med sin stela, gitarrbase-rade modevisningsdiscopunkrock. Låtarna har namn som *Ladyfingers*, *Nite Vision* och *Cold Blooded* och sångaren gör allt för att låta så där rockstjärnigt nonchalant. *Red Bedroom* är helt enkelt tråkig. Jag kanske är elak, men jag blir bara så trött. Bristen på egentänkande känns bara mer och mer utbredd.

Christian Thunarf

FREAK KITCHEN

Organic

THUNDERSTRUCK PRODUCTIONS/BONNIERAMIGO

På scen hör Freak Kitchen till ett av de mer spännande banden Sverige har att erbjuda. IA:s lekfulla spelstil på gitarren och hans skämtlynn kommer helt till sin rätt och de konserter jag hittills bevittnat har inte inneburit många dåliga eller tråkiga stunder.

Även om skivorna varit stabila tycker jag att de ofta saknat det där lilla extra som Freak Kitchen erbjuder live. Så är även fallet med *Organic* men jag kan inte värja mig självklara höjdare som inledande *Speak When Spoken* to eller *Independant Way of Life*. Textmässigt blandas humor och allvar på ett lyckat sätt och överlag är det en stark melodisk platta. Brukar du gilla denna grupp lär du inte bli besviken.

Som kurios tipsar jag gärna om gruppen Audiovisions *The Calling* där förövrigt Mattias "IA" Eklundh gästar.

Roger Bengtsson

FROTTÉ

Bilmusik

RETURMUSIK/BORDER

Killarna i Frotté blev årets nykomlingar på Swedish Hip Hop Awards med sin platta *Daldansen* och nu har det senaste tillskottet kommit, *Bilmusik*.

Skivan har 21 spår varav många är skits, pratsekvenser. Det är enkelt, opretentiöst och ungt. Beatsen känns som de är i otakt och för långsamma för sin bounceambition. De låter som en blandning av Snook och Fattaru – med texter som är barnsliga, mycket krogn och ragga tjejer-epos. Vissa skulle kanske kalla det charmigt och stundtals är det kul men oftast riktigt pinsamt.

Som i *Kolla ringen* men Cajsa-Lisa Ejemyr: "kolla ringen på mitt finger/låt mig dricka min drink i fred/Inget mingel, inte singel" – ja men visst, berätta mer.

Självdistans och vardagstexter är alltid roligt men jag saknar lite substans i texterna, lite gnäll helt enkelt. Det blev jag lovad att jag skulle få i *Civilkurage* med Maris Törnqvist från Moder Jords Massiva. Men blev mer nöjd efter *Man 20+* söker. Tempot är också sjukt enformigt, man kan ställa klockan efter Frottés flow.

Moa Stridde

ROBBIE FULKS

Georgia Hard
YEP ROC/BORDER

Med låten *Fuck this Town* blev Robbie Fulk mer eller mindre bannlyst i pop-countrymusikens huvudstad Nashville. Sedan dess har han förvirrat sina fans genom att växla mellan traditionell country och powerpop och verkar inte riktigt veta vilket ben han ska stå på. På sitt sjätte album hyllar han genuin sjuttitalscountry och resultatet blir både kompetent och finurligt men samtidigt också en lite lättviktig övning i olika stilar. Fulk har inte heller en tillräckligt ärrad och erfaren röst för att övertygande sjunga låtar som *Coldwater*, *Tennessee*, *I Never Did Like Planes* eller *If They Could Only See Me Now*. Hans stämma är för ljus och konturlös för att ge den typen av material riktig skärpa. Men som alltid är han en skicklig ordvrängare, leker med språket och arrangerar smidigt om betydelsen av vanliga enkla fraser. Precis som att han skriver bra texter arbetar han också med riktigt högklassiga musiker, som till exempel den otrolige gitarristen Redd Volkaert. Med andra ord har Robbie Fulk ändå gjort ett skapligt album. Det är svårt att värja sig mot den smöriga balladen *Leave it to a Loser* och några andra spår.

Robert Lagerström

FUNERAL FOR A FRIEND

Hours
WARNER

Det här kommer definitivt att gå hem hos dem som tycker att Good Charlotte skriver texter som får Marianergraven att verka ytlig. Jag slår vad om att ingen i bandet tittar rakt in i kameran på pressbilderna (en snabb koll på hemsidan bekräftar min misstanke). Vad fan ska alla dessa band som sjunger om tonårsängest göra när de pushar 30?

Nåväl, det finns en del fina bitar på *Hours*, riffmässigt. Annars finner du de klassiska emocore-stämmorna och ackordföljderna som är skräddarsydda för att vara så där hjärtskärande vackra. Kanske är det dags att ni gräver ner er bredvid er polare?

Mikael Barani

THE GET UP KIDS

Live at Granada Theater
VAGRANT/BORDER

Någon på skivbolaget måste vara helt från vettet. Komplette galen. Mad as a clockwork orange. En liveplatta med ett sketet college/skate/punk-band från Kansas som ingen öster om Pecos känner till. Totalt onödigt och helt värdelöst. Blir förbannad av vetskapen att det finns massor av artister därute som aldrig får ge ut en platta.

Per Lundberg GB

GILBERTO GIL

The Definitive Gilberto Gil: Bossa, Samba & Pop
WARNER

"En unik kompositör begåvad med en enorm talang och nyfikenhet". Ja, så löd motiveringen när Gilberto Gil tog emot Polarpriset för några veckor sedan. Ingen kan väl ha missat att den brasilianske musikern och kulturministern har fått det

pris som vanligtvis delas ut till äldre herrar för lång och trogen tjänst. Inte för att han inte är värd det. Det hör man inte minst på denna samlingsskiva som spänner över åren 1976 till 2000. Hans lena röst, hans känsla för rytm och hans melodier placerar honom givetvis bland de stora. Och det är en bra samling av hans låtar som bjuds så här lägligt i Polarpriset efterdyningar. Den kanske mest berömda låten *Aquele Abraco* finns med här bredvid en rad andra sambapoplåtar.

Det enda man kan ha invändningar mot är titeln. För den definitiva Gil är det inte. För hur ska arton låtar kunna matcha ett sextiotal albumsläpp? Det går inte, men det är inte mycket att bry sig om. Låt dig istället förföras av en gammal manlig polarprisvinnare.

Mats Almegård

GOTTHARD

Lipservice
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

BEN JACKSON GROUP

All Over You
ESCAP! MUSIC/SOUND POLLUTION

Många musiksribbenter verkar nära en hemlig önskan att uppfinna nya genrebetäckningar så fort ett band vågar sig på ett nytt grepp. Marknaden svämmar över av nyfunna stilar och tiden börjar bli knapp för alla som ännu inte vaskat fram just sin ordkombination. Tack vare månadens bistra skivskörd har turen äntligen kommit till mig. Med en smula stolthet i rösten presenterar jag härmed *fulrock*.

Schweiziska Gotthard är aktuella med sin tionde platta och trots att jag aldrig hört talas om dem förut talar *Lipservice* sitt tydliga språk.

Fulrock.

Smetiga Nick Borgen-refränger varvas med svulstiga Aerosmith-ballader och fushårdrock på ett ytterst andefattigt sätt.

Kombinationen naken kvinna och ringlande jätteorm hör till klassisk Whitesnake-estetik. När BJG tar till samma grepp osar det en hel del lägbudget-skräckfilmspornografi och merparten av skivköparna lär backa redan vid åsynen.

Fulrock.

Crimson Glory-gitarristen Ben och hans sällskap får glimtvis till ganska medryckande heavy metal men en refrång som: "Mean machine – hockeykör – mean machine – hockeykör" är undantaget som bekräftar regeln.

Fulrock.

Roger Bengtsson

GRAND MAGUS

Wolf's Return
RISE ABOVE/SOUND POLLUTION

Rifftrion från huvudstaden har snickrat ihop ett riktigt kraftpaket av blytung doom och heavy metal i väl avvägda proportioner. JB Wielding, som även återfinns i Spiritual Beggars, har en så pass kraftig stämma att min gode vän Hillboms hårdrocksskrik låter som en vindpust i jämförelse med denna frontmans tordönslika urladdningar. Under förra året visade Witchcraft vart retrorockskåpet ska stå och i år aspirerar Grand Magus på samma sak. *Nine*, *Wolf's Return* och *Repay in Kind* – oj oj vilka låtar. Rise Above borgar för pålitlighet.

Roger Bengtsson

GRASS DANCER

Down by the Water
ANNA RECORDS

Tar man bort samtliga lugna låtar är *Down by the Water* i sina bästa stunder en stillsamt bubblande skiva. De tillbakadragna stunderna är lika spännande som en deg utan jäst, och tyvärr finns det gott om dessa. Det verkar som om Grass Dancer har varit så ivriga med att dokumentera hela

sitt låtmateriel på en gång att de glömt bort att en väl avvägd låtordning har stor del i en skivas helhetsintryck. Ett underligt grepp av ett band som trots allt har ett par tidigare släpp på meritlistan. Minuterna tickar på utan att det egentligen händer någonting, och då är det ingen idé att lyssna längre.

Mikael Barani

PETER GRUMMICH

Switch Off the Soap Opera
SHITKATAPULT/IMPORT

Med inledande *Incoming (There's No Way Out)* sätter Peter Grummich ribban högt för sig själv. En pistongpumpande basgång som hämtade från ett gammalt överskottslager för feta dubrytmer driver den framåt, hihatsen piskar tempot och ett sirenliknande ljud viner ödsligheten rakt i ansiktet på lyssnaren. Det påminner en hel del om landsmannen Robert Henkes minimaltechno i Monolake, men det här är mer dansant, piggare och nyfikenare. Och i skivans andra spår poppar Grummich till det på ett sätt som Henke aldrig skulle drömma om att göra. För att inte tala om humorteknon i *A Roboter* som låter kantigt elak med sin monotont malande "Just a roboter"-slinga. Och så håller det på. Upp och ner, fram och tillbaka, hit och dit. Men fokus finns där hela tiden. Det ligger på mörka dansgolv med bra ekoeffekter i ljudsystemet. En lysande skiva.

Mats Almegård

GZR

Ohmwork
MAYAN/SHOWTIME

Vem kunde tro att Black Sabbaths idag 56-åriga basist Terry "Geezer" Butler kunde låta så här fräsch? GZR är en mix av Society 1, P.O.D. och nu metal. Gitarrerna är härligt feta och sångaren Clark Brown har så mycket kraft i rösten att golvet vibrerar.

Bästa låtarna är trallvänliga *I Believe* och concordon *Aural Sects*. Till detta kommer det faktum att det bara finns en enda seg låt, *Alone*, resten får godkänt.

Det har gått snart sju år sedan förra albumet med GZR. Det vore synd om det tog lika lång tid nästa gång. Ett råd till Geezer – skipa alla Black Sabbath-reunioner (= pengar) och lägg tiden på bandet (= kreativitet) istället.

Torbjörn Hallgren

THE HERBALISER

Take London
NINJA TUNE/PLAYGROUND

Man kan förstå att Jake Wherry och Ollie Teeba i The Herbaliser känner att de behöver återerövra London. Både staden och världen har glidit ur deras grepp sedan Whiley, M.I.A., Dizzee Rascal och de andra grimeakterna kapat engelsk hiphop som en modern, högeffektiv terroristorganisation. För en duo som bildades i början av nittioalet måste det kännas som att få mattan undanryckt under fötterna. Och lyssnar man på *Take London* kan man nog konstatera att The Herbaliser inte kommer att kunna återerövra den brittiska huvudstaden. Visst finns det höjdpunkter i den jazziga *Nah' Mean Nah' m' Sayin'*, electroglidande *Gadget Funk* och Roots Manuva-samarbetet *Lord Lord*. Men inte ens det kommer att få dem att skuffa undan grimegenerationen.

Mats Almegård

CHRIS HILLMAN

The Other Side
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Gamle Byrds- och Flying Burrito Brothers-medlemmen Chris Hillman på egen hand låter ganska långtråkigt. Örhängat *Eight Miles High* i countryversion är det mest upphetsande på en helt onödigt skiva.

Per Lundberg GB

SOFIA HÄRDIG*The Demotapes Album*

FILTHY/BORDER

Sofias debut *The Storm in My Head* tillsammans med bandet The Needles kom så sent som i våras och var en riktigt fräsch och störig platta. Men redan på den kända släktskapet med PJ Harvey på gränsen. På denna akustiska platta som Sofia ensam spelat in i vintras i en stuga går hon dessvärre över gränsen, och övertrampet är kraftigt. Från den sårade bildestetiken till det kvidande sångsoundet och mässande låtstrukturen har hon rätt och slätt kopierat sin förebild. Det känns olustigt. Hoppas Sofia Härdig hittar sitt eget konstnärliga uttryck, då kan det bli intressant.

Gary Andersson

IMAGIKA*Devils On Both Sides*

MAUSOLEUM/BORDER

Sedan starten 1993 har Imagika försökt förena NWOBHM med den lite aggressivare Bay Area thrashen. Bandet har nu kommit fram till sin fjärde platta och den forne sångaren Dave Michaels har ersatts av Norman Skinner. Låttitlarna vittnar om beprövad metallyrik: *Hexed*, *Evil's Rising*, *Spellbound* och *Last Battalion* är några exempel. Skinner bjuder på ett brett vokalt register med stiftfulla drag av Blackie Lawless (Wasp) och det finns antydning till riktigt bra låtar här och var.

Problemet är nog snarare att de brittiska influenserna inte särskilt väl kombineras med Bay Area-soundet. I denna tappning blir det varken hackat eller malet och trots goda intentioner får slutomdömet stanna vid ett lite svajigt okej.

Roger Bengtsson

BILL JANOVITZ & CROWN VICTORIA*Fireworks On TV!*

DIVISION/BORDER

När nittiotalet var ungt var Bill sångare i Buffalo Tom. Då handlade det om stor gitarrbaserad rock och vackra ballader. Dagens upplaga av Bill är egentligen inte så himla långt från det. Tredje soloplattan handlar om stora gitarrer i mitten av den amerikanska vägen rock. Ganska ojämnt i mina öron. Stundtals mycket vackert. Men alldeles för långt mellan topparna. Gillade du Buffalo Tom finns det risk att du blir besviken av det här.

Per Lundberg GB

JAH CURE*Freedom Blues*

VP/PLAYGROUND

Det är väldigt svårt att bedöma den här skivan med tanke på att hela tio av skivans sjutton spår hämtats från Jah Cures debutalbum *Free Jah's Cure*, för övrigt nyligen återutgiven och etta på den jamaicanska albumlistan. Dessutom har ytterligare fyra låtar tidigare publicerats på olika samlingsplattor, däribland den otroliga *Give it to dem* från *Universal Message Chapter II*. För den som har de tidigare albumen finns det bara två nya låtar; *Good Morning Jah Jah* på den populära *I Swear*-rytmen och *Hi Hi* på nya *Bingie* Trod.

Det finns dock en naturlig förklaring till Jah Cures något fattiga produktion. Sedan tre år tillbaka sitter han fängslad, enligt många av sina kollegor oskyldigt dömd, och har därför spelat in så gott som allt sitt material under sina permissioner. Kanske är det därför han sjunger så otroligt känsligt. Jag vill inte spekulera i hans eventuella brott men om han nu tidigare varit en thug så har han bevisligen gjort en Buju Banton bakom gallret. Mer innerlig, äkta och andlig sångare går knappast att hitta. Det är som Jah Cure har en hot line upp till självaste Stor-Jah.

Om du inte redan har köpt *Free Jah's Cure* och den ännu bättre *Ghetto Life* så är den här skivan en utmärkt introduktion till Jah Cures musik med högtidsstunder som *Chant*, nämnda *Give it to dem* och Sizzladuetten *Kings in the Jungle*. Ett knippe sånger som tillhör det starkaste som någonsin kommit från the island in the sun.

Isac Nordgren

JAAQEE*Blaqalixious*

BLAO/BORDER

Jaqueline Nakiri uppmärksammade vi på Groove redan för drygt fem år sedan när hon dominerade en samlingsplatta, men först nu kommer debuten – så man kan väl snacka om en efterlängtat fullängdare. Och jag blir inte besviken, Jaqee visar sig ju ha växt in i rollen som Sveriges svar på Erykah Badu.

Vid en första genomlysning känns *Blaqalixious* inte så spännande, men plattan breder ut sig för varje dag som går. Bredden är också större än vid första anblicken; operainslag samsas med djupa soulpartier, karibiskt sväng och modern Missy Elliott-radiohiphop. Och genom allt flödar Jaqees innerliga stämma som bär hennes stolta texter med säker hand. Hon berör fortfarande. Speciellt i bräckliga men livsbejakande balladen *Who Am I, Didn't Wanna but I had to* och *High Heels*. Dessutom är bookletten supersnygg. Välkommen in i matchen, Jaqee!

Gary Andersson

THE JEFF HEALEY BAND*Live at Montreaux*

EAGLE/PLAYGROUND

Montreaux – detta helvete på jorden. Dit artisterna vallfärdar för att medverka på den årliga jazzfestivalen. I sanningens namn har jag ALDRIG hört en jazzplatta härifrån. Istället hamnar bluesgitarrister där. Montreaux är en elefantkyrkogård. Hit kommer man när karriären är stendöd för att spela in en liveplatta. Det har Jeff Healey gjort. En alldeles hemskt sådan. Med långa gitarronanisolon. Tråkigare än att se färg flagna. Folkhögskoleblues som får mig att spy.

Per Lundberg GB

KAIPA*Mindrevolutions*

INSIDE OUT/BORDER

Ellips, tre-struken oktav, synkop, kadens, septima och subdominant är några termer som kanske inte säger den gemene musikalysnaren särskilt mycket. För Kaipa är det förmodligen viktigare än själva alfabetet. Och är du en manlig musiklärare i dina bästa år som ännu inte insett att ett besök hos frisören kan vara på sin plats är Kaipa en guldgruva. För med *Mindrevolutions* snurrades i stereon – gärna med professionella hörlurar så att du inte missar några frekvenser – har du många timmar härligt musikanalyserande framför dig.

Mindrevolutions är Kaipas tredje platta sedan comebacken efter ett 20 år långt uppehåll och präglas av avsiktligt förenklade kompositionsmetoder. Aleena och Patrik Lundström delar på sångarbetet, vilket ger en behaglig variation.

Det som är bra med Kaipas nya ansträngning är just att låtarna bygger mer på melodi och struktur. Man kan känna igen sig bland verser och refränger och slipper instrumentala utsvävningar av den värre sorten. Men att svensk folkmusik ska ha inspirerat komponerandet har jag svårt att höra. I så fall är det främst sången som förvaltar den. Det är mest blues och jazz i grunden, mängder av obligatoriska skalklättringar och en hel del egensinniga melodier emellanåt.

Något jag aldrig kommer att förstå är varför så många professionella musiker envisas med att använda bandlösa elbasar, förskräckliga digitalpianon, töntiga gitarreflekter (läs: chorus och flanger) och alltid sjunga i höga register. Jag hoppas för deras skull att det är roligare att framföra musiken än vad det är för mig att lyssna på den.

Christian Thunarf

KAYSER*Kaiserhof*

SCARLET/SOUND POLLUTION

Svenska Kayser spelar speedad thrash metal som i all välmening kan jämföras med åttiotalets Slayer. Särskilt i det underbara introet till metallhamrande *Lost Cause*. Deras debutplatta lovar mycket gott. Men de måste lägga ner mer arbete i produktionen av sångspåren. Det låter ofta tunt. Albumets allra bästa låt *Good Citizen*, med en sinnrik refräng, skulle bli ännu bättre med stämmor, dubbnings och modet att slänga in en kör.

Kasierhof är en rolig smocka från den svenska metallrepertoaren. Många kommer att älska deras låtar. Kidsen lär plocka ut riffen och spela Kaysercovers i replokalen. Dessutom har de ett snyggt namn som går väl i hand med den känsla av makt och aggressivitet musiken utstrålar.

Med tanke på att Slayers debutplatta var slät, tvåan många klasser bättre och trean en milsten ska det bli kul att följa Kayser.

Torbjörn Hallgren

TOBY KEITH*Honkytonk University*

DREAMWORKS/UNIVERSAL

Härlig 2000-talshonkytonk råder det inget överskott på, i alla fall letar den sig sällan till oss i Sverige. Skönt gråtmild med steel guitar och boogiegång som ackompanjering kan dock vara välbehövligt i vårt stirriga cybersamhälle. Och helyllekillen Toby Keith har definitivt tagit studenten från en solid honkytonkskola – denna platta är nämligen en riktig fullträff! Kärlek är ämnet för alla låtar, men ändå blir resultatet charmigt. Ljudbilden är varm och inbjudande medan de välkända historierna Toby besvärjar med sin pölerade röst är smäsöta och barn tillättna. Vuxenfaktorn är skyhögt, men det är inget som oroar – *Honkytonk University* vänder mina mungipor uppåt!

Gary Andersson

KRAFTWERK*Minimum-Maximum*

KLING KLING/CAPITOL

När Kraftwerk uppträdde i Stockholm under den turné som dokumenteras på denna dubbel-CD blev det rundgång i Ralf Hütters headset när han började sjunga. Knappast något anmärkningsvärt på de allra flesta konserter, vad vore exempelvis rocken utan rundgång? Men för Kraftwerks svala robotimage är såna tekniska missöden givetvis viktiga på liv och död. Han såg minst sagt sur ut. För som chefsideolog vet han väl att bevara sin maskinstatus i intervjuer och på scener. Och så krånglar tekniken. Maskinell ironi eller något. På detta dubbelalbum finns givetvis inte såna missöden med. Skivan samlar ihop till en standardkonsert genom att välja låtar från elva olika konserter. Sverige är inte representerat.

För de som var på någon av turnéns konserter är detta givetvis ett fint konsertminne i CD-format, för de som inte var det är det en bild av hur Kraftwerk låter live. Inte för att det skiljer så vansinnigt mycket mot hur de låter på skiva, men en del små skillnader finns. Framförallt är det lite svängigare i någon konstig technobaktaktstil, vilket främst gäller spåren från *Tour de*

France Soundtracks – bandets sämsta skiva. De låtarna lyfter av att framföras live, det blir lite mer tyngd i dem. Av de äldre spåren är det *Radioactivity* som vinner mest på liveversionen. Robotrösten som pratar kärnavfall övergår i en försiktig version som påminner om originalet, innan den technofierade The Mix-versionen slår igenom till publikens stora glädje.

Mats Almegård

L.A. GUNS

Cocked and Reloaded
QUIET RIOT

New and Improved

DIVERSE ARTISTER

Tribute to Ted Nugent – Cat Scratch Fever
MAUSOLEUM/BORDER

Visst, vill man göra det lätt för sig är det bara att låta cynismerna flöda genom att raljera och göra sig lustig över bolagsnamnet Mausoleum till att börja med. För mycket av denna recensions innehåll borde musikaliskt sett vara begravt (och vissa delar även bortglömt) sedan länge. I alla fall i det format det tilläts presenteras i. För det här är något i hästvåg...

Undra hur det går till när ett band får idéer om återföreningar, coverplattor och återutgivningar i dess mest underliga varianter. *Cocked and Loaded* släpptes 1989 första gången. L.A. Guns var då – i mina Möttley Crue-färgade ögon – de bleka kopiorna på Sunset Strip. Los Angeles plagiatörer, som förvisso fick till ett par bra låtar. Framför allt *Seventeen Crash* och *Ballad of Jayne*. Men varför är alla onda djävlar namn gör man en nyinspelning av plattan? Nu, i dagens 2005, finns det väl knappast en ökenvandringssörstör efter detta album? Helt omöjligt, för en sådan klassiker är det definitivt inte. Och dagens versioner står sig dessutom väldigt blekt i jämförelse. Frågan varför dyker upp hela tiden, men får stå obesvarad.

Quiet Riot resonerar i liknande återvinningsbanor på sin *New and Improved*. Som namnet förtäljer är det upphottade versioner av gamla spår. Deras största hit, Slade-covern *Cum On Feel the Noize*, finns säkert representerad. Men varför (ständigt återkommande) göra en cover på *Highway to Hell*? Var någonstans fanns nya infallsvinklar i den låter som inte AC/DC klarat av? Hur fick de ingivelsen att just de skulle ta låten till ytterligare höjder? Förbättrad? Knappast kompis. Det luktar snarare skunk och skampåle lång väg...

Jake E. Lee och Randy Castillo kompade Ozzy Osbourne under ett par av dennes turnéer på åttiotalet. Lee bildade senare bandet Badlands, medan Castillo under en kortare period hoppade in istället för Tommy Lee i Mötley Crue (på plattan *New Tattoo*, om inte minnet sviker mig helt). Hur dessa herrar tog på sig oket att hylla Ted Nugent är dock en gåta i kaliber med Bermuda-triangeln och Atlantis. Den gode Nugent erhåller legendstatus på ett antal olika håll. Hans band Amboy Dukes medverkade redan på Nuggets-boxen – hur många idag verkamma musiker kan skryta med det? Delvis därför kan man förstå något bättre än denna coverplatta, där Lee och Castillo kompar alla spår med ett antal olika sångare på låtarna. Party i studion och trevliga kompisträffar säkerligen, men resultatet är lika upplyftande som digerdöden på dåligt humör. Jani Lane från Warrant sjunger ju för helvete på *Free for All*! Finns det ingen botten?

Ibland är det svårt att hålla sinnet kallt och objektivitet nära till hands. För när det suger ordentligt, som det gör på dessa tre album, krullar sig huden nästan. Knappt ett bra omdöme...

Niklas Simonsson

DANIEL LANOIS

Belladonna

ANTI/BONNIERAMIGO

Det är som producent Daniel Lanois bland annat U2, Emmylou Harris och Peter Gabriel. Men han har också jobbat tätt, spelat, med namn som Brian Eno och Harold Budd. Och det är också i den kontexten man får vara när man närmar sig *Belladonna*. Det är i och för sig inga helt rättvisande paralleller, men ändå de mest klara och givna. Här finns spår, men inga uppenbara lämningar, av Enos gåtfullt urbana färder. Samma med Budds konkreta ambiens. Spår, vinkar, men inget mer. Som ett bleknat karbonpapper som väckts till eget, nyproducerande liv, utan att ta med sig mer än rester och enstaka linjer. Svalt och hett. Ibland lite väl mycket eko och reverb-känsla för att det ska ta riktigt avstånd från flummet, men musik och arrangemang är ändå så pass konkreta att det aldrig flyter ut okontrollerat. Behagligt på ett sänt där vis att man inte faller ner i meditation utan hela tiden lyssnar kvar. Mer eller mindre aktivt.

Magnus Sjöberg

DANIEL LANOIS

Rockets

DANIEL LANOIS/DOTSHOP:SE

Vad är det du håller på med Daniel? Väntar du på att någon ska ringa och be dig producera en ny *Joshua Tree*? Vad rör sig i ditt huvud? Har Emmylou och Willie någon hake på dig? Komprometterande fotografier på dig och din barnflicka? Varför gör du en platta? Du borde inte ha fått göra det. Men då startade du ett eget bolag och släppte den ändå. Fy fan för dig.

Som straff borde du få sitta i kvartssamtal med Filip & Fredrik. Deras hjärndöda ordkaskader borde få dig på bättre tankar och inte göra skivor som låter kvasipompöst.

Per Lundberg GB

LARS WERNER OCH HANS VÄNNER

Lars Werner och hans vänner

LOVE/MELLOTRON

En återutgivning av Lars Werners skiva från 1967, med bland annat Dave Liebman, Christer Boustedt och Jan Carlsson. Inklusivt alternativt tagning till många låtar gör detta till en dubbel som enligt omslaget består av "the complete session takes". Här i jazzsammanhang är det också ganska intressant att höra. I och för sig kan det kännas lite överflödigt med så mycket av samma, men det känns också som att hela skivan vidgar sig. Som att den kraftfulla lekfullhet som hela tiden finns latent tilläts komma till ytan fler gånger, som att den tilläts genomsyra mer av den helhet man trott sig upptäcka. En attityd som ligger någonstans mellan sextiotalets frigjordhet och sjuttiotalets proggrörelse. Allt som visserligen funnits i jazzen, men här extra påtagligt, extra bärkraftigt, extra charmigt. Lika sjövt som strikt hållet. Kul.

Magnus Sjöberg

LEAVES' EYES

Vinland Saga

NAPALM/SOUND POLLUTION

Ska du bara bli irriterad på en platta i år så är det den här. I stort sett varje låt är uppbyggd på samma sätt – versen går i piano och refrängen i forte, versen i piano och refrängen i forte. Det är uppenbarligen något Leaves' Eyes hört andra göra, och de vågar inte bryta mönstret. Hellre misslyckas i originalitet än att lyckas i imitation är visdomsord bandet bör ta till sig.

Rutinerade Leaves' Eyes spelar hårdrock frontad av den fjäderlätta sångerskan Liv Kristine Espenæs, som sjunger så socker-

sött att en insulinspruta borde komma tillsammans med albumet.

Texterna handlar om upptäckten av Amerika, men någon vikingametal är det inte tal om. Visst är det pampigt, och säkert väldigt kul att mixa, och *Farewell Proud Men* är till och med en bra låt. Men roligt för oss lyssnare är det inte, såvida du inte bara älskar band som kör Nightwish-grejen, oavsett vilken division de spelar i.

Torbjörn Hallgren

LOSA

The Perfect Moment

METAL BLADE/BORDER

Att debutera med ett sammanflätat album är att slå på trumman direkt. Texasbandet Losa smäller på med metal i olika nyanser, främst kanske death och progressive, och låter som om de fyllt vad som låter som Mesa Boogie-stärkare med jordgubbsskräm för att verkligen få det där konstant massiva ljudet. Michael Hall har antagligen en plats given i Lucifers gosskör i livet efter detta. Hans vridna röst är det mest imponerande med Losa som annars är rätt friska på att bara mala på tuggatuggatugga-gitarrer. Men den orkar inte bära upp *The Perfect Moment* på egen hand.

Mikael Barani

LOUD

Quick Fix

NATIONAL/BONNIERAMIGO

Rock'n'roll är inte alltid lätta saker. Trots sitt okomplicerade ursprungskoncept krävs det lilla extra för att lyckas. Speciellt i Sverige, där antalet äkta rockband är lättträknade. Och Loud lyckas inte sticka ut tillräckligt, trots att det på sina ställen låtar relativt fräscht. Riffen har bra styrka samt då och då fräscha kryddor av nästan orientaliska mått. Men mycket finns fortfarande att önska. Långt ifrån talanglöst, men under hela plattan dyker band som Drain upp som jämförelse. Och i detta fall hamnar inte sådant direkt på pluskontot.

Niklas Simonsson

BONNIE MCKEE

Trouble

REPRISE/WARNER

Om Janis Joplin inte redan dött av en överdos heroin skulle hon omgående se till att göra det efter att ha sett själv porträtteras av Bonnie McKee i tv-serien *American Dreams*. Efter att ha tvingat mig igenom fröken McKees debutalbum känner jag för att injicera lite själv. Och då missbrukar jag vanligtvis inte ens nikotin. Men jag kan inte föreställa mig något särskilt mycket hemskare än en tonårig Anastacia.

Bonnie får Avril Lavigne att framstå som rockmusikens framtid. De porriga bilderna i konvolutet får dessutom Britney och Christina att framstå som återhållsamma i sin sexuella framtoning.

Thomas Nilson

MEMPHIS BLEEK

534

ROC-A-FELLA/UNIVERSAL

Jay-Z-polaren Memphis Bleek levererar återigen pompös samplingsstinn Marcy Projects-hiphop för de amerikanska innerstadsungdomarna på nya plattan 534, men jag rycker mest på axlarna. Förutom under *First*, *Last and Only* där M.O.P. bidrar med högljud galenskap. Plattan saknar ändå något extra, bestående intrycket är att kommersiell ghettohiphop i USA gått på tomgång ett bra tag nu.

Gary Andersson

MILKY WIMP SHAKE

Popshaped

FORTUNA POP/BORDER

Jag avlider! Visst är jag medveten om det totala överflöd musik som kommer ut på marknaden, men Milky Wimpshake – bara namnet ger mig kalla kärar – är troligtvis

det mest talanglösa, meningslösa band jag lånat mina öron till sedan jag kom till jorden.

Det handlar om någon sorts halvplöjig, trallig rock med stänk av punk och lite country. Att ens slösa tid på att fortsätta den här recensionen är vansinne. *Popshaped* är dålig smak i dess rätta bemärkelse.

Christian Thunarf

MISCONDUCT

10 Years of Misconduct 95-05

SIDE BY SIDE RECORDS

Hardcorepunkarna från Kristinehamn samlar sin karriär på samlingen *10 Years of Misconduct 95-05*, med fyra osläppta spår, och visar samtidigt att den svenska varianten alltid varit minst lika bra som den amerikanska. Bandet har hela tiden samlat på sig en allt större skara supportrar och nyligen blev det klart att samlingen släpps i Kanada genom Warner vilket säkert sticker lite i ögonen på några riktigt inbitna fans.

Det svänger rejält i låtarna men originaliteten lyser med sin frånvaro, även om det nog aldrig har varit ett mål för Misconduct.

Andreas Eriksson

MOLLGAN

Klart det är mycket som spelar in

FASHIONPOLICE RECORDS

Att jongla om att fuska i patiens är bland det charmigaste jag hört i år. Det musikaliskt schizofrena bandet Mollgan står aldrig still, de har spelat in lite av varje på *Klart det är mycket som spelar in*. När de ger sig på discotakter låter det på gränsen till krystat på ett medvetet naivt sätt. När de återupplivar ljudet från soundtracken till barnprogram producerade på åttiotalet låter det bara så rätt. Textmässigt påminner Mollgan en del om Traste Lindéns Kvintett. Vardagsnoteringar som bubblar upp till ytan med en röst fjärrad från verklighetens centrum. Kommer melodierna i fas med texterna kan detta bli värmande bra.

Mikael Barani

MONSTER & MASKINER

Never Die!

ROTWANG/BORDER

Monster & Maskiners fascination för Fritz Langs gamla stumfilmsklassiker *Metropolis* går det inte att ta miste på. Omslaget gör en kärleksfull pastisch på originalfilmpanschen och skivbolaget har döpts efter en av filmens karaktärer. Och det är klart att man också kan ana lite av influenserna i musiken. Monstren som bor i maskinerna finns där givetvis. Men det handlar inte om någon renodlad elektronisk futurism, utan väldigt talande om en slags retrofuturism som Kraftwerk brukar ägna sig åt. Ett tårögt betraktande av tekniken som den var då, helt enkelt.

I Monster & Maskiners fall innebär det naivt trallande syntpoplåtar som låter nära besläktat med Sagor & Swings orgelhymner eller Slagsmålsklubbens minst adrenalinistinna ögonblick. Roligt en stund, lite för lättsamt för att engagera i längden.

Mats Almegård

MOONBABIES

War on Sound

MOONBABIES MUSIC/BORDER

Malmöparet Ola Frick och Carina Johansson i Moonbabies skapar tillsammans experimentell pop i Pixiesanda. Det låter väldigt indie och väldigt amerikanskt. Jag gillar när melodin är tydlig som i *War on Sound*. Däremot har jag lite svårt för de psykedeliska "harvarharva-spåren". *Ghost of Love* är fullkomligt olidlig med sin monotona och skräniga ljudbild. Den typen av oväsenmusik känns bara så nittiotal och så passé. Men jag uppskattar i alla fall viljan att göra något eget.

Som bäst lyckas det (lustigt nog) i Pink Floyd-covern *Arnold Layne* där Carinas ljusa röst vävs samman med Olas mörkare till en spännande enhet. Det låter knarkigt på ett hemtrevligt sätt. I sin helhet är det här dock en ojämn platta som inte känns det minsta rätt i tiden. Men samtidigt är det proffsigt och man känner att de verkligen brinner för vad de gör.

Moa Eriksson

MORGAN HERITAGE

Full Circle

VP/PLAYGROUND

Full Circle inleds med lite otäck Cher-harmonizer, fortsätter med heavy metal-gitarr och den hemiska inledningen toppas av tredje låten *One Day* som låter uppseende-väckande lik *No Woman No Cry*. Efter dessa plågsamma bekantskaper blir det dock bättre och femte låten, *Hail up di Lion*, är skrivans starkaste. Det fortsätter sedan i gammal god Familjen Morgan-stil, det vill säga väldigt ojämnt. Bra spår som *Hail Rastafari* och *Mek Wi Try* med Bushman som gäst varvas med kalkoner som *Gangsta Groupie* och akustiska *Enough is Enough* där stackars Cobra görs bort än en gång, precis som på Teddybears senaste. Tänk att en av raggans riktiga legendarer så fullständigt tappat omdömet. Han borde kanske börja kalla sig Mad Cobra igen för han verkar uppriktigt galen.

Sammantaget är det som vanligt otroligt smörigt och åt r'n'b-hållet men samtidigt hela tiden respektfullt och äkta. *Full Circle* motsvarar ungefär mina förväntningar, man har alltid fått hoppa förbi spår på Morgan Heritages skivor.

Isac Nordgren

MR SCRUFF

Mrs Scruff

NINJA TUNE/PLAYGROUND

En återutgivning av ett album som släpptes 1997. Med två tillagda låtar, *Bonce* och *After Time*. De flesta minns säkert hitlåten *Jazz Potato?* Slickt groovig, urbant nedkyld och lite jazzkyddad. En av många låtar från sent nittiotal som gav loungehiphopen ett ansikte. Det är kompetent och bra, men det känns som om tiden ändå gått ifrån Mr Scruff rätt rejält. Musiken på den här skivan kan nog fortfarande värma upp en hotell-lobby eller två, men samtidigt saknas det ju inte efterföljare som gjort det bättre.

Mats Almegård

THE MUTTS

Life in Dirt

FATCAT/BORDER

Kvartetten från Brighton har gjort ingående studier i hur det lät på sjuttiotalet när CBGB's var som störst. På debutskiva *Life in Dirt* handlar det om rock'n'roll med flera kilo skit under naglarna, om stora hjärtan som bankar för musiken, om öron som inte bryr sig om rekommenderade decibelnivåer och om hjärnor som inte är rädda för huvudvärk. Allt i samma anda som Motörhead, Ramones och Black Sabbath.

Andreas Eriksson

MÖTLEY CRÜE

Red, White & Blue

MÖTLEY/UNIVERSAL

Ja... vad finns kvar att säga? Rockmyten och alla dess kapitel i rockbibeln har ju skrivits redan av ett antal därpannor och vildhjärnor. Men sällan så öppen hjärtigt som i Mötley Crüe's *The Dirt*. En fantastisk biografi som lyckas varva dårskap och rusfyllda upptåg med människorna bakom och varför de innerst inne mår så pissigt som de gör.

Något som killarna verkar försöka leva lite på. Detta är minst tredje samlingen som släpps – under en period då nya

studioalbum inte direkt prioriterats. Men nu har de som bekant återförenats, med mycket turnerande framför sig. Och så osäta vänner som medlemmarna verkar vara finns inte så mycket mer nytt material att vänta i framtiden. Nya samlingen bjussar dessutom inte på så mycket nytt heller, för den delen. Sprillans nya singeln *If I Die Tomorrow* armbågar sig inte direkt upp på någon topplista över bandets bästa låtar.

Men låtarna håller ju – från *Live Wire* till *Kickstart My Heart*. Och djupt inom mig finns en småfäntig känsla av välmående att alltid ha gillat bandet. *Shout at the Devil* var mitt livs andra albuminköp, inhandlad 1984. Och jag och polaren Mettal var på Scandinavium 27 oktober 1989, när bandet gästade Göteborg. Skid Row var förband.

Hur många av dagens rockers kan matcha det?

Niklas Simonsson

NILE

Annihilation of the Wicked

REGAIN/BORDER

Har ni sett soprumsscenen i *Star Wars IV*? Luke Skywalker med vänner nästan krossas i ett avfallsrum vars väggar pressas inåt. *Annihilation of the Wicked* är soundtracket till den scenen.

Niles Egypten-inspirerade texter och musik gäller fortfarande, tolv år efter starten. Albumet inleds med sitar som kontrast till det mangel som sedan öser ner.

Deras benknäckande death metal ligger i samma ljudarkiv som Kataklysm. Albumet med den skillnaden att produktionen på *Annihilation of the Wicked* är grötigare än Kataklysms ljudbild.

Albumet har få riktiga höjdpunkter, musiken lyfter aldrig. Niles beryktade musik blir ibland som en seg ostfondue att ta sig igenom. Även om *Lashed to the Slave Stick* och *Spawn of Uamenti* säkert hade potential i replokalen, så försvann det hoppet när musiken fastnade på studios hårdisk.

Torbjörn Hallgren

ONE SELF

Children of Possibility

NINJA TUNE/PLAYGROUND

DJ Vadim brukar låta fler än en MC greppa mikrofonen på sina skivor. Och det gör han här också, fast det är givetvis mer en grupp än en DJ och inhyrda MC:er den här gången. Blu Rum 13 och Yarah Bravo står för skrivans vokala inslag och de balanserar varandra fint. Den chilensk/brasilianska svenskan Yarah Bravos coolt svala rap glider fint över Blu Rum 13:s lite mörkare rhymes. Musikaliskt handlar det om avslappnad, tillbakalutad hiphop som kanske borde fått lite mer energi i sig. Visst, det är en skönt loj resa, men det hade inte skadat att få upp lite mer tempo eller som hade skakat om lite. Som det är nu glider låt efter låt fram i sakta mak och efter en stund känns det rätt oengagerat.

Mats Almegård

HELENA PAPIRIZOU

My Number One

BONNIERAMIGO

Ett tag hoppades jag att Moldavien skulle vinna eftersom jag roades av tanken på att Nuno skulle tvingas spendera en vecka på ett fallfärdigt gammalt öststatshotell i Chisinau nästa år. Men egentligen var jag glad att Helena och Grekland vann eftersom jag tar Schlager-EM på ganska stort allvar (det kan vara en arbetarklassgrej) och inte alls vill att allt ska urarta till freak show.

My Number One är en av senare års bättre vinnarlåtar, trist refräng visserligen, men med en omedelbar vers som fungerar utanför tävlingen. Det charterdiscodinerade albumet med samma namn

kommer däremot inte göra Helena till europeisk popstjärna. Det låter bara märkligt – otidsenligt.

Thomas Nilson

MARTIN PETER

Enough of This?

ANGORA STEEL/BORDER

Det var inte all musik som Michael Rein-both tyckte om som passade för att ges ut på hans skivbolag Compost. För att kunna satsa på punk, rock och vild elektronisk musik startade han därför Angora Steel. Där passade Martin Peter in, en 30-årig diskjockey från München som själv beskriver sin musik som computer punk vilket i praktiken innebär en syntes av stilar som rock, electro och punk. Ett och annat spår låter bra, som *Killerstrip* och *Beefeater*, men överlag blir 17 låtar väl ansträngande. Särskilt när Martin Peter sjunger med distad röst nästan på alla. Att han har fått med sig kändisar som Mark Stewart från The Pop Group och Alec Empire kanske är fräckt men tillför inte mycket.

Robert Lagerström

PHOSPHORCENT

Aw Come Aw Wry

MISRA/BORDER

Stundtals är det otroligt vacker musik som Matthew Houck visar upp. I de nakna stunderna går det att känna varje pulslag.

Med spår av Neil Young, Will Oldham och lite Granddaddy lägger han ribban ganska högt. Och det håller nästan hela vägen fram. *Aw Come Aw Wry* är vacker men lång. Lång som en natt med Carl Reinholdtson Belfrage utan Panodil. Jag fattar inte varför vissa artister måste göra det så länge. Lämna oss hungriga, inte övermätta.

Per Lundberg GB

PITCHBLACK LTD

Pitchblack LTD

STIYR/SOUND POLLUTION

Mike Granditsky låter inte lite som Nicklas Frisk från Atomic Swing. Och samma sak kan man förresten säga om hela albumet. För musikaliskt känns det som om Pitchblack LTD också ligger relativt nära det som Atomic Swing gjorde sig kända för: upptempo, starka låtar och glada miner. Fast Pitchblack LTD sneglar lite mer åt dansmusik, programmerade beats än vad Frisk & co pysslade med. Det gör att Pitchblack LTD vandrar mellan reggaeinfluenser som i *Headphones* till mer rejvbetonade saker som kunde varit signerade Black Grape. Inte dåligt, men inte särskilt spännande heller.

Mats Almegård

DANIEL POWTER

Daniel Powter

WARNER

Det enda som är kul med Daniel Powters hitlåt *Bad Day* är att nördtjejen Anna från första säsongen av *O.C.* är med i videon. Att lyssna på den kanadensiske pianisten och sångarens debutalbum är däremot enbart fruktansvärt tråkigt. Powter är en precis lika onödig reklamradioforeteelse som Maroon 5 eller Keane. Egentligen aldrig riktigt usel, men han har ingenting – och då menar jag verkligen absolut ingenting – att tillföra popmusiken år 2005.

Thomas Nilson

THE PUNKS

Thank You for Alternative Rock

5RC/BORDER

Några sekunder i inledningen kan man lita på bandnamnet eller skivtiteln. Men snart står det klart att The Punks inte har mycket med punkrock eller alternativrock att göra, förutom en rejäl dos DIY-attityd då förstås. Det handlar snarare om ironisk elektronisk improvisationsmusik som sluggar hit och dit för att vara så indie och

så egensinnig som möjligt. Det låter lite för konstruerat och som ett försök att vara riktigt tungan-i-kinden-lustig för att det här ska bli något att ha.

Mats Almegård

RICHARD REAGH

Extended Play

OTLW/BORDER

MAGESSIC DREAMS

Listen to the Moon

OSILLATONE

THE KID

Pas de Chance

LUEGO FUEGO

Nu när tjeckerna chockhöjt vinylpriserna är tydligen CDEP:n det nya indie-formatet. Och visst är det behagligt på ett sätt. Koncentrerat och ofta tematiskt symmetriskt. Också lite nostalgiskt för oss som har en särskild relation till EP-formatet som ju var så dominerande för femton år sedan, men säkert ett kommersiellt självmord.

Richard Reagh, som släppte ett par förtjusande CD-skivor förra året fortsätter att vackert balansera mellan det akustiska och det elektroniska. Singeln *Outlaw* är väl politisk men utan att vifta med några pekpinna och dessutom föredömligt kort. Fragmentariska samlingar och en försiktig gitarr och hans spröda stämma diskret hämtad från postrocklandskapet runt Chicago. Vackrast är kanske Neil Young-covern *Hanging on a Lamb* som görs med Stampens vackraste röst Sara Assbring.

Även Magessic Dreams är bekanta genom en CDR från förra året. Deras extremt hemliga popmusik ekar lika delar brittiskt svetsgitarr, meditativ electronica och progressiv lo-fi. Otroligt vackert, drömskt, svävande och oerhört romantiskt. Svårtillgängligt fast på ett bra sätt. Dissonanser att hängla med. En fullängdare utlovas till sommaren på pigga Friendly Noise. Säkert ett av det här årets bästa skivor.

Jag rotade igenom lite gammalt skräp för ett par månader sedan och kom för mig att lyssna på The Gloves skiva från 1983. Jag tror att det var Robert Smith, basisten i Siouxsie and the Banshes och någon sångerska. I vilket fall som helst är första spåret *Like an Animal* en väldigt bra låt och väldigt mycket The Kid. Fast tvärtom då. Jag tycker att The Kid är Göteborgs bästa band tillsammans med The Embassy. Jag är lite kompis med dem också, så allt jag skriver om dem är jäv. *Pas de Chance* är förstås skitbra. Chorusbasar, svengelska och kaotiska trummor. Bäst är en grym technomix av Bluebird.

Fredrik Eriksson

RICHMOND FONTAINE

The Fitzgerald

EL CORTEZ/BORDER

Den amerikanska kvintetten skalar bort och skär ned. Gör sin mest nedtonade skiva hittills med akustisk gitarr och molnlätta anslag av piano, trumvispar och diskreta elektroniska bakgrunds ljud. Den utspelar sig kring The Fitzgerald Casino Hotel i Nevada och består av elva berättelser från den amerikanska drömmens skuggsida. Det är melankoliskt och engagerande och tillsammans med gruppen har frontfiguren Willy Vlautin gjort ännu ett helgjutet album.

Robert Lagerström

ALASDAIR ROBERTS

No Earthly Man

DRAG CITY/BORDER

Uppblåsta arrangemang och fler instrument är ett väl beprövat trick i popmusiken men också ett tveegat svärd. För visst kan ett intressant arrangemang lyfta en mediokrer låt till något utöver det vanliga. Men det kan också få motsatt resultat. Inte tjänade väl, till exempel, den nu mörda-

talade demonproducenten Phil Sectors storvulna insats på *Death of a Ladies' Man* till något annat än att göra tydligare än någonsin att Leonard Cohen inte har fler än tre toner i sig per låt? Samma effekt har det på skotske sångaren Alasdair Roberts tredje soloutflykt från sitt folkdeppiga Appendix Out. För trots att han, precis som på sin första soloskiva, återanvänder Skottlands skatt av skillingtryck och mördarballader, så fungerar inte *No Earthly Man* alls lika bra. Skulden faller på producent Will Oldham.

Debutens nylonsträngade gitarr och uppgivna tenor fylls ut med orgel, fiol, cello och trummor. Och medan det enklare arrangemanget satte berättelserna i fokus – med en bra text känns inte ens 24 verser som så lång tid – så gör en bandsättning som harvar på samma två ackord lika länge att det till sist bara kryper i kroppen. Minimalism med Sectors mått mätt, javisst. Men till och med det kan vara för mycket ibland.

Dan Andersson

SARGATANAS REIGN

Bloodwork – Techniques of Torture

REGAIN/BORDER

Norrköpingsplutonen har harvat svartmetall sen 1997 och när de valde att gå över till ett mer dödsorienterat sound tillkom Reign i bandnamnet. På *Bloodwork* har en intrikat höghastighetsskapelse snickrats ihop där riff efter riff staplas på varandra och tempoväxlingarna hålls ihop av ett lysande trumspel. Rekommenderas för fans av modern och välproducerad dödsmetall.

Roger Bengtsson

DA SKYWALKERS

Heartache & Scars

HOUSEHOLD NAME/RED ANGEL

Efter tio år av skivsläpp och turnéer stämplar svenska punkarna Da Skywalkers in med sista skivan *Heartache & Scars* och det börjar lovande med titellåten. En rispig akustisk amerikansk folklåt där sångaren Mikes röst låter värre en cancerpatient med struphuvudstumör. Men sen är det vanlig punk som gäller och visst har de farten och attityden, men speciellt intressant är det inte.

Andreas Eriksson

SLOW DAZZLE

The View from the Floor

MISRA/BORDER

Ibland kan jag verkligen längta efter Hope Sandoval. Folkmusikgruppen Mendoza-Line har jag inte någon direkt relation till. Slow Dazzle är Shanon Mc Ardle och Timothy Bracy som man vanligtvis hittar däri. Slow Dazzle är storstadscountry, urbaniserad ökenrock med trummaskin. I skuggorna lurar John Cales Prince Valiant-frisyr, Nicos svartafärgade och Lou Reeds solglasögon. Sjuttioal på ett skräpigt Manhattan.

På *Wedding Dance* finns en jättevacker Berlinaustralisk slidegitarr. Det finns en hel hopar andra referenser och jag längtar väldigt mycket efter Hope. Jag klarar inte riktigt av Timothys röst, den är så manlig på något sätt. Fast inte jättecool utan bara lite hes.

Om det är Shanon på omslaget så har hon en jätteful kavaj. De försöker lura i mig något om Big Stars *Third/Sister Lovers*, jag kan till viss del förstå det men inte riktigt. Däremot att *The View from the Floor* fungerar utmärkt ur ett golvperspektiv. Full släpper längtan efter Hope lite och jag kan klart inse att Slow Dazzle kommer att gömma sig tillsammans med Denise James i en vrå och hängla. Fast det fanns en tid då Hope kunde rädda värden bara genom att öppna sin valiumfamn och allt blev vinrött och hemtrevligt. Slow Dazzle spelar

oftast alldeles för fort och ändå, på fyllan vinner de.

Fredrik Eriksson

SONGDOG

The Time of Summer Lightning
ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Seeeegt. Lyndon Morgans pratar sig igenom tolv spår. Lågmålt ackompanjerad av akustisk gitarr, minimalt med trummor och ett och annat sprött blås. Lyndon skulle satsa på att skriva en bok istället. Texterna är intressanta. Han berättar om tjejer som tuggar tuggummi. Om gitarrer. Om barndomsminnen. På skiva blir det en lång dags färd mot natt. Och tänk vilken bra boktitel *The Time of Summer Lightning* är.

Per Lundberg GB

STEREO LAB

Oscillons from the Anti-Sun
TOO PURE/

Begreppet retrofuturism är extremt symbiotiskt med Stereolab. De är verkligen en institution på området med mild psykedeliska vackra färger, Jetsons, vintageinstrument och en distanserad stillsam kärleksfull kyla. Drömmar om mänskliga transportrör, svävare och köksrelaterad AI förpackad i filmmusikalisk, softrock, Françoise Hardy, kraut och Bacharach. Alltid lika svalt, elegant som en ung Jane Fonda med laser. Bubblande datorer med mjuka former som bara vill en väl i skimrande dioder.

Under mitten av 1990-talet sammanföll deras estetik perfekt med allmänt rådande trender, långt bort ifrån heroinister från nordvästra USA och stroppiga brittoppare, aldrig har väl en bubblande Moog vara så tilltalande. Det var modernt, det var elegant och perfekt, det var sextiotial utan hippies, det var majsjuor upp i himlen.

Boxen *Oscillons from the Anti-Sun* innehåller tre skivor och en DVD. Det mesta kommer från mer eller mindre obskyra singlar, EP-skivor och promos, utgivna på deras etikett Duophonic från 1993 och framåt (den fantastiska första samlings-skivan *Switched On* med äldre Duophonic-ryllar återutgavs också tidigare i år). Det jag slås av förutom överflödet av material de spelade in under de här åren utöver i alla fall tre fantastiska skivor (*Transient Random – Noise Bursts with Announcements*, *Emperor Tomato Ketchup* och *Dots and Loops*) är hur hållbar deras musik är så här många år senare. Jag trodde, när jag först började bita i lådan, att jag fullständigt hade lämnat retrofuturismen bakom mig, men efter första skivans inledande *Jenny Ondioline* är jag helt med i rymden igen. Överflödet av välorganiserad elegant popmusik är mer än knäckande. Förra årets *Margarine Eclipse* kändes då som en daterad upprepning av allt det här goda trots ändå god kvalitet. Saknaden av Mary Hansen överskuggade skivan på ett inte allt för konstruktivt sätt kanske. Det jag insett nu är att tidsandan är något övervinningsbart och att jag fortfarande charmas av en farfisa i kortkort.

Fredrik Eriksson

SUICIDE WATCH

Global Warning
MAUSOLEUM/BORDER

Det är oftast väldigt intressant och roligt att läsa bandens tacklista i konvolutet, ibland blir det en rejäl överraskning och en fingervisning om vad medlemmarna är för några personer. Gitarristen Simon i trash metalbandet Suicide Watch tackar, förutom mer givna band som Metallica, Dark Angel och AC/DC, även Britney Spears, David Beckham, Chevy Chase och galningarna i Jackass. Jag vet inte riktigt

vad det säger om gitarristen i fråga men humor har han i varje fall.

Musiken på *Global Warning* skiljer sig inte speciellt mycket från något annat som huserar i samma genre, förutom att sången ibland påminner mer om skriken som brukar förekomma i hardcoreband. Annars är det tunga, snabba och sylvassa gitarrriff uppbäckade av ett hysteriskt trumbatteri från Ade. Men trots det höga tempot vill det inte riktigt komma igång utan kvartetten trampar mest luft under långa perioder.

En annan sak som kanske skiljer Suicide Watch från vanliga traditionella trash metalband, förutom hardcoresången, är att texterna behandlar människans värde och bandet hycklar inte med sina politiska åsikter på vänsterkanten. Efter varje låttext i konvolutet följer citat från er rad olika författare, bland annat T.S. Elliot och Oscar Wilde, och politiker som Vaclav Havel och John F. Kennedy. Men de tar även med ett citat från Bibeln och bara det är ju värt ett utropstecken.

Andreas Eriksson

CHIP TAYLOR AND CARRIE RODRIGUEZ

Red Dog Tracks
TRAIN WRECK/ROOTSY

Hjärta, smärta, övergivenhet, längtan och alkohol. Kanal 5:s nya såpa? Nej, Chip Taylor och Carrie Rodriguez nya platta.

Lågmålt och naket. Vackert gitarrrspel av Bill Frisell. Folkmusik i amerikansk nybygggaranda. Gitarr, banjo, munspel och fiol. Tillsammans med Chip och Carrie på sång. Ömmande vackert stundtals. I långa loppet lite ointressant. Men Chip är Chip om man säger så.

Per Lundberg GB

TEAM SLEEP

Team Sleep
WARNER

Ryktena gjorde gällande att Deftones hade nytt material på gång. Så dyker plötsligt Team Sleep upp och låter rakt av som Deftones. Förvrande, minst sagt. Tills det står klart att det är sångaren Chino Morenos sidoprojekt sedan elva år som slutligen pressats på skiva. Miniturnéer har avverkats, inspelningar i massor har samlats och slutresultatet håller måttet skapligt. I rätta doser. För det låter bra när det låter just som Deftones. Speciellt i albumets öppningstriss *Ataraxia*, *Ever (Foreign Flag)* och *Your Skull is Red*. Då glänsar det rejält, vilket tyvärr inte är adekvat för resten av albumet. Överlag är det ojämnt, med små uppstickare och avvikare.

Trots att omväxling oftast varierar och förhoppningsvis berikar gör Team Sleep att jag saknar Deftones mer än någonsin.

Niklas Simonsson

TURBULENCE

Songs of Solomon
VP/PLAYGROUND

Vad har hänt med Turbulence? 2003 var han kung och släppte osannolika fem album varav åtminstone tre höll hög klass. Turbulence var inte bara Lill-Sizzla längre. Han värmdes visserligen upp för sin förebild under *Real Thing*-turnén under året men på skivfronten spöade han skiten ur de flesta, inklusive Sizzla själv, det året.

Nu har någonting gått snett. Förra skivan *Triumphantly* var faktiskt värdelös och de inledande låtarna på *Songs of Solomon* visar inte på någon skärpning. Andra halvan av skivan är dock bättre och det hela landar väl i alla fall på en tvåa eller svag trea. Synd bara att det kunde varit så mycket bättre. Lyssna på den gamla singeln *Unify* som är med på plattan så förstår ni vad jag menar. Flera klasser bättre än resten av materialet.

Överraskande nog är det inte heller någon fisproducent som står bakom rytmerna utan självaste 'Fattis' Burrell. Dubbel besvikelse. Något annat kan det inte bli.

Isac Nordgren

TWOPOINTEIGHT

Twopointeight
MUSE ENTITY/BORDER

Tung och melodlös punkrock, inte speciellt långt ifrån Rancid om du plockar bort de flesta ska-influenserna, forcerar ut ur Twopointeight. Sångaren Fred B Jerk har en röst som genomgått många bataljer med innehåll i whiskeyflaskor och det är en passande och stundtals underbar krydda till anrättningen. Men ibland vill jag bara skrika be honom att harkla sig och spotta ut den värsta gröten ur munnen. Resten av det svenska punkrockbandet består av Skinny Lopez på bas och sång, Karl O J på gitarr och sång samt Burner på trummor och de bildades redan för tio år sedan. Med ett förflutet som förband till bland andra Backyard Babies och Rachel Stamp är de nu redo att själva leda publiken i galen dans.

Debuten *Twopointeight* faller mig perfekt i smaken och står ut från det mesta av punkpaket som envisas med att släppa skivor som bara fungerade i början av nitiotalet. Nyligen blev de klara som förband till Bad Religion och det känns ganska logiskt.

Andreas Eriksson

BOBBY VALENTINO

Disturbing tha Peace Presents: Bobby Valentino
DEF JAM/UNIVERSAL

22-åriga Bobby Valentino debuterar på Ludacris-etiketten Disturbing Tha Peace med en skiva i samma anda som singeln *Slow Down* – modern, sofistikerad r'n'b som placerar honom i sovrummet snarare än på dansgolvet. För även om han ser ut som en thug på omslaget är Bobby en av de känsliga killarna. Aldrig skrytsam, aldrig en player. Han levererar sina lines lika snyggt som Joe gjorde på *I Wanna Know*. "Jag tror att den här skivan kommer särskilja mig från andra manliga sångare, eftersom jag verkligen värdesätter kvinnor" säger han och bekräftar än en gång att han inte är killen du vill att din flickvän ska spendera för mycket tid tillsammans med.

Thomas Nilson

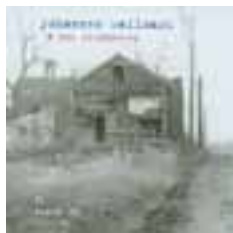
VANESSA AND THE O'S

La Ballade D'O
CAPITOL

Vi minns alla när Dr. Alban, Brolin och Borg slog ihop sina (penning)påsar och gjorde en riktigt fräsch sommardänga. Nu har ett lika otippat gäng under namnet Vanessa And The O's bestämt sig för att försöka erövra juni, juli och augusti. För det var väl ingen som väntat sig att de rutinerade svenska poppojkar Niclas Frisk och Andreas Mattsson skulle slå ihop sina påsar med ex-pumpen James Iha och fransyskan Vanessa Quiñones. Resultatet låter precis så som jag har förväntat mig.

La Ballade D'O samlar kvartettens musikaliska bakgrunder, inte som en smet utan som en tårta där varje medlem har ett eget lager. Fundamentet skakar till en början, men efter ett par lyssningar visar sig det vara ett riktigt stabilt och annorlunda bygge som präglas av en professionalism som ändå rymmer debutens naivitet.

De fyra kokarnas särpräglade bidrag till trots finns det någon sorts Velvet Underground möter Stereolab på julafton-känsla över hela materialet. Detta är de mjuka och vaggande ljudens högtid, kanske främst i den vackra *Stand*, där melodin är en svag strimma cigaretttrök

som just ringlar ut ur en mungipa. Sorg i lyxförpackning.

Mikael Barani

JOHANNES WALLMARK

Akron Oh

GRAMMOFONBOLAGET/BORDER

Som ett speedat E Street Band utan sin Boss. Så kan man på ett enkelt sätt beskriva Johannes Wallmarks sprittande pop. Fast Wallmarks röst sprider värme och glädje den också minsann. Inte alls pjåkigt. Men en fullängdare? Nja, det borde väl räckt med en EP.

Per Lundberg GB

BEN WEAVER

Blueslivinghollerin'

FARGO/BORDER

När Ben var liten såg han ett fyllo sitta och spela gitarr på gatan. Ben tyckte fyllo var vacker och att hans ögon strålade. Ben ville bli ett fyllo när han blev stor – eller snarare låta och spela gitarr som ett fyllo. Ben lyssnade på ärkefyllo, Tom Waits, och tänkte att så här kan man ju låta. Ben drack men fick aldrig till rösten. Aldrig som Tom.

– Du måste dricka bourbon och röka billig cigarr, sa Tom.

– Men det smakar starkt, sa Ben.

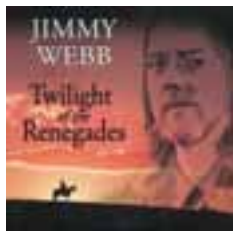
– Mes, hostade Tom.

– Men jag vill bli som du, sa Ben.

– You make me sick. Försvinn, sa Tom och spydde på Bens ljusbruna promenadsko.

– Och du! Om du sabbar en Dylan-låt till som du sabbade *Ballad of a Thin Man* kommer jag och spöar dig, sa Tom och somnade om.

Per Lundberg GB

JIMMY WEBB

Twilight of the Renegades

SANCTUARY/SONYBMG

Läser att Jimmy Webb gjort fantastiskt vackra *Wichita Lineman* som Johnny Cash gjort en grym version av. Tänker att om snubben kan göra såna låtar så kan han ju inte vara helt kass. Gud, vad jag hatar att ha fel. Det här är bara för smörgigt. I värsta Julio Iglesias-andan. 35 år i branschen är åtminstone några för många.

Per Lundberg GB

WEERD SCIENCE

Friends and Nervous Breakdowns

EQUAL VISION/SOUND POLLUTION

Så här låter resultatet av en avdankad trummis försök till hardcorehiphop (trettioårskris?). Tråkiga upprepande beats under en smätt hysteriskt andfädd skrikrap. Ämnesmässigt är skivan helt schizofren, John Eppard går från den ena politiska polen till den andra på de hundradels sekunder det tar för skivan att byta spår. Ena stunden är han politiskt korrekt om fattigdom, konspirationsteorier om övermakten för att sedan tappa konceptet helt på fascistspåret *Girl, Your Baby's Wormfood*. När han sedan, för att passa in i den vedertagna rapparmallen, anammar den trötta hiphopiden om vapen, brudar och betonglandskap med gnälliga självupptagna *Average Joe* (om hur han aldrig haft råd med Hennessy) fallerar projektet helt.

Moa Stridde

LUCINDA WILLIAMS

Live @ the Fillmore

LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

Inspelad under tre kvällar i San Francisco 2003 visar *Live @ the Fillmore* Lucinda Williams båda musikaliskt intressanta sidor. Dels den sköra avskalade och den mer skitiga och råbarkade. Det som känns frustrerande i sammanhanget är att det är svårt att avgöra vilken som är mest angelägen. För när det är som mest naket och skirt känns den bitterljuva musiken som nektar, och när det är som mest ofint bubblar det

där behagliga lagom-adrenalinet i en. Men man slutar ganska snart fundera i sådana termer. För även om det finns en uppsjö av bra låtar här, så drunknar de i den kompakta massa som den här dubbel-CD:n innehåller. Mer och mer och mer. Alldeles för mycket, omotiverat mycket. Och det känns efter ett tag inte värt att längre leta efter guldkornen, som ju ändå gömmer sig någonstans.

Magnus Sjöberg

JAGUAR WRIGHT

Divorcing Neo 2 Marry Soul

ARTEMIS/SHOWTIME

Jag gillade Jaguar Wrights snygga tre år gamla storbolagsneosouldebutplatta *Denials, Delusions and Decisions* och jag sugns in i old school-souliga *Divorcing Neo 2 Marry Soul* också. Tjejen har helt enkelt en suverän pipa som rinner som ett porlande vatten över beats oklanderliga som en engelsk trädgård. Spår som snuskiga *So High*, mysiga *Let Me Be the One*, *Free* med sin starka inneboende kraft och stygga men stolta *Woman 2 Woman* lyfter plattan till höjder där än så länge bara Mary J, Alicia, Faith, Erykah, Lauryn och ett par till umgäts. Dessutom har hon ju ett helt okej namn...

Gary Andersson

DWIGHT YOAKAM

Blame the Vain

NEW WEST/UNIVERSAL

En hatt, en gitarr och ett snyggt ansikte. Det är min bild av Dwight Yoakam. Han har varit med i många år. Levererat hillbillycountry med twang och ett leende som smälter glaciärer. På *Blame the Vain* är det bara när tempot går ned som Dwight övertygar. Innerligt och snyggt som på inledande titelspåret eller avslutande *The Last Heart in Line*. I övrigt en blaskig soppa kokad på enbart hatten och twanget.

Per Lundberg GB

YOUNG GUNZ

Brothers from Another

ROC-A-FELLA/UNIVERSAL

Med terandig Run-DMC-stil i bookletens bilder och maskinell bas-skakande ljudbild under slicka vokala r'n'b-figurer drar Young Gunz fram i sin hood, ibland till och med med hjälp av Swizz Beatz och Kanye West. Oftast är det dock Chad Hamilton som står för beatsen utan att imponera. Rappen, sången och texterna är alla förut-sägbara. Tretton på dussinnet. Tillför inget. Hört det förut. Vill inte tillbaka.

Gary Andersson

ÖSTERMALM

Ske guds vilja

TRUST/SOUND POLLUTION

Först var jag rätt så besviken på *Ske guds vilja*, den låter taffligare och är mindre direkt än Östermalms genomcharmiga debut *Aldrig mer teater* från 2003. Men allt eftersom växer jag in i flera spår. Fortfarande är klatschiga *Stackars lilla monster* och *Flykten från Svedala* med sitt zigenarkaos låtar jag snabbt spolar förbi, men singeln *Le åt allt, Tro, hopp & förtvivlan* och *Anneli* är favoriter som får mig att vanka av och an med hörlurarna på.

Texterna kretsar oftast kring förortsbarn och deras problem. Och även om lyriken ofta balanserar på ruinens brant känns ibland svajigheten som en kvalitet i sig, man tror mer på bandet och dess låtar när allt inte är slipat in absurdum. Lyssna bara på inlevelsefulla men naiva *Anneli* eller *Glad å ledsen* så förstår ni vad jag menar. De griper tag trots/på grund av sin enkelhet.

Östermalm är fortfarande ett bisarrt band. Man hör spår av Gyllene Tider, Magnus Uggla och annan sjuttio- och åttiotalspoprock samtidigt som de är en hel

dos punk i spår som *Inte alltid som man tänkt sej* och dessutom har flaxigt blås och kör en reggae-låt (*24 timmar*) med sociala iakttagelser från vårt okänsliga och mindre mänskliga samhälle. Kanske greppar de om för stort stycke för att kunna lyckas. Men detta är ändå ett bra försök.

Gary Andersson